IX. évfolyam, 30. szám
1953. július 23.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Egy budapesti vásárcsarnokban

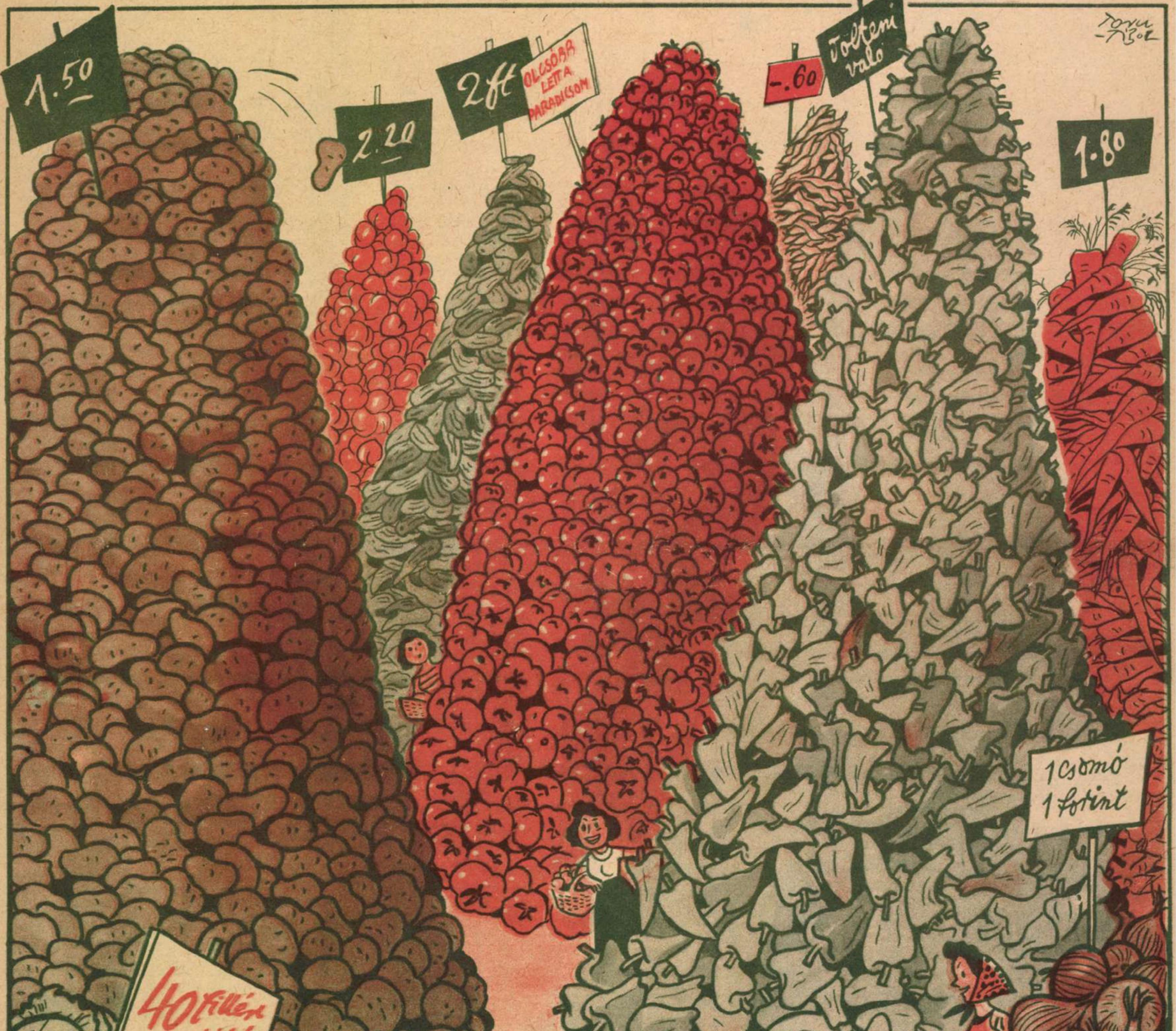
1.50
2.20
2ft
OLCSÓBB LETT A PARADICSOM
-.60
Tölteni való
1.80
Toncz Tibor
1 csomó 1 forint
40 fillért egy kiló

— Anyu, hol vagy?

Veszélyes produkció

(Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország külügyminiszterei vettek részt az államok vezetői helyett a „kis-Bermuda“ konferencián.)

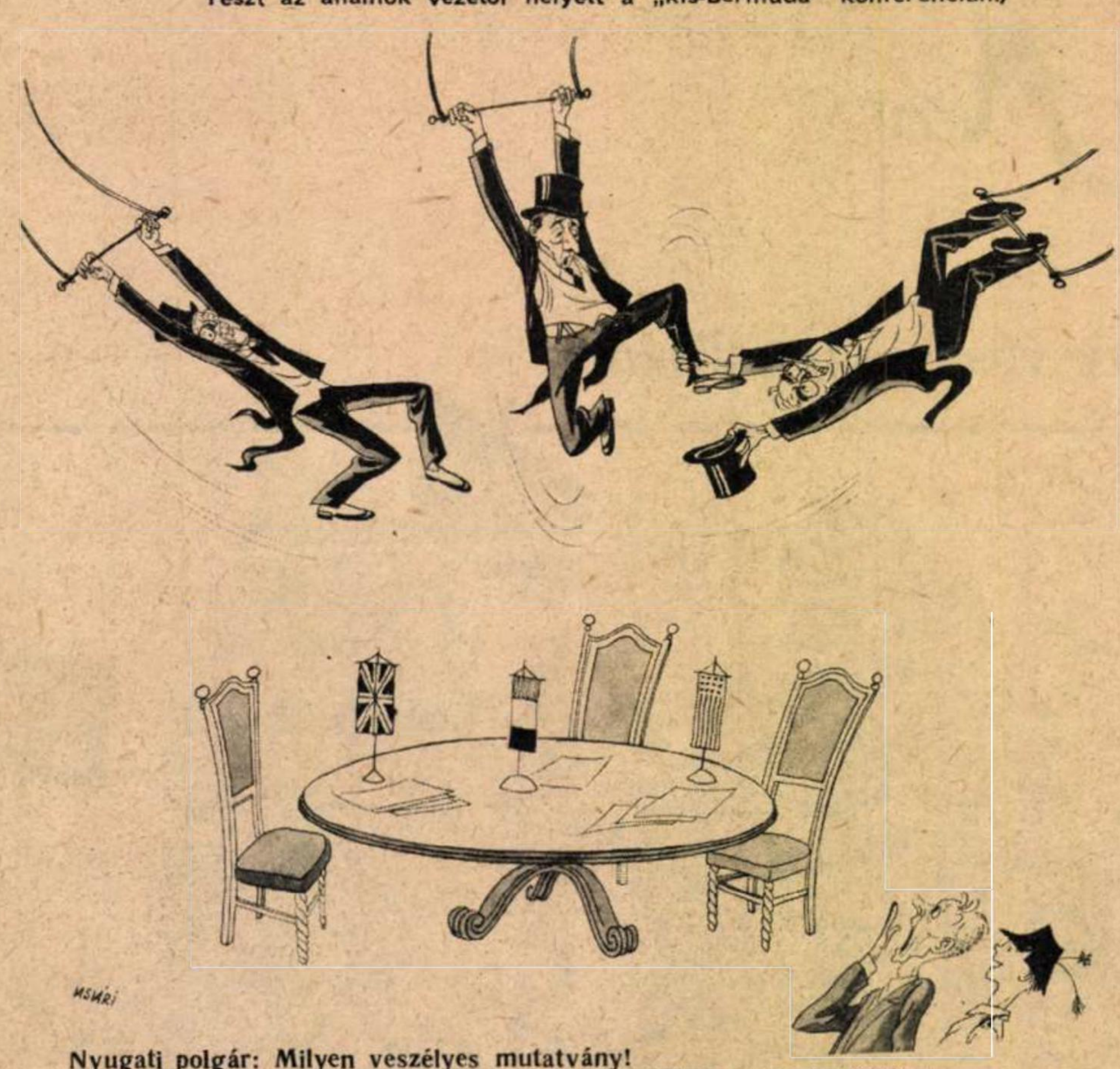

Nyugati polgár: Milyen veszélyes mutatvány!
Ludas Matyi: Azért küldtek az eredeti szereplők helyett dublőzöket . . .

ÍGY IS IGAZ

Adenauer kancellár fogadta Manstein tábornagyot, a náci háborús bűnöst.

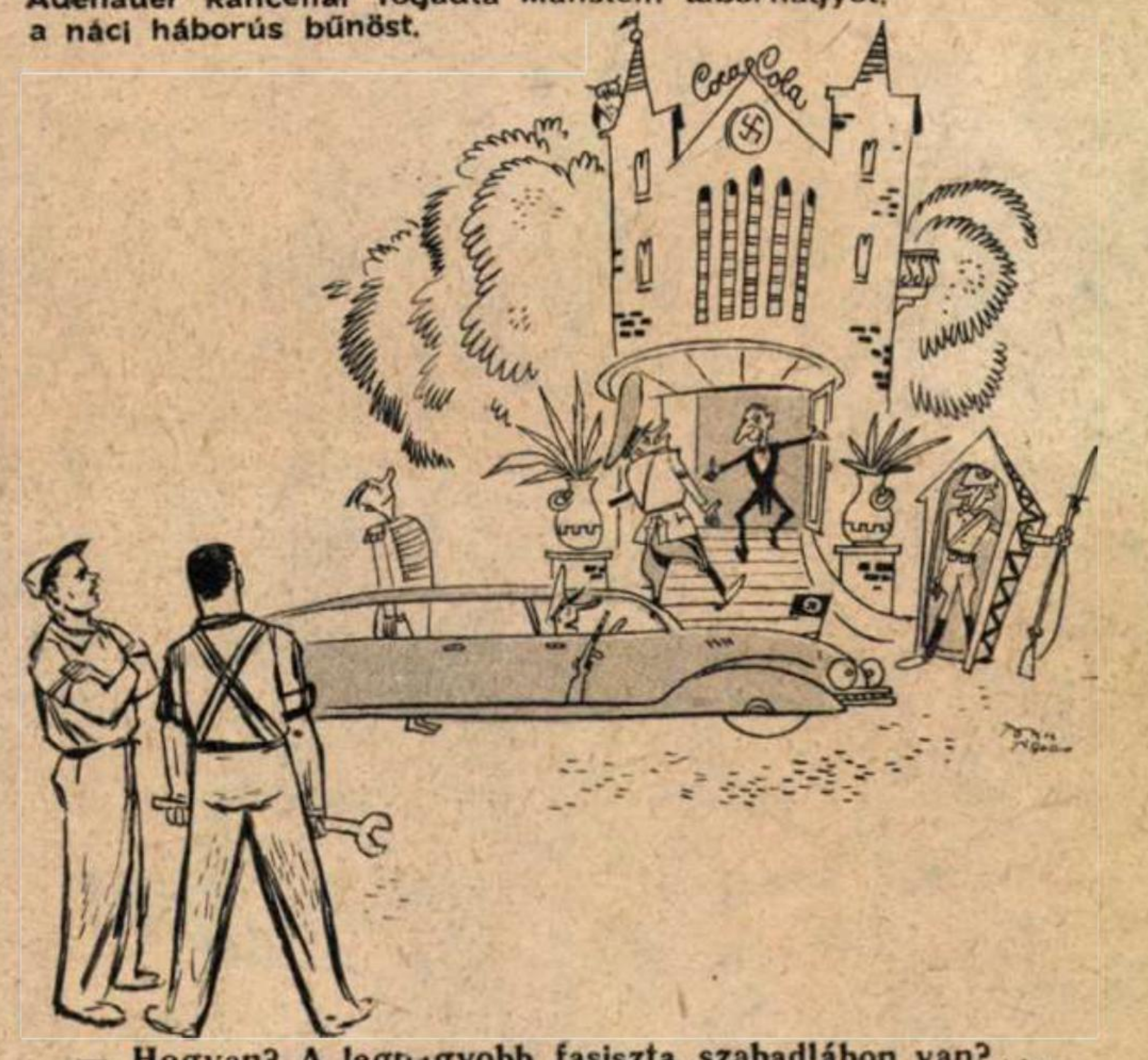

— Hogyan? A legnagyobb fasiszta szabadlábon van? . . .
— Mi az, hogy szabadlábon van? Ő a kancellár! . . .

„Nyári kormánynak“ mondják Párizsban a Laniel-kormányt

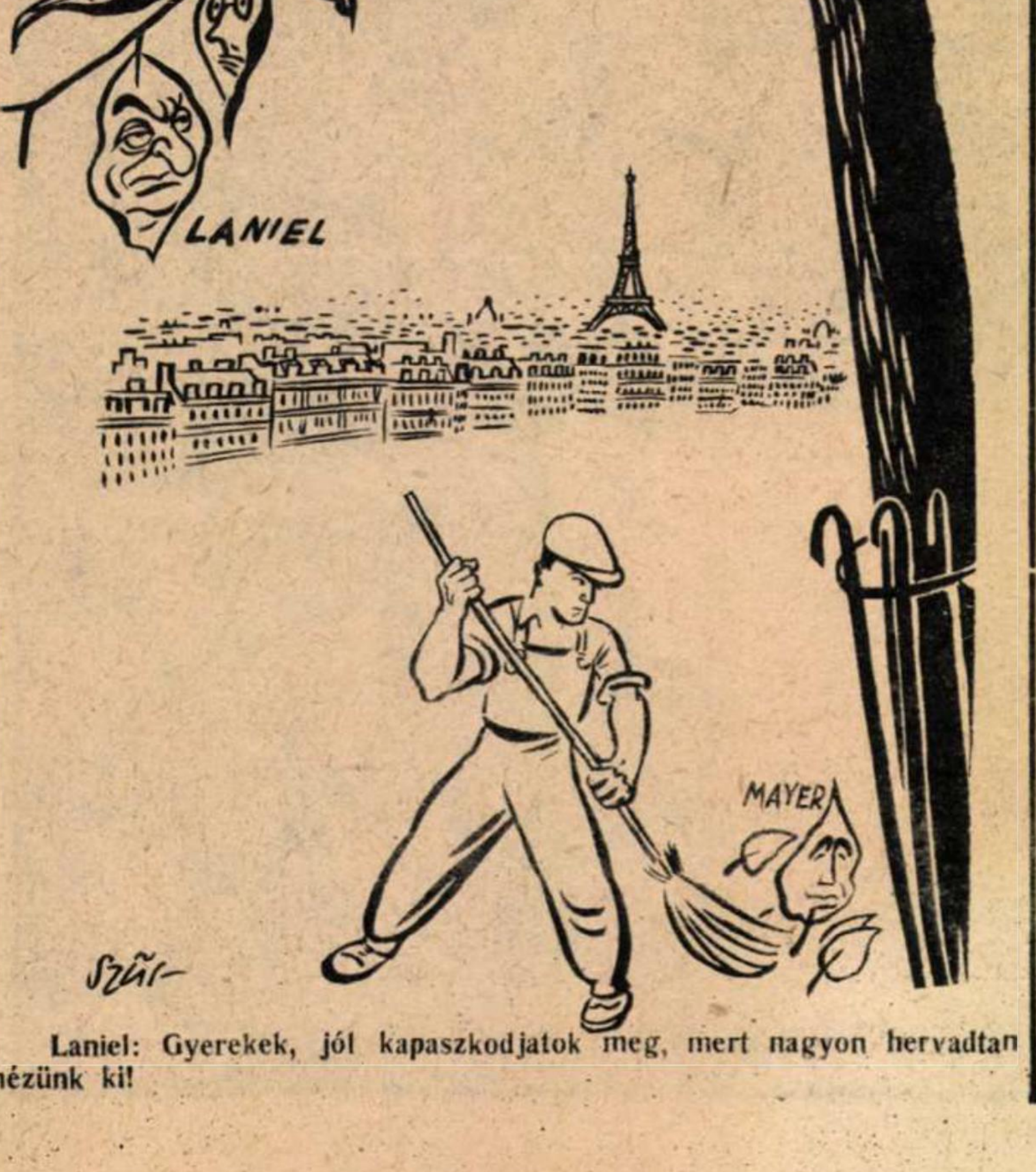

Laniel: Gyerekek, jól kapaszkodjatok meg, mert nagyon hervadtan nézünk ki!

Nem így kell bánni a dolgozókkal!

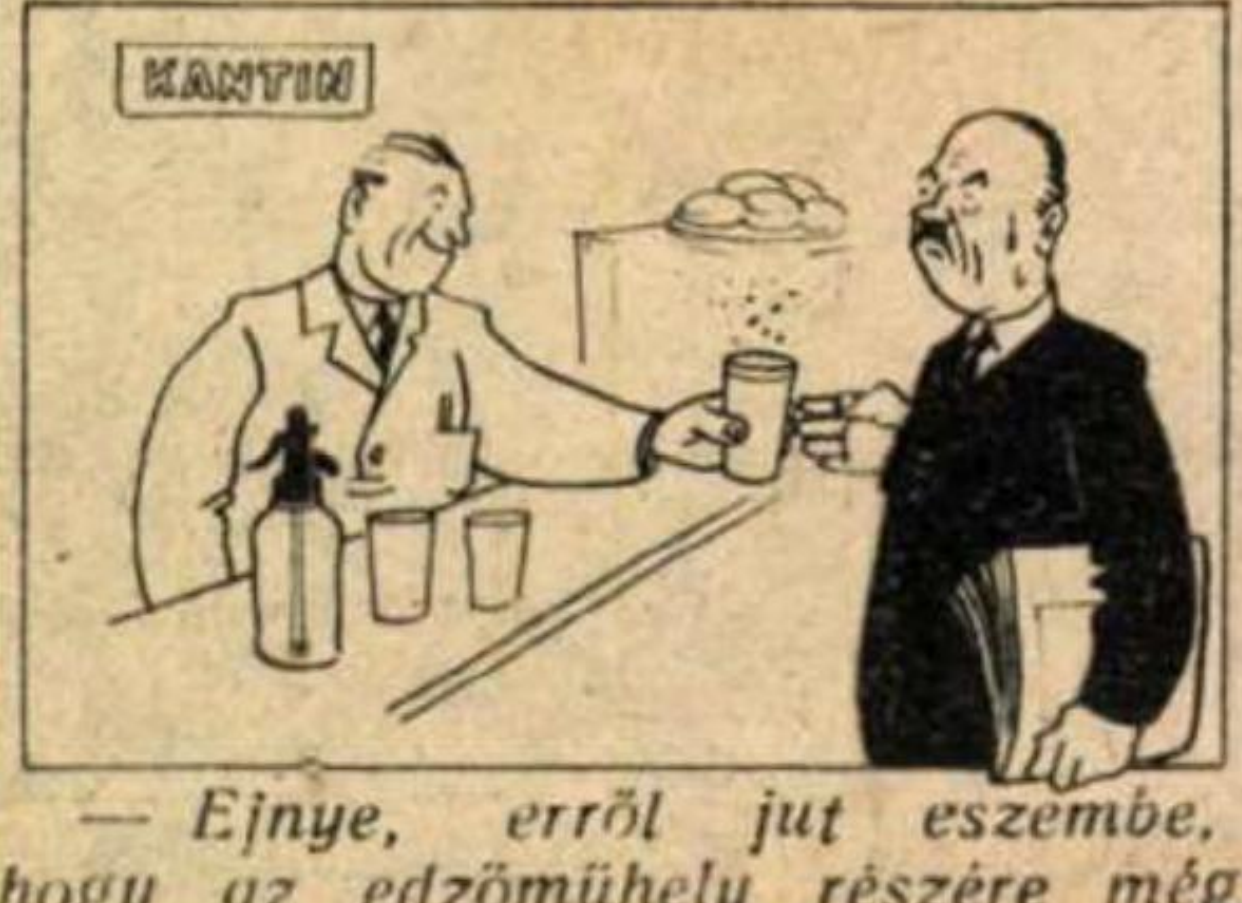

— Ejnye, erről jut eszembe, hogy az edzőműhely részére még nem utaltam ki a védőitalt . . .

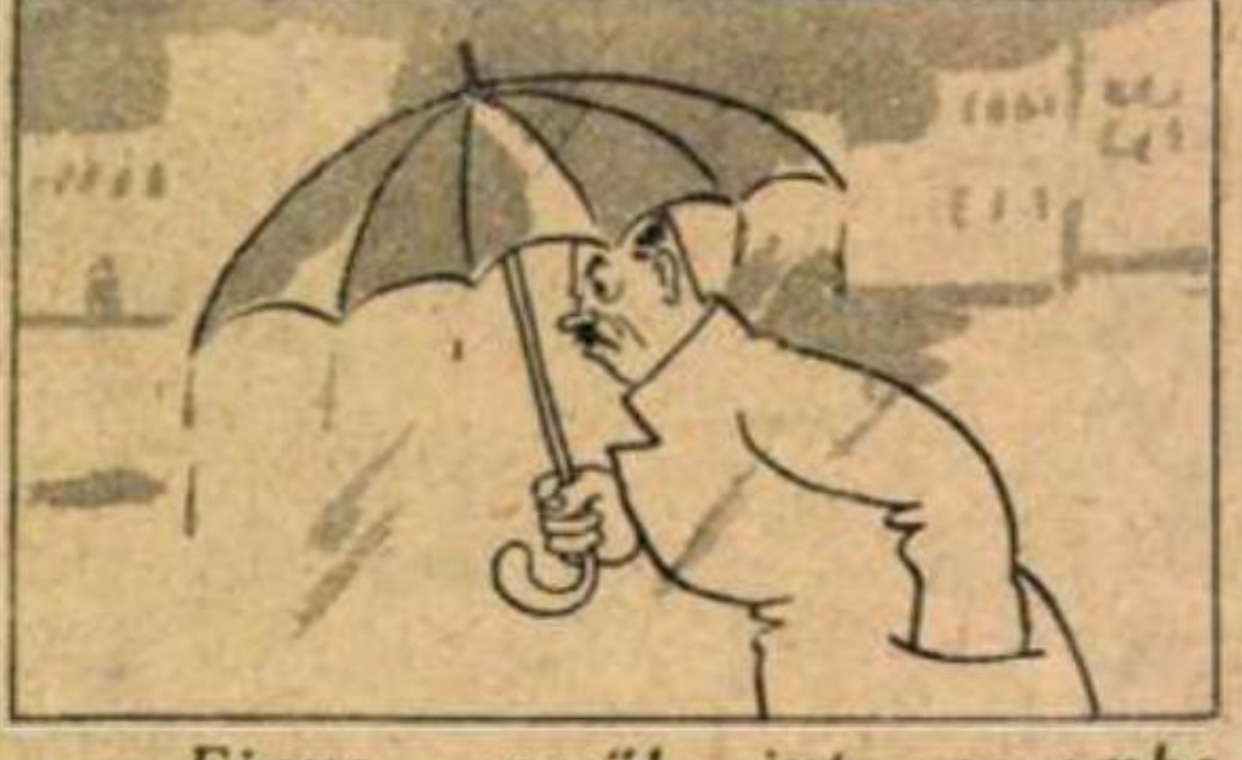

— Ejnye, erről jut eszembe, hogy a szállítómunkások még nem kapták meg az esőkabátot . . .

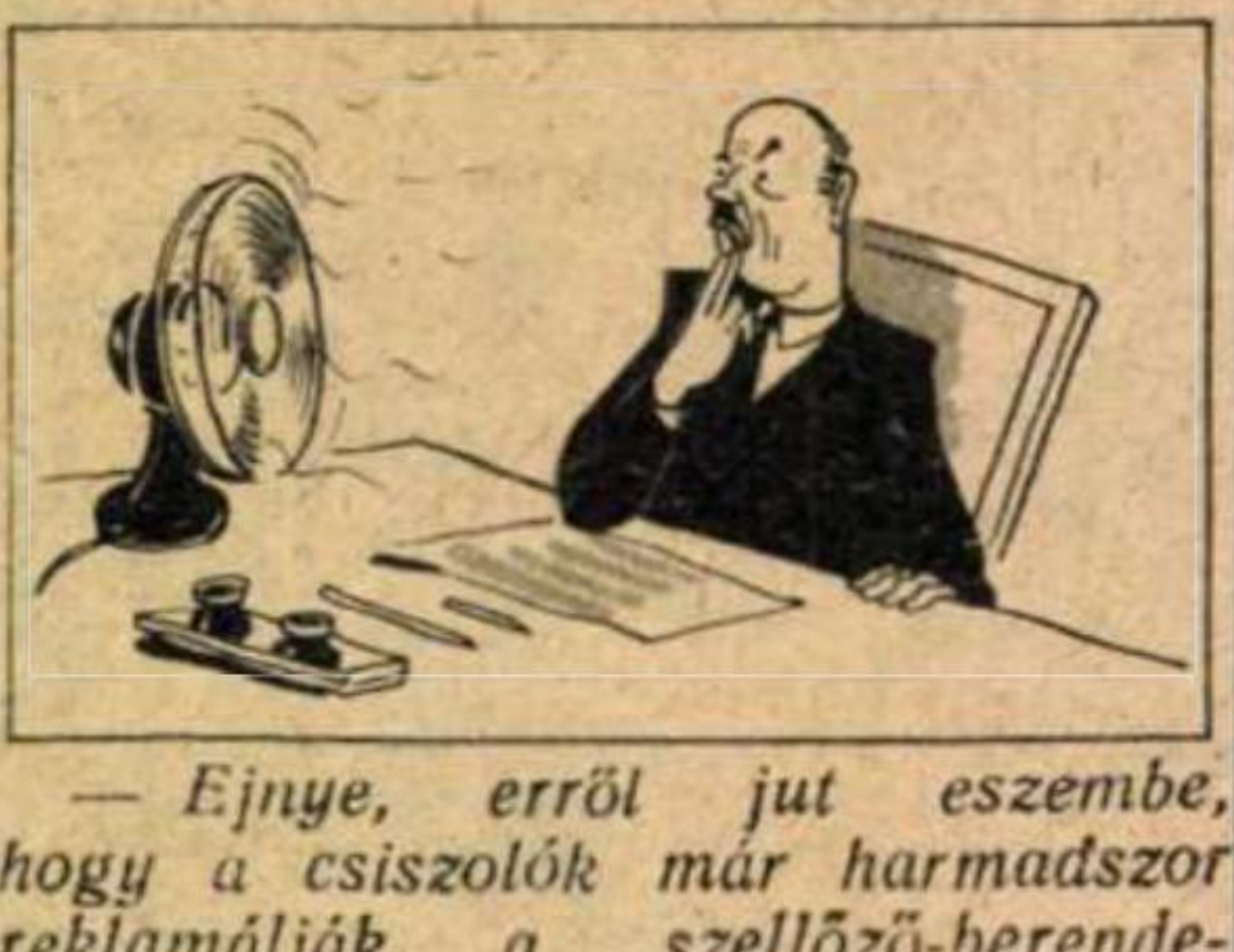

— Ejnye, erről jut eszembe, hogy a csiszolók már harmadszor reklamálják a szellőző-berendezést! . . .

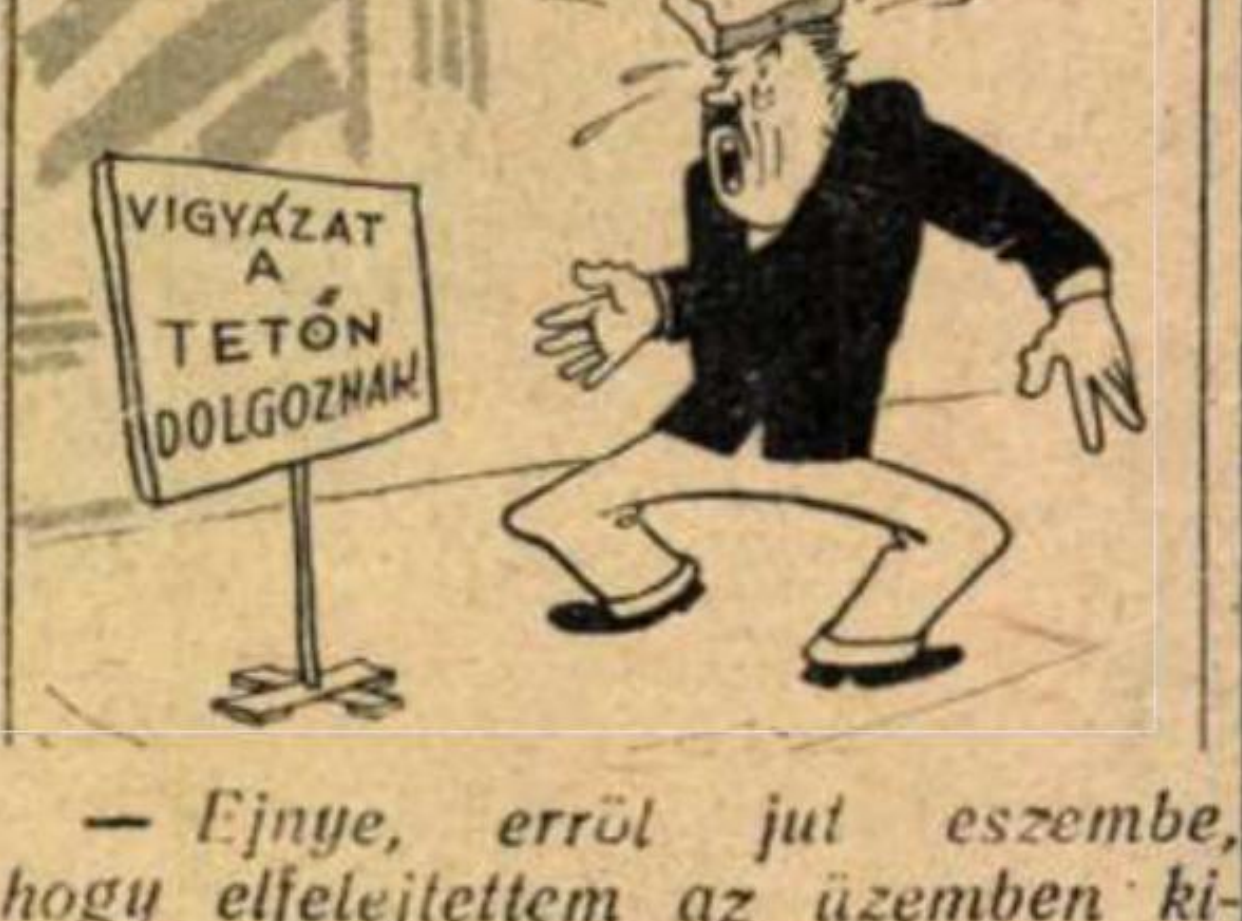

— Ejnye, erről jut eszembe, hogy elfelejtettem az üzemben kitétetni a biztonsági feliratokat . . .

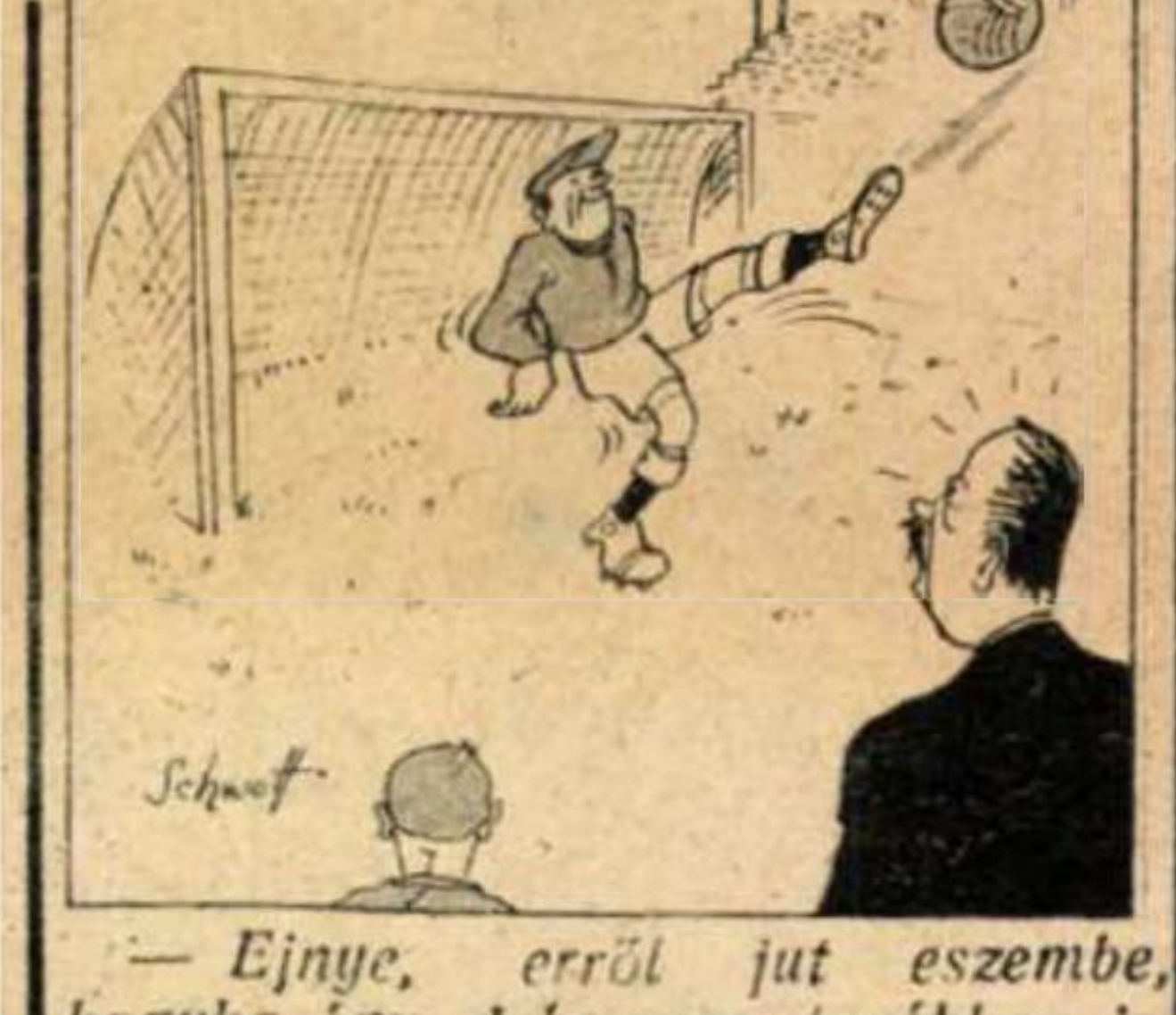

— Ejnye, erről jut eszembe, hogyha így dolgozom továbbra is, akkor ki fognak rúgni!

Darvas Szilárd:

Egy ember, aki az igazát keresi

A dolog azzal kezdődött, hogy Kukucska Jenőt, a Satírozott Szövésű Minták Boltjának eladóját átszervezés miatt elbocsátották a vállalat kötelékéből.

Kukucska szerint azonban a dolog nem ezzel kezdődött, hanem azzal, hogy ő számos értekezleten, tag- és röpgyűlésen szóvátette az igazgató, bizonyos Balga Balambér diktatórikus magatartását, önimádatát és azt a tevékenységét, hogy hasonszőrüekből klikket szervezett maga köré.

Ezután következett az átszervezés, mely abból állt, hogy megszüntették azt a pultot, ahol Kukucska az eladás fontos mesterségét űzte, felmosták a padlót, ahol állni szokott és felvették helyébe a főkönyvelő egyik rokonát.

Balga Balambér előzőleg megbeszélést folytatott az alapszervezet titkárával, mikoris igen alaposan indokolta meg az átszervezés szükségességét.

— Kukucska ravasz — mondta komoran. — Ő a vállalat legjobb eladója, munkatársaihoz való viszonya kifogástalan, állandóan képzi magát és minden társadalmi munkában résztvesz, csakhogy alkalomadtán megfúrjon. Itt az ideje, hogy átszervezzük.

A párttitkár, akit csak rövid ideje helyeztek át a Kalapkeféket Gyártó Vállalattól, bólintott. Az igazgató magasröptű fejtegetését nemigen tudta ugyan követni, de szerette a békét és nyugalmat és Kukucska neki is határozottan ellenszenves volt. Mint mondotta: bizonyos szubjektív okok alapján.

Kukucskát azonban nem abból a fából faragták, amely a saját igazát veszni hagyja. Bár anyagilag nem károsodott, mert közismert szakértelmére való tekintettel azonnal alkalmazta a Keresztszövésű Minták Boltja percnyi késedelem nélkül hozzálátott a saját rehabilitálásához. Azonnal egy huszoldalas beadványt intézett az illetékes szakminisztérium illetékes osztályához, feltárva a rajta esett igazságtalanságot.

Az illetékes szakminisztérium illetékes osztályának illetékes tisztviselője szerencsére nem ama bürokraták közül való volt, akik évekig hagynak feküdni egy aktát. Alig három hónap múlva foglalkozni kezdett az üggyel és elhatározta, hogy a legalaposabban végére jár a dolognak. Épp ezért a szerinte legilletékesebb fórumhoz, magához Balga Balambérhoz fordult információk végett.

Balga Balambér válaszlevelében rögtön közölte, hogy az általa végrehajtott intézkedés a lehető leghelyesebb. Kukucska goromba a vevőkkel, nem képzi magát és nem végez semmi társadalmi munkát, demagóg és a vezetők tekintélyének lejáratására törekszik.

Az illetékes tisztviselő megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy az ügy minden komplikációt nélkülöz és Kukucska már másnap megkapta a vizsgálat eredményéről szóló részletes leírást:

„Ügyét kivizsgáltuk. Megállapításunk szerint a vállalat helyesen járt el. Ön demagóg, munkáját rosszul végzi, képzetlen. Menjen Inotára és javuljon meg. (Olvashatatlan aláírás.)“

Kukucska, akit — mint már említettük — nem abból a fából faragták, felhördült dühében és fájdalmában. Azonnal kivette a szabadságát és két hét alatt lejárta mindama vevőket, akiket ő szolgált ki az üzletben és, akik eskű alatt igazolták, hogy Kukucskánál jobb eladóval még nem találkoztak. Az így létrejött, százezer aláírással ellátott beadványt megküldte a felsőbb fórumoknak, mellékelve az eddigi aktákat és egy negyvenoldalas tanulmányt az empiriokriticizmusról, hogy a képzetlenségéről szóló rágalmakat is megcáfolja.

Az illetékes fórum illetékes magasabb tisztviselője kézhezkapva ezt a negyvenkilónyi papírt, máris olthatatlan ellenszenvet érzett a boldogtalan eladó iránt. Lelkiismeretes ember lévén azonban, leküzdte ezt az elfogultságát és nyomban levelet írt Balga Balambérnak, hogy mit szól ehhez a históriához.

Az igazgató, aki éppen előzőleg végzett az általa egybehívott „Törődj jobban a dolgozókkal“ című röpgyűléssel, rettenetes méregbe gurult Kukucska okvetetlenkedése miatt. Azonnal közölte az illetékes fórummal, hogy a saját intézkedésével a legteljesebb mértékben egyetért.

Ezután kapta Kukucska azt a levelet, melyben tudatták vele, hogy ügyét lelkiismeretesen kivizsgálták és teljesen rendbenlevőnek találták. A százezer aláírás miatt azonban fegyelmi indul ellene, mert a személyi kultusznak ez a túlhajtása a demokráciában megengedhetetlen.

A félig megtébolyodott Kukucska ekkor elkövette azt a valóban megengedhetetlen hibát, hogy a Vele Megelégedett Vevőkből álló ötezer főnyi küldöttség élén megjelent a minisztériumban igazát bizonyítandó. Az ügyre vonatkozó mintegy két tonnányi aktacsomagot a tíz legmegelégedettebb vevő cipelte.

A társaságot már a kapuban a portás feloszlatta, a Kukucska-ügy legújabb referense azonban dühtől szikrázó levelet írt a különös komplexum egyetlen szakértőjéhez, Balga Balambérhoz. Az olvasó fantáziájára bízom, hogy az igazgató mit válaszolt, tény, hogy egy hét mulva Kukucska Jenőt a Keresztszövésű Minták Boltjából is elbocsátották azzal az indokolással, hogy noha a munkáját nagyszerűen végzi, munkatársaihoz való viszonya kifogástalan és egyike a legképzettebb eladóknak, közismert bűnügyében most már az összes vizsgálatok lezajlottak, elmarasztalták és fellebbezésnek helye nincs. Neki azonban nem is lesz.

Kukucska hazament és leült megírni századik beadványát az ötvenedik fórumhoz . . .

•

Kérem az olvasót, ne mosolyogjon elbeszélésem hősén. Igazán nem a „hepiend“ kedvéért mondom, de az alapszervi párttitkár és Balga Balambér ellen vizsgálat folyik. Végre Kukucskát is meghallgatták — a százegyedik levél megtette a magáét, minden remény megvan arra, hogy „kijön az igazság“ — ahogy a közmondás mondja és az egész históriát azoknak meséltem el, akik nem száz, de egy levelet sem hajlandók írni az általuk igaznak tartott ügy érdekében.

Pedig néma gyereknek a legdemokratikusabb anya sem érti a szavát.

A kakuk és a gerle

(Fáy András meséje nyomán)

Egyszer történt, hogy a kakuk
agitált,
az erdőben „a családért“
síkraszállt:
„Nincsen nagyobb öröm, mint ha
gyerekek
mosolyából süt felénk a
szeretet.“

Ékes nyelven ecsetelte,
hogyan él
a családos ember s hogy az
nem cserél
senkivel, ha hű párjával
boldogan
gyerekeit nevelgeti
gondosan.

Hallgatta csak csodálkozva
sok madár,
hogy a kakuk mily lelkesen
agitál,
de hirtelen a kis gerle
haraggal
a kakuknak válaszolt ily
szavakkal:

„Évek óta hű párommal
élek én,
nincsen nálam boldogabb
e földtekén,
gyerekeim amíg élek
gondozom,
szebb örömről soha nem is
álmodom.

De te hallgass, szégyentelen,
gyereked
a szomszédnál átkozza a
nevedet,
tojásajd ott felejted,
ahol jársz,
ilyen anya hiába is
magyaráz.“

Ha mást beszélsz és mást teszel,
kutyába
se veszik a szavadat és
hiába
minden szép szó, úgy jársz te, mint
a kakuk,
szájadban az igazság is
csak hazug.

Hajnal Gábor

Kis kalandok Nagybudapesten

1. A JEGY MÁSIK OLDALA

Szikrázó vasárnapi napsütésben ültem fel a villamosra. Vidám kirándulók zsivajától visszhangzott a kocsi. Az ablak felől hatalmas plakát kiáltott rám:

MA: Nézd meg a jegyed
másik oldalát is!

A baráti tegező hang különösen felkeltette érdeklődésemet. Vajjon mi a látnivaló a villamosjegy másik oldalán? Bérletjegy húzódott meg a zsebemben, de nem vagyok kicsinyes ember és elhatároztam, hogy ötven fillérért kielégítem kiváncsiságomat.

— Kérek egy vonalat!

A kalauznő gyanútlanul átadta a jegyet, nem is sejtette, hogy szélhámos vagyok, aki érvényes bérletjeggyel rendelkezik. Izgatottan pillantottam a jegy másik oldalára. A legnagyobb meglepetésemre az teljesen üres volt. Szerettem volna a panaszkönyvet kérni, de előbb mégis a kalauznőhöz fordultam:

— Miért követelik, hogy nézzem meg a jegy másik oldalát is, ha ott nincs semmi?

— A mai jegyeken nincs semmi, de a tegnapiakon volt valami nyomtatás...

— Mi volt az?

— Azt nem tudom. Tegnap szabadnapos voltam...

2. JÓSÁGOS NÉNIKE

A vásárcsarnoknál szállt fel a jóságos nénike hatalmas kosarával. Ketten is ülőhellyel kínálták, többen segitettek a pad alá helyezni a cókmókját. A Duna felett haladt a 49-es, amikor a kalauz kínálgatta a jegyet.

— A Nyugatiig adjon egyet aranyoskám! — mondta a nénike.

— Édes nénikém, Kelenföldre megy ez a kocsi, nem a Nyugatihoz! Ellenkező irányban szállt fel.

Sopánkodás, általános részvét. Mindenki magyarázza: tessék leszállni a Gellért-téren és átszállni a szembejövő kocsira.

A jóságos nénike szedelőzködött. Előzékeny utasok a mozgó kocsiról is mutatták neki, hol várjon a Nyugati felé tartó villamosra. De a jóságos néni nem fogadta meg a jótanácsot, hanem felszállott a következő 49-esre — Kelenföld felé. Felébredt bennem a gyermekkor óta szunnyadó detektívtehetség, érdekes esetet szimatoltam és lopva magam is felszállam a jóságos néni után. Pontosan ugyanaz a jelenet játszódott le, mint az előbbi kocsin. Jegyet kért a Nyugatihoz, felvilágosították, dédelgették, leszállították. Jegyet nem váltott, megvárta a következő kocsit. Olcsón utazik, de kicsit körülményesen. Hat-nyolc átszállásra van szüksége, hogy a csarnoktól Kelenföldig jusson. Nem csodálnám, ha levelet írna a Ludas Matyi bürokrácia-rovatába és elpanaszolná, hogy Budán lassú a villamosközlekedés.

3. PLUSZ EGY FŐ VOLTAM

A pesti emberek kedvelt találkozóhelyén, a kapucédula-osztó fülke előtt összeszaladtam jóbarátommal, Tivadarral. Éppen belépőjét írták.

— Te is Kelemérihez mész? Akkor bejöhetsz az én kapucédulámmal. Időt nyersz vele.

A kapushoz fordult:

— Irja rá a barátomat is, plusz egy fő.

Így vesztettem el nevemet, születési helyemet és látogatásom célját. Lett belőlem plusz egy fő.

Kelemérinél a barátom előbb végzett.

— Te csak tárgyalj tovább, én megvárlak az üzemanyagbeszerzésnél.

Merthogy nélküle soha ebben az életben innen ki nem jutok, az most már természetes. Az üzemanyagbeszerzésnél üzenet várt: az expedicióban találom. Felmásztam hat emeletet. Innen a büffébe irányítottak. Órákig vártam a barátomra. Végső kétségbeesésemben lementem a portára és bemutatkoztam: én vagyok az egy fő.

— A barátja itthagyta a cédulát, — mondta a kapus — igazolja magát és elmehet.

Aztán alaposan megrótt:

— Félóráig várt magára a barátja. Nagyon-nagyon haragudott...

Így jártam ezzel a „plusz egy fővel". Időt nyertem, de elvesztettem egy barátot...

TARDOS PÉTER

Illusztráció
RÁKOSI ELVTÁRS BESZÉDÉHEZ

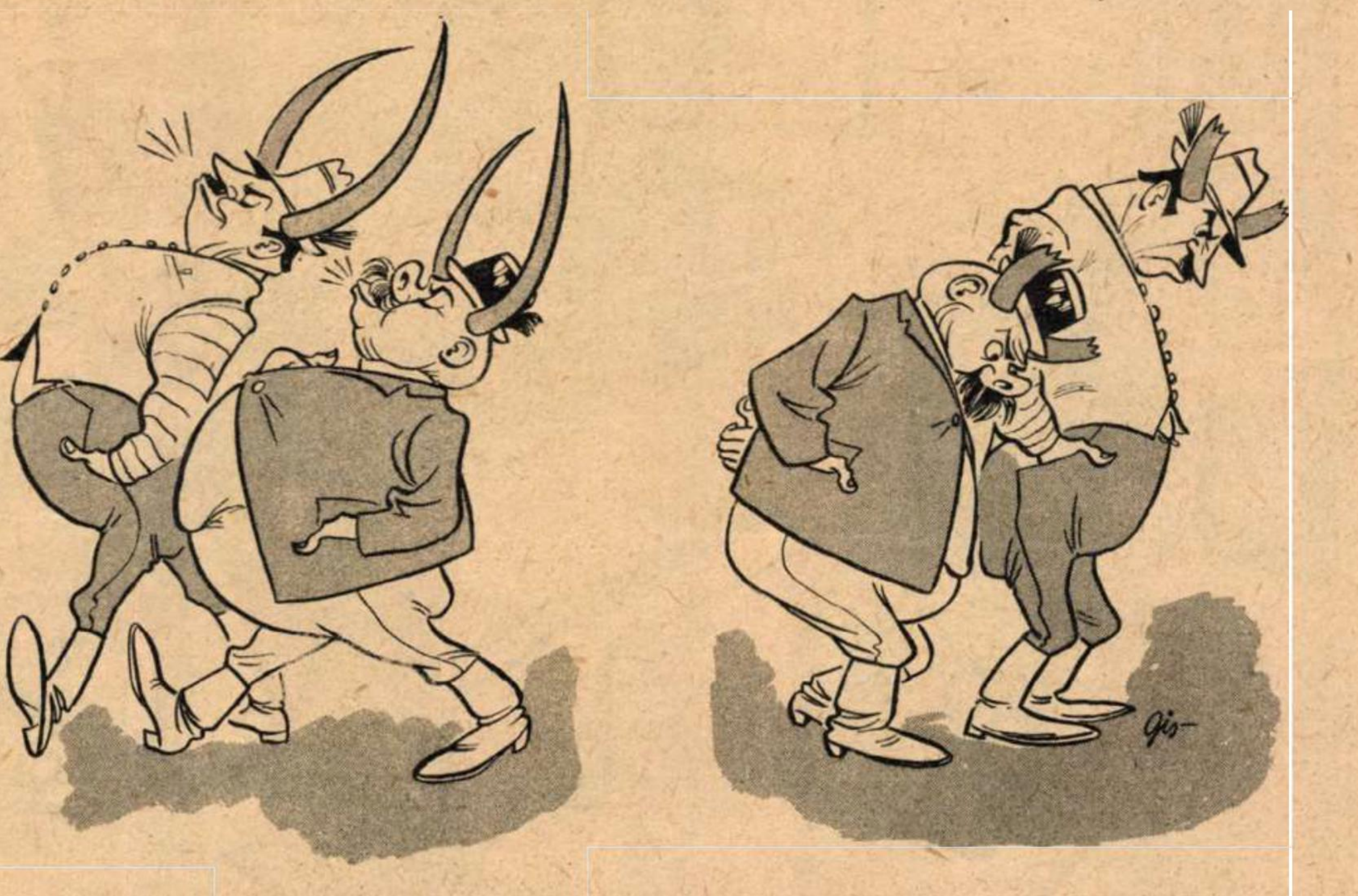

„Az utóbbi napokban megnőtt a kulákok szarva"

„A mi dolgunk most, hogy letörjük a megnőtt szarvakat."

RÉGI MESE ÚJ VÁLTOZATA

Az USA propaganda-célokból élelmiszert ajánlott fel a Német Demokratikus Köztársaság lakosságának.

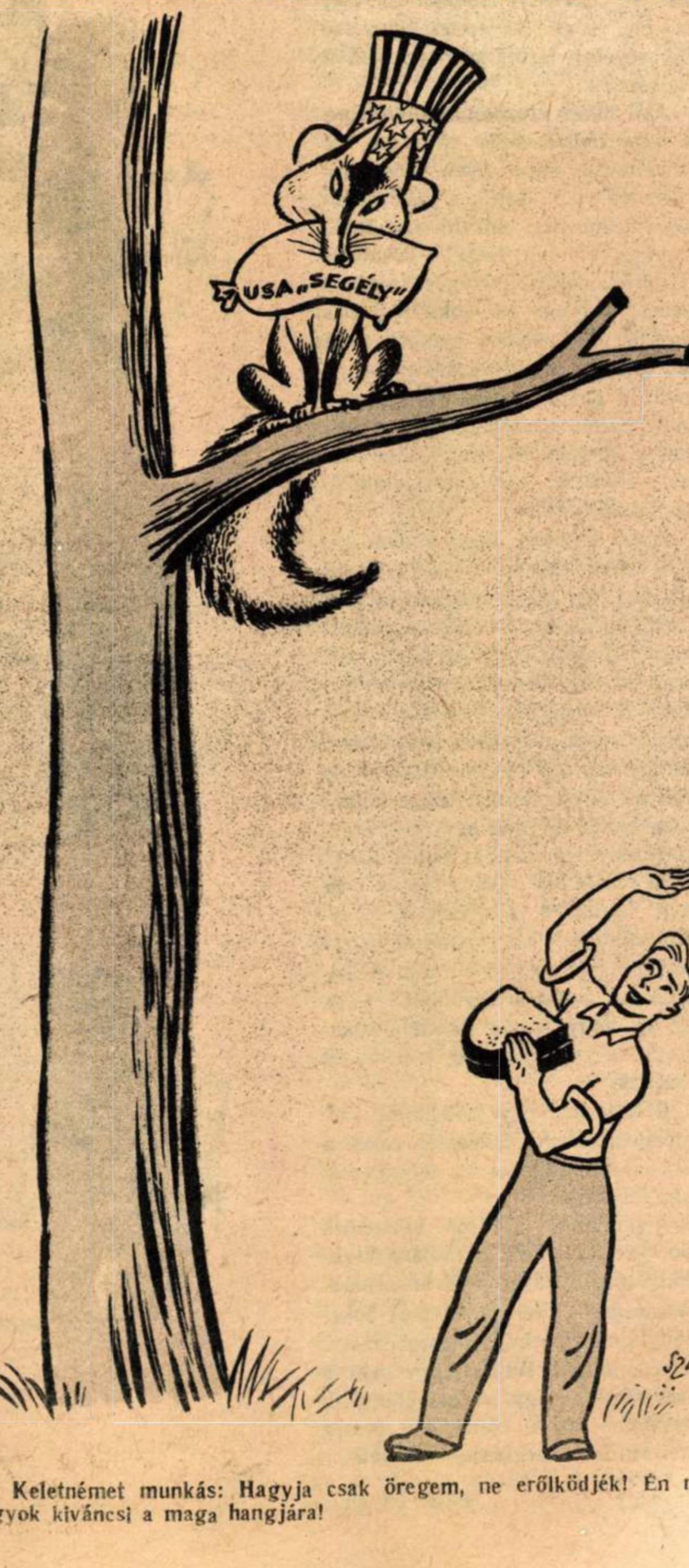

Keletnémet munkás: Hagyja csak öregem, ne erőlködjék! Én nem vagyok kiváncsi a maga hangjára!

Lidércálom

A Margitszigeten vacsoráztunk. Egyszerű, de előkelő nevű ételeket ettünk. Mire hazaértünk, késő lett, hamar aludni tértünk. Feleségem figyelmeztetett, hogy ne feküdjek a hátamra, mert akkor össze-vissza álmodok tücsköt-bogarat.

— Dehogy fekszem — motyogtam és már aludtam is — persze a hátamon.

•

Csattogott a kard, de nem is kard volt, hanem valami hatalmas csontdarab, hatalmas kardszerű csontdarab.

— Védd magad, kutya! — orditotta a nagybajuszú Pálffy és az óriási, élesre fent görbe csonttal vadul rontott az apró németre.

— Hahó! hahó! — rivallt Holstein lovag és egy ügyes csellel nagyot sózott Pálffy pofájára. Csattant a vasrostély, szikráztak a csontok, életre-halálra vagdalkozott a két hős.

A párizsi szűz és Pékné sápadtan, remegve húzódtak a sarokba. Őértük viaskodott a két vitéz: a magyar Pálffy és a német Holstein. — Vajjon melyik győz, vajjon kinek a kastélyába kerülünk? — kérdezte halkan Pékné — de a párizsi szűz ajka néma maradt. És közben fezes, kaftános török vitéz lopakodott a várcsarnokba oszloptól-oszlopig...

Csodák csodájára a török vitéz kard helyett tojásokat tartott a kezében és sok-sok tojás csüngött aranyos övén is. — Beverem a tojásokat törökösen, ne féljetek, megszabaditlak beneteket! — súgta a félájult párizsi szűznek és a reszkető Péknének. S kezéből máris villámgyorsan röpködtek a tojások, verte, dobta a törékeny portékát a két bajvívó felé. — Bevert tojás törökösen, — rebegte Pékné és most már a párizsi szűz is reménykedni kezdett...

De jaj, a homályos sarokból egy szörny közeledett, egy hatalmas, sokmázsás, magyaros ponty úszott nyitott, bosszúra éhes szájjal Pálffy, Holstein, a török és a két nő felé. — Segitség! Segitség! — orditott kétségbeesetten Pékné és erre felébredtem.

— Ébredj már, Jani — hallottam a feleségem hangját. Szörnyen kiabáltál, valami törököt biztattál, meg egy szüzet féltettél...

Összeszedtem gondolataimat és pillanatok alatt megfejtettem szörnyű álmomat. A Casino-étterem étlapjáról keltek életre az ételek. A borjú steak Holstein módra küzdött a Pálffy-sertésbordával, aztán beavatkozott a bevert tojás törökösen is. A szűz filé párizsiasan és a sertésborda Pékné módra izgultak a sarokban, mígnem végül mindannyiukat bekapta a ponty magyarosan.

De azt már nem tudtam megfejteni, hogy miért kell ilyen lehetetlen nevű ételeket írni egy pesti étterem étlapjára 1953-ban. *B. J.*

Minőséget a dolgozóknak!

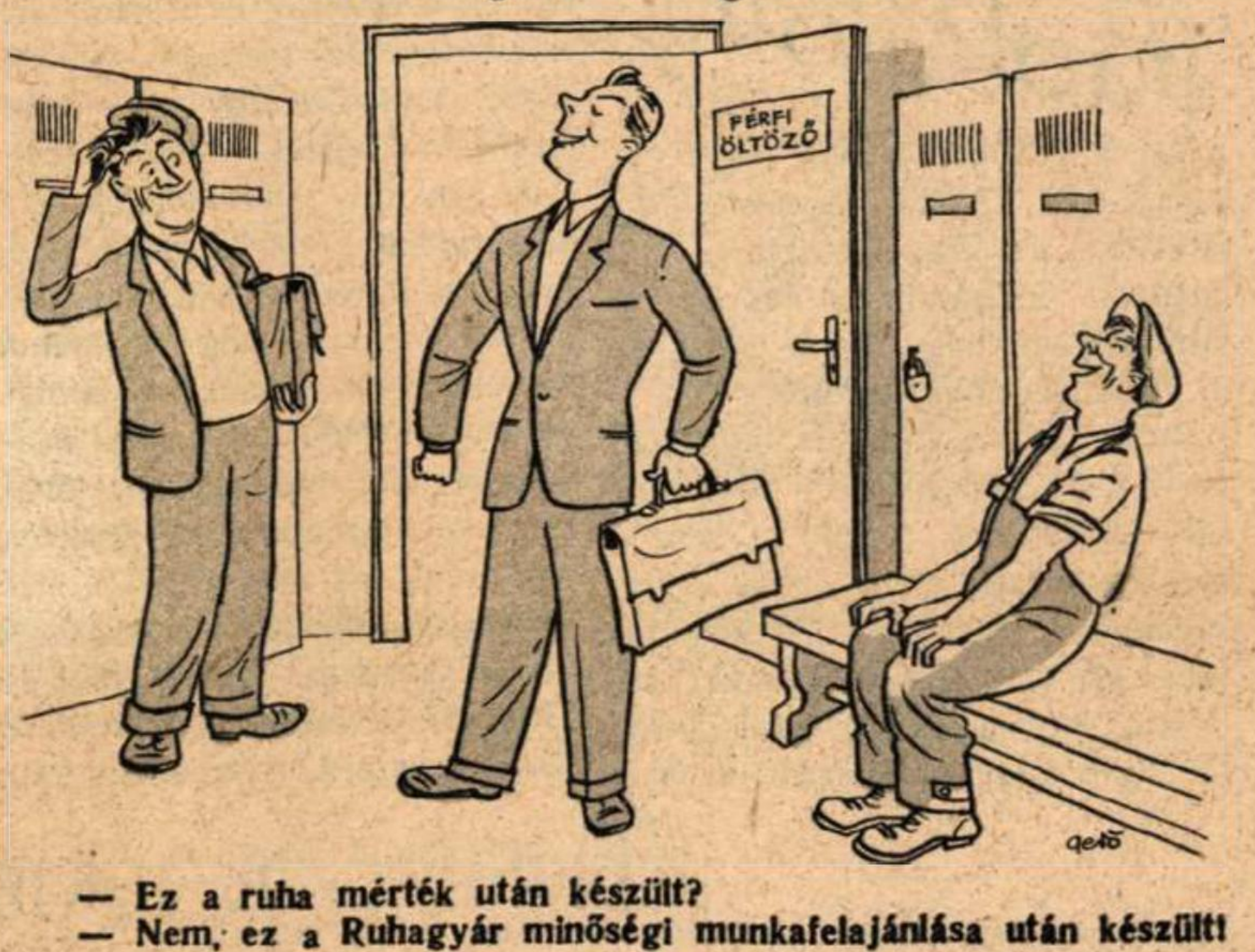

— Ez a ruha mérték után készült?
— Nem, ez a Ruhagyár minőségi munkafelajánlása után készült!

AZ ÚJ RENDELET UTÁN

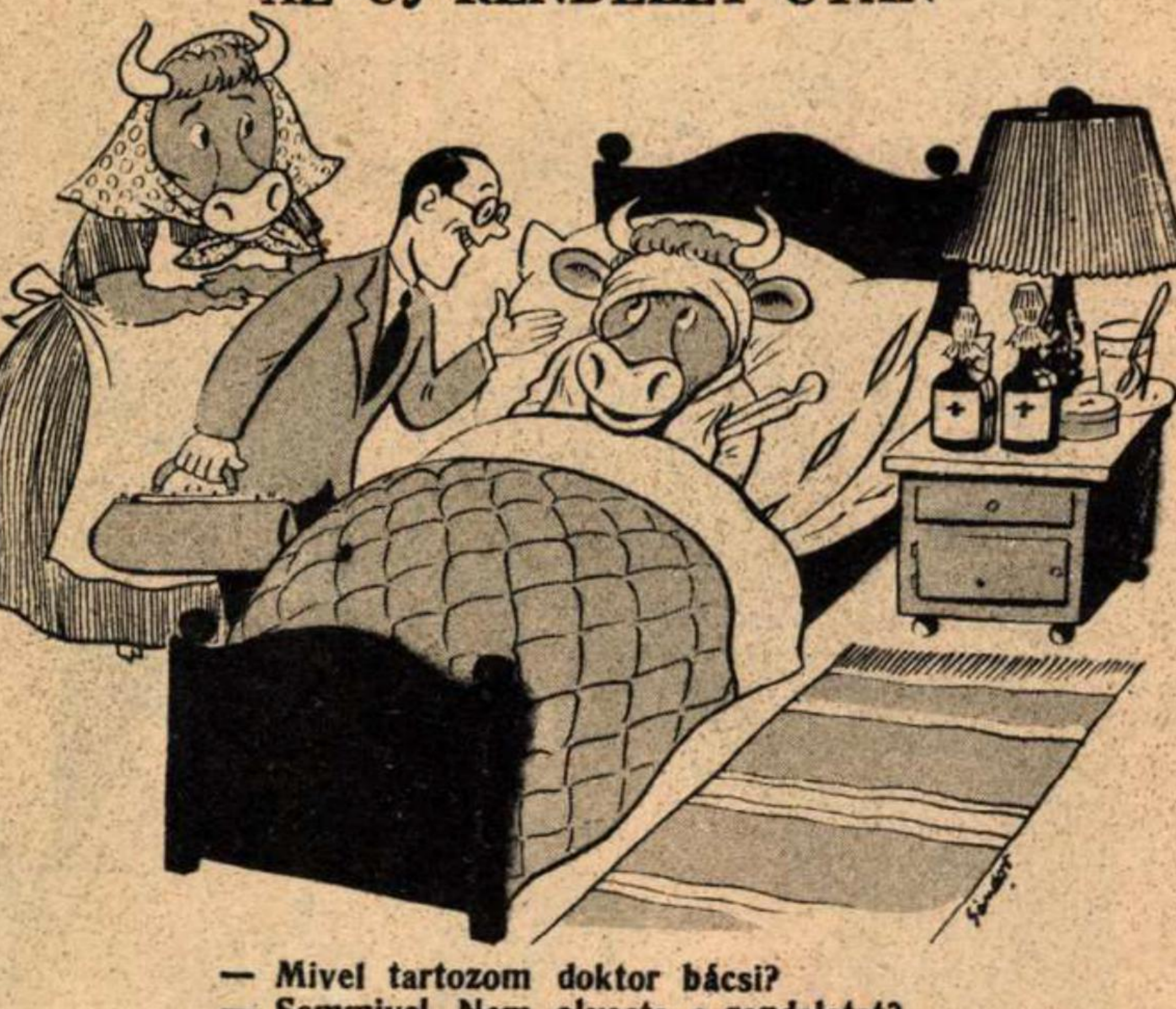

— Mivel tartozom doktor bácsi?
— Semmivel. Nem olvasta a rendeletet?

KÉSZÜLJ AZ MHK PRÓBÁRA!

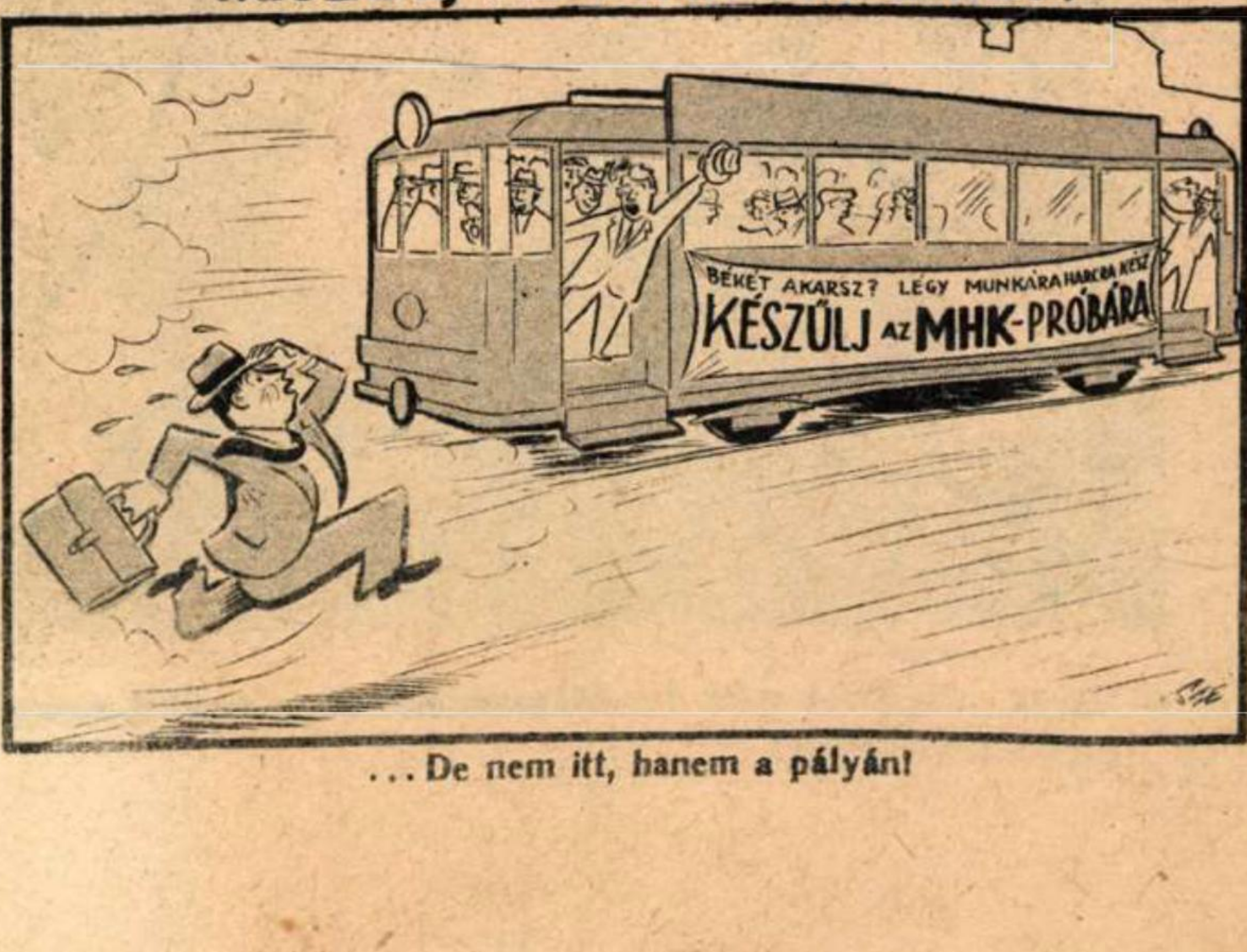
BÉKÉT AKARSZ? LÉGY MUNKÁRA HARCRA KÉSZ
KÉSZÜLJ AZ MHK-PRÓBÁRA

...De nem itt, hanem a pályán!

Nem éppen olyan, mint az ibolya...

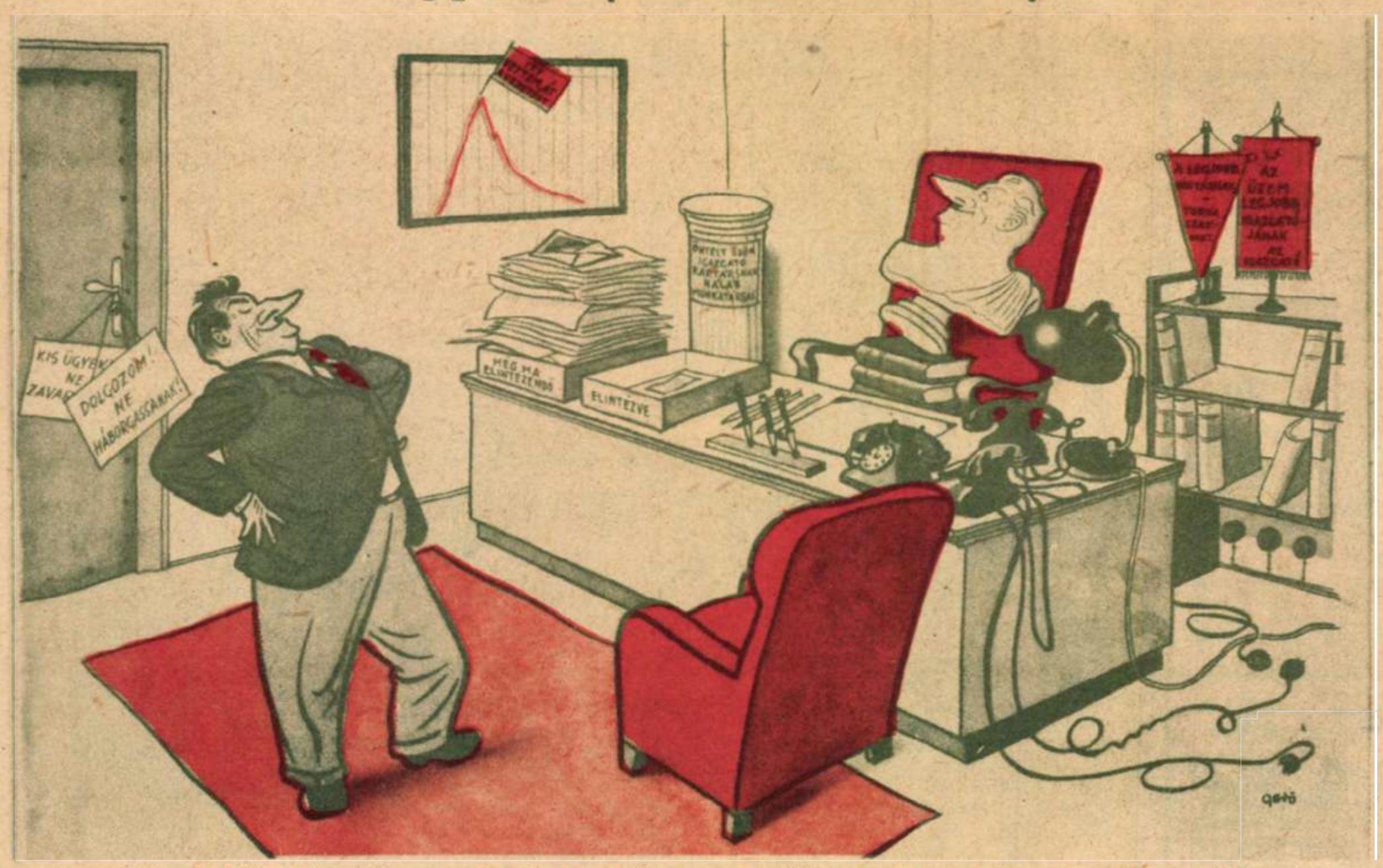

Öntelt Ödön: Most látom magam is, hogy nálam megfelelőbb embert erre a helyre nem lehet találni!

(Gerő Sándor rajza)

Nyelvápolás

Elég volt a nyelvrontásból, szóficamokból!
Tanácsok! Vállalatvezetők! Mindennek
okosan csengő nevet adjatok.
A jó sájárkodás mellett zengzetes
anyanyelvünket pallérozni: erre is van
most már bőséges hatalmatok!

Egy volt vélt mecénásról

Doktor-barátunk (úgy mondják) derék ember volt,
csupán az volt benne a csúnya hiba,
hogy nem akkor hívott vacsorára, mikor
asztalán ott párolgott a sok kacsa-liba!
Csupán levesre, főzelékre hívott meg
Ődoktorsága, hogy azzal töltsem a bendőt,
s végül megható ajándékul, mint kutyának
a koncot, adott kettő pengőt.

Szerénységre intő

Ne légy alázatos, de azért ne
udvaroltass magadnak.
Ilyen buzgalom nem áll jól se
boldog, se borongó kamasznak!

Berda József

Halló itt Róma, halló itt Bonn!

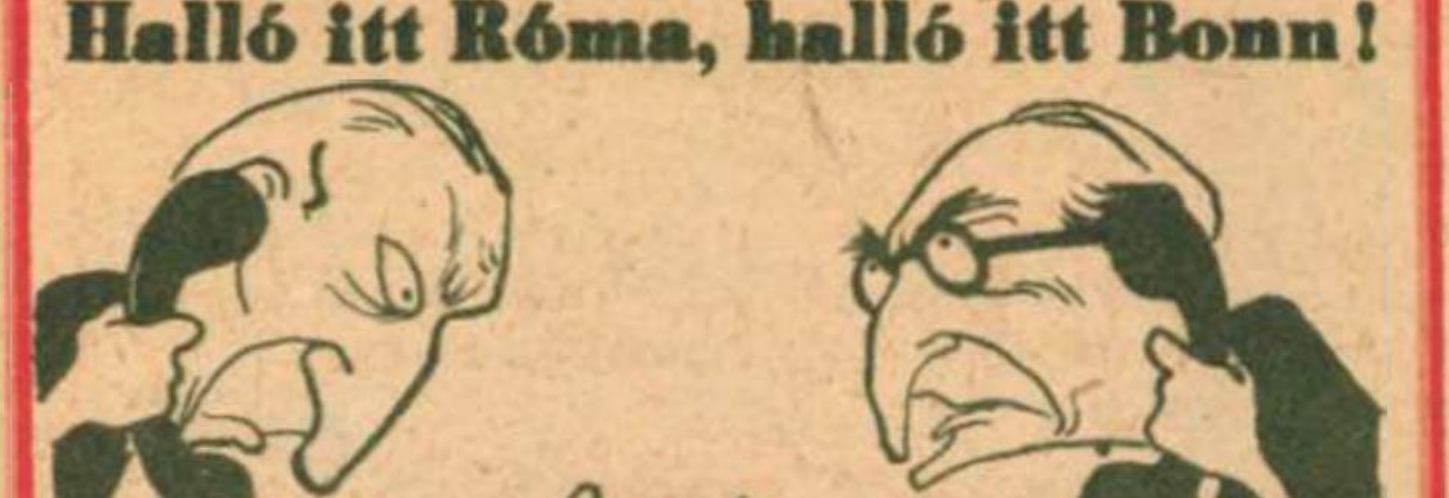

Adenauer: Halló Alcide, gratulálok!

Gasperi: Mihez Konrádkám?

Adenauer: Kormányt alakítottál! Hogy csináltad? Nem adnád át a módszereidet?...

Gasepri: Hát hogyne adnám! Mi, diktátorok, már olyan kevesen vagyunk! Tartsunk össze! Figyelj öregem... A választások előtt ki kell kötni, hogy az a párt, amelyik megkapja a szavazatok ötven százalékát, igényt tart a mandátumok hatvanöt százalékára...

Adenauer: De hiszen... te nem kaptad meg!

Gasperi: Még te is ugratsz? Hát persze, hogy nem kaptam meg. Választások után nem szabad azzal törődni, hogy az ember mit mondott a választások előtt és kormányt kell alakítani a parlament és a nép támogatása nélkül...

Adenauer (hűvösen): Köszönöm szépen, ilyen kormányom nekem is van...

Gasperi: Akkor maradj az eredeti választási törvényed mellett: az a párt, amely kevesebb szavazatot kap öt százaléknál, egyáltalán nem kap mandátumot...

Adenauer: Ettől egy kicsit félek. Van ugyanis egy kisebbségi érzésem: attól félek, hogy nem tudom legyőzni a többség érzését.

Nagyvárosi fények

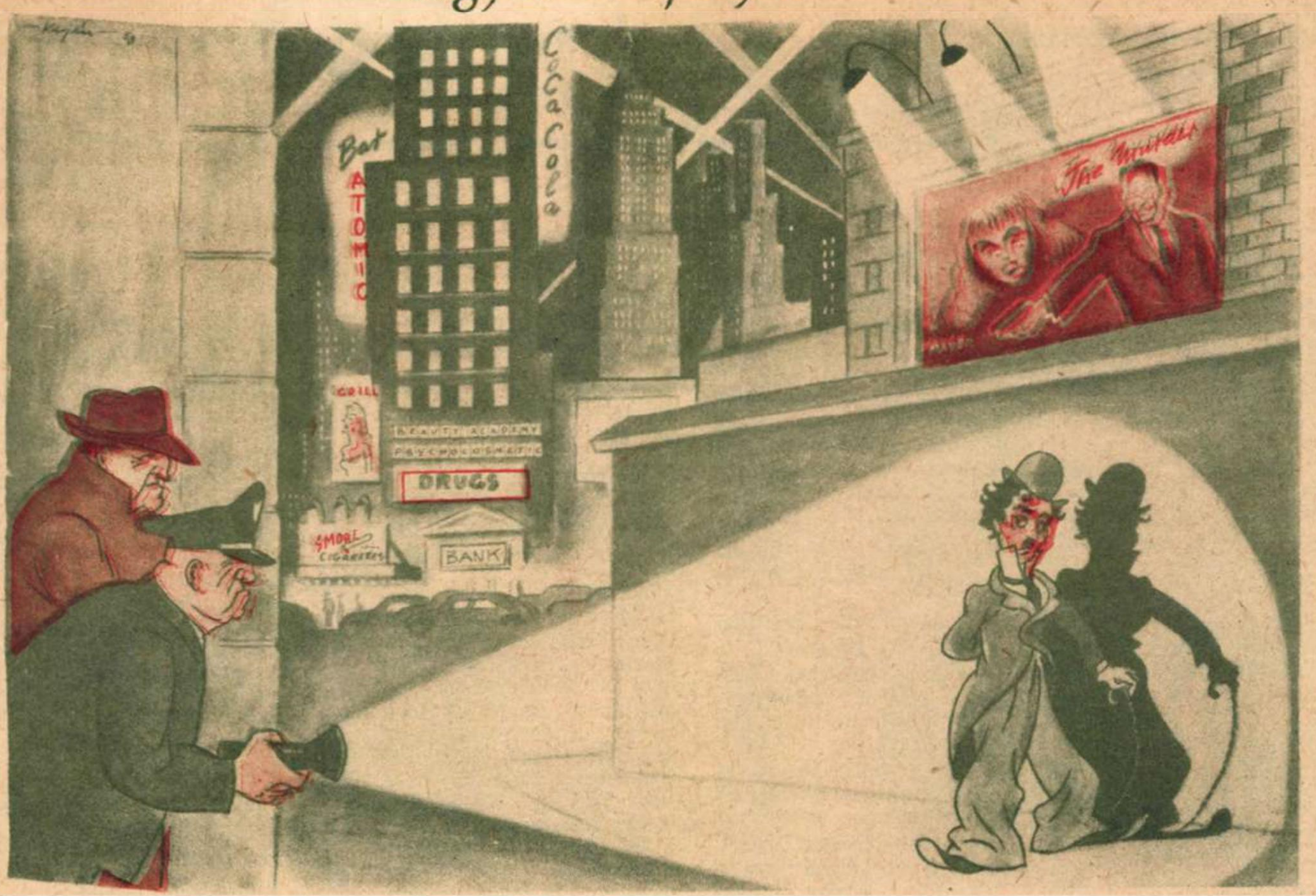

Chaplin amerikai emlékeiből...

(Kaján Tibor rajza)

Bokalötty

A mult héten vettem egy pár bokalöttyöt. Azóta figyelem férfitársaimat. Kacéran keresztbecsapott lábaikon felcsúszik a nadrág és látni engedi, hogy ők is ennek az új divathóbortnak hódolnak.

Nekem persze semmi kifogásom sincs a bokalötty ellen. Sőt meg kell állapítanom, hogy ha nem is szebb a bokafixnél, de sokkal egészségesebb. Különösen kánikulában kellemes, mert szellős és nem szorítja az ember bokáját, mint a bokafix. Igaz, hogy ezzel szemben járás közben lassan a talp alá mászik és eltűnik a cipőben, minek folytán az ember egyrészt hólyagot kap a talpára, másrészt úgy fest, mintha mezitlábra húzott volna cipőt.

A bokalötty tulajdonképpen félkészáruként kerül forgalomba. Úgy mint a Mirelit-spenót, amivel a háziasszonynak még többrendbeli műveletet kell elvégeznie, amig élvezhetővé válik. A bokafixet is, — a bokalötty félkészáruját — előbb kezelni kell, azután válik csak használhatóvá. Ha nem kezeljük, hanem egyszerűen betesszük a szekrénybe, akkor sohasem lesz belőle bokalötty. Szerencsére az eljárás rendkívül egyszerű. A bokafixet csupán viselni kell és máris kényelmes és szellős bokalötty válik belőle. Ha valaki még ennyi fáradságot sem hajlandó befektetni saját ruházkodásának észszerűsítésébe, akkor elegendő, ha a friss bokafixet egyszerűen kimosatja; így is bokalötty lesz belőle. A viselés azonban biztosabb.

A bokalötty végleges elkészítéséhez a felhúzás szükséges. No persze ehhez is kell egy kis gyakorlat. Egyesek ugyanis azt hiszik, hogy ha óvatosan, esetleg cipőkanállal próbálják lábukra ölteni a szűknyílású bokafixet, akkor túljárhatnak a harisnyagyár eszén. Ezeken a balgákon csak kacagni lehet. Erre egyébként a bokalöttynek, ennek a praktikus újításnak legelszántabb ellenzői is rájönnek, amikor talpuk közepéig még tele vannak optimizmussal és csak akkor kezd elborulni tekintetük, amikor jön a sarok és az elé a probléma elé kerülnek, hogy mi célszerűbb: lábukat mélyen a boka alatt elfűrészelni és ily módon felhúzni a bokafixet, avagy egy gyors és erőteljes rántással a bokafixet bokalöttyé átalakítani. Úgy tudom, hogy az esetek túlnyomó többségében férfitársaim az utóbbit választják.

Ami miatt azonban a bokalöttyel a nagy nyilvánosság elé lépek, az hovatovább kezd olyan tömegproblémává válni, amely a sajtó segítsége nélkül nem oldható meg. A baj ugyanis ott van, hogy a bokafixek között pontosan ötven százalék a selejt, azaz egy pár bokafixből csak egy fél pár bokalötty nyerhető, mert a selejtes ötven százaléknak — nyilván gyári hiba következtében — olyan széles a szája, annyira nyúlik benne a gumi és oly simán húzható a lábra, hogy nem alakítható át bokalöttyé.

Azzal kezdtem, hogy a mult héten vettem egy pár bokalöttyöt. Az igazság az, hogy mérhetetlen tetszenivágyásomban odáig ragadtattam magamat, hogy két párat vettem, egy pár barnát és egy pár kéket. Ha megelégedtem volna két egyformával, nem volna semmi baj, de így van egy pár bokafixem, amelyiknek egyik darabja kék, a másik meg barna és van egy pár bokalöttyöm, ahol meg az egyik barna és a másik kék. Adva lenne még egy harmadik lehetőség is — tapasztalataim azt mutatják, hogy férfitársaim eléggé el nem ítélhetően ezt kedvelik leginkább — és ez az, hogy egyik lábamon bokafixet, a másikon meg bokalöttyöt viseljek.

Bátorkodom egy javaslattal élni, amelynek megvalósításától ennek a tarthatatlan állapotnak felszámolását remélem:

Alakuljanak a város különböző pontjain a totozók mintájára bokalöttyözők, amolyan nyilvános klubhelyiségek, ahol a felemás bokalöttytulajdonosok egymással cserebérélhetnének. Biztos, hogy ezek a helyiségek nagy közkedveltségnek örvendenének és 6-tól 80 évesig minden férfi megfordulna bennük.

Fejér István

ALPINISTÁK BAJBAN!

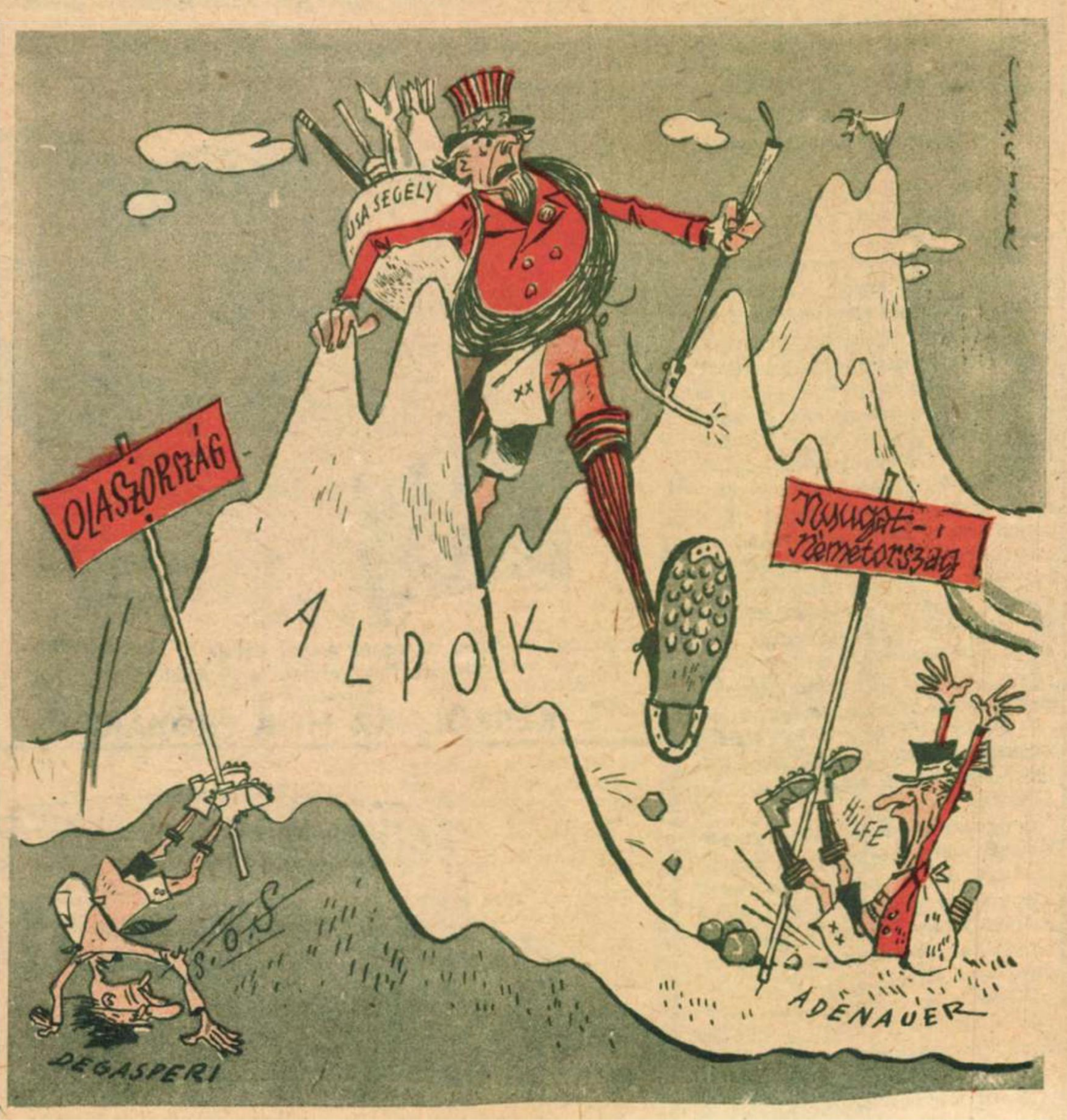

— Jövök már, jövök már! Ne óbégassatok! Hogy ezekkel mennyi baj van választások idején...

(Toncz Tibor rajza)

HULLJON A FÉRGESE!

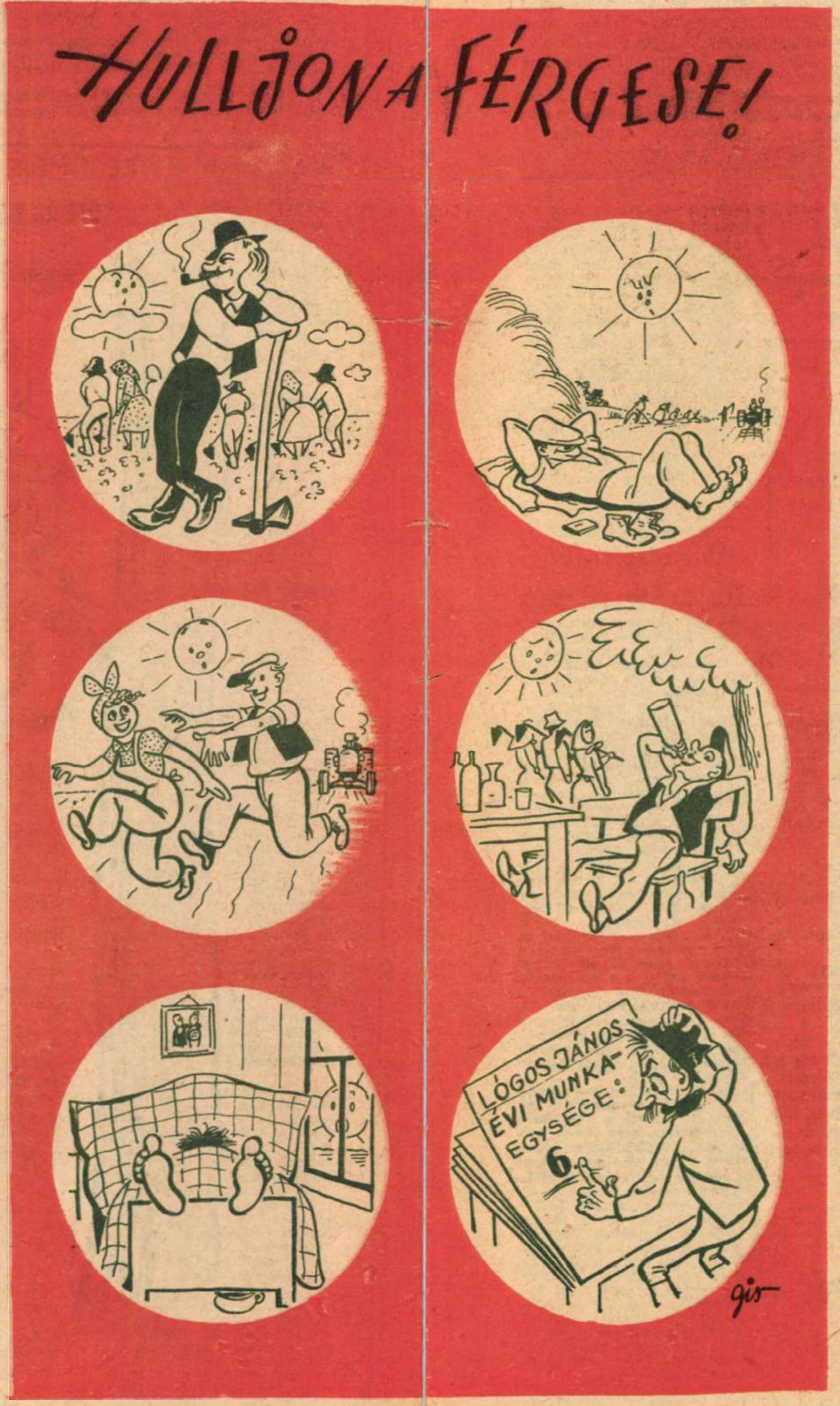

Akik készülnek kilépni a téesz-ből...

(Szegő Gizi rajza)

Az a bizonyos mosoly

Lajos mindenkit ismer. Van egy tükör előtt kipróbált mosolya, minden reggel, mielőtt kilépne lakása ajtaján, előzőleg barátságosan rávigyorog tükörképére, néhány pillanatig nézi a hatást, amit magára gyakorol, azután nyugodt léptekkel távozik.

Hivatalában mindenkivel barátságos. A barátságos érintkezés mögött azonban láthatatlanul, de érezhetően ott van Lajos kissé fölényes mosolya: „jó, jó, öregem, te egészen derék fickó vagy, de hol maradsz te mögöttem?" Lajos ereje nemcsak mosolyában rejlik. Bárkiről fordul szó, az illetőt Lajos vagy régről, vagy az MSZT-ből, vagy a sportpályáról, de valahonnan ismeri. És nem csak úgy ismeri, hogy néhány szót váltott vele telefonon, amikoris azt mondta neki, hogy: „Halló, maga az, Kovács elvtárs? Kérem a főkönyvelő elvtársat..."

Nem. Lajos minden embert keresztnevén nevez és így beszél róluk. Ha arról van szó, hogy az egyik Tanács-vállalatnál fel kellene hívni Galambos raktárkezelőt, Lajos arcán megjelenik az a bizonyos mosoly és azt mondja:

— A Galambos Jóskát? Majd én felhívom...

Néhány hét is beletelik gyakran, amíg valakinek eszébejut, hogy az a bizonyos ügy, ami miatt Galambos raktárkezelőt fel kellett volna hívni, még mindig nincs elintézve, jó lenne odaszólni a főnökének, Keresztesi elvtársnak.

— A Keresztesi Frédinek? — vág közbe Lajos, aki nemcsak a keresztneveket, hanem a beceneveket is tökéletesen ismeri. — Bízzátok rám, majd én felhívom az öreg fiút...

És így folytathatnánk a felsorolást, Lajos mindenkit ismer a minisztériumban is, neki a zordnak mondott főosztályvezető csak „Dudás Csuli", az ellenőrzési főosztály vezetőjéről pedig csak, mint „az a kedves, jó Sunci"-ról beszél.

A vezetéknevek és keresztnevek becézett formájának ilyen alkalmazásával Lajos bizonyos nimbuszra tett szert. Az igazgató — hivatali főnöke —, amikor egyszer Lajos előtte is „Csuli" néven emlegette a minisztériumi főosztályvezetőt, rendkívül öntudatosan rögtön arra gondolt, hogy ennek a Lajosnak remek összeköttetései lehetnek, jó lesz vele kesztyűs kézzel bánni. Így azután Lajos későn járt be, korán ment el, értekezletekre járt, ahová sohasem érkezett meg, kiszállási költségeket vett fel vidéki utak után, amelyeken sohasem járt.

Így ment ez egészen a mult hétig. Ekkor az igazgató behivatta Lajost és a személyzeti osztály főnökét. Elmondta, hogy szeretne bizonyos létszámemelést elérni.

— Ehhez azonban Dudás főosztályvezető elvtárs hozzájárulása szükséges. Arra gondoltam, hogy Lajos menjen el a minisztériumba, Dudás Sándor elvtárshoz és beszélje meg vele a dolgot. Úgy tudom, régi ismerősök.

— Ó, a Dudás Csuli... — mondta azzal a bizonyos mosollyal Lajos. — Régi barátom...

Megállapodtak abban, hogy Lajos felmegy a minisztériumba. A személyzeti osztály vezetője azonban — tekintettel arra, hogy az ő osztályának ügyeiről volt szó — ragaszkodott ahhoz, hogy Lajossal megy. Így történt, hogy együtt mentek be a főosztályvezető titkárnőjéhez, aki, miután megtudta, hogy honnan jöttek, az egyik ajtó felé mutatott:

— Tessék elvtársak, menjenek be, benn van Dudás elvtárs.

Bementek. A szobában egy kis kerekasztal mellett ketten beszélgettek. Lajos megrémült. Azt remélte volt, hogy Dudás egyedül lesz. De nem volt visszaút. Néhány másodpercig tétovázott, aztán arra gondolt, hogy ötvenszázalékos esélye így is van és odafordult az egyik férfihoz:

— Kérlek, kedves Csuli bátyám...

Tévedett. A másik volt a Dudás...

Vajda Albert

Adenauer a sarkára áll

McCarthy és fasiszta hívei könyveket égetnek Amerikában.

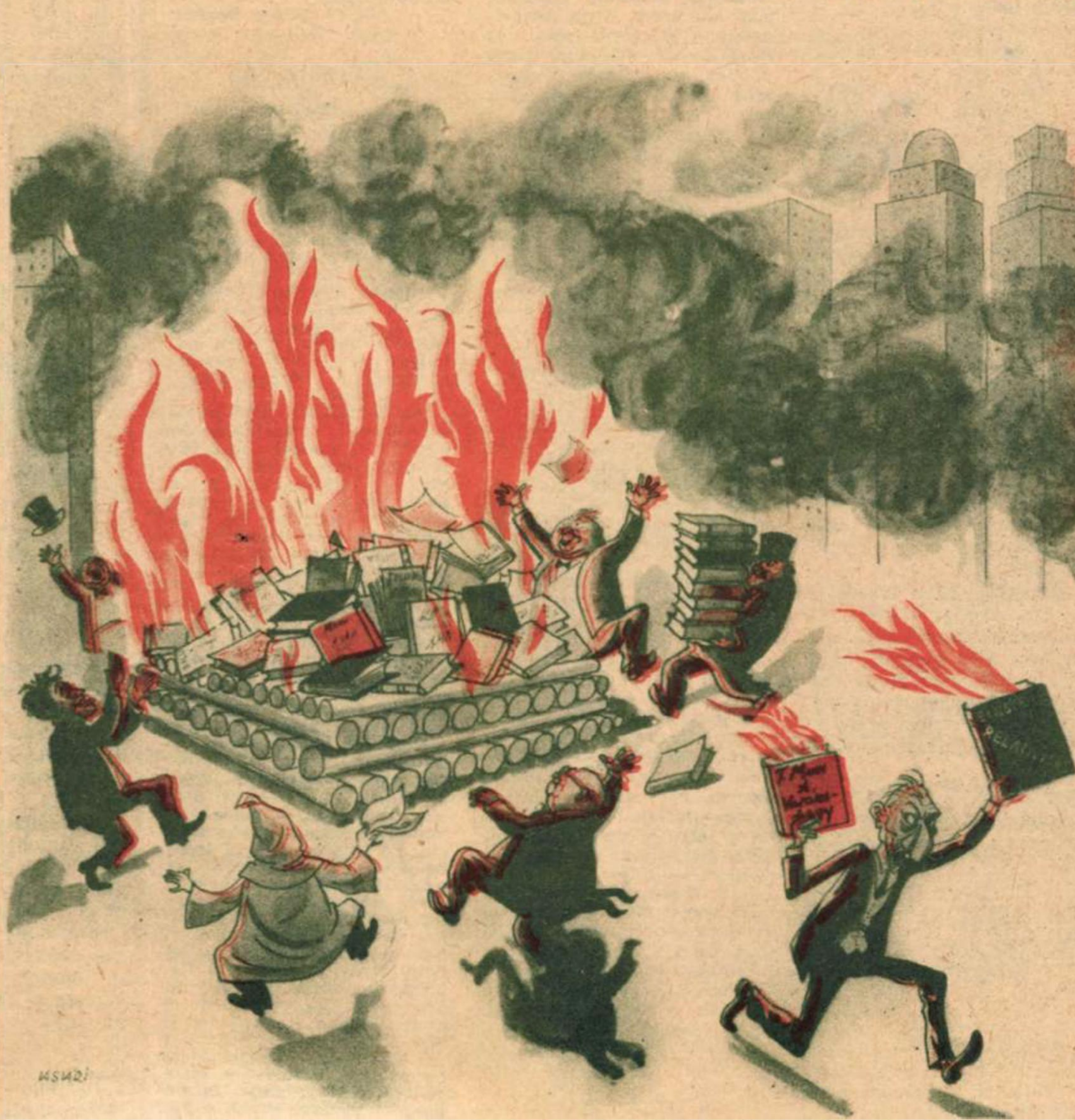

Adenauer: Veszélyben Németország szuverénitása! Ezek német írók, én akarom elégetni a könyveiket!

(Vasvári Anna rajza)

Egy ruha-nem-vásárlás története

Gregor Jánosné salgótarjáni (Karancs-utca 74.) lakos június 30-án Budapesten járt és a Rákóczi-uti Maradék Áruház kirakatában egy 196 forintos nagyon szép ruhára lett figyelmes.

Bement a boltba, de nem vehette meg a ruhát, mert a boltvezető kijelentette, hogy csak másnap, július 1-én nyitnak. A Lenin-körúti testvérboltba küldte Gregornét, aki azonban ott nem találta meg a szép ruha testvérét. Visszament a Rákóczi-útra. Arra kérte a vezetőt, hogy fogadja el a pénzt és küldje postán a ruhát Tarjánba. A Maradék Áruház vezetője azonban hallani sem akart erről az egyszerű megoldásról és Gregornét a Petőfi Sándor-utcába küldte, holott tudhatta volna, hogy maradékokból nem gyártanak szériákat.

Persze, Gregorné ismét hiába tette meg az utat. Most már harmadszor ment a Rákóczi-útra, de a boltvezetőt most sem hatotta meg Gregornénak a világoskék vászonruha iránt érzett szerelme.

Gregorné elhatározta, hogy aznap nem utazik haza és másnap a nyitásnál lecsap a ruhára.

Már reggel kilenckor ott volt a bolt előtt és türelmesen várta a 11 órát, amikorra a nyitást a kirakatban lévő tábla jelezte.

De Gregorné nem kaphatta meg tizenegykor a ruhát, mert új táblát tettek a kirakatba. Ez állt rajta: „Nyitás 2 órakor“.

Gregorné úgy tervezte, hogy az egyórás vonattal utazik haza. Ezt közölte a boltvezetővel. Elmondotta néki, hogy feleslegesen egy éjszakát töltött a ruha miatt Budapesten.

— Nyitás előtt szó se lehet a ruhaeladásról, — hangzott a rideg válasz.

A salgótarjáni asszony erre moziba ment, hogy délig eltöltse az időt, de nem élvezhette a remek filmet, mert vetítés közben folyton a ruhára gondolt. Félt, hogy valami közbejön és nem kaphatja meg.

Balsejtelme valóra vált. Egy órakor a ruha már nem volt a kirakatban. A hajthatatlan boltvezető, aki a nyitás előtt nem akarta odaadni a kék ruhát, közölte, hogy 12 óra 50 perckor, tehát hetven perccel két óra előtt másnak adta el Gregorné álmát.

Gregorné sírva fakadt és a panaszkönyvet kérte. A boltvezető nem adta oda. Nyilván arra gondolt, hogy nyitás előtt csak ruhát szabad eladni fondorlatos módon és csak nyitás utáni hibákra lehet panaszkodni.

*

Kíváncsian várjuk, mit válaszol a bolt vezetője?

Távirat

Nyugatpestmegyei Népbolt
Igazgatóságának
Budapest

Sürgős segítséget kérünk. Kevés a Népbolt, nagy a kereslet. Szaporítsák a Népboltokat. Addig is a meglévőket tartsák tovább nyitva!

Budaőrsi lakosok

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

Minek annyi mozaik?

A Debreceni Cementipari Vállalatnál végeláthatatlan mozaiktáblák fogadják a látogatót. Ameddig a szem ellát, — mindenütt mozaik, mozaik…

— Már a kerítéseket is többször arrébb kellett helyezni, — mondja Szele Márton igazgató, ahogy gondterhesen végignéz a csillogó mozaik-tengeren.

— Miért nem adják el?

— Kinek? Legalább három évre való készlet van belőle.

— Akkor miért gyártják? Állítsák le a gyártást!

— Azt nem lehet. Bent van gyártási tervünkben, két műszakban folyamatosan kell gyártani.

— Két műszakban? Hiszen az egész vállalat csak egy műszakban termel.

— Igen, de nem mozaikot! A mozaikgyártásra a terv két műszakot irányoz elő és…

— Elég, ne folytassa, ez ellen tenni kell valamit!

Ez a párbeszéd a forgóeszközök csökkentését ellenőrző bizottság tagjai és a gyár igazgatója között folyt le.

A kiküldöttek megmagyarázták, hogy a szükségletre kell termelni és ha a vállalat úgy látja, hogy az általa termelt áru egyre csak halmozódik, akkor nemcsak joga, de kötelessége is felhívni erre az irányító szerv figyelmét.

A vállalat így is tett. Jelentést tett felügyeleti szervének, és felhalmozódott készleteit felajánlotta. Ma már Debrecenben csak egy műszakban termelnek mozaikot. Talán így mégsem mozaikkal fogják kikövezni a debreceni Fő-utcát. Most még arról kell gondoskodnia a minisztériumnak, hogy a két műszakban legyártott másfélmillió forint értékű mozaik oda kerüljön, ahol azt fel is használják!

Egy újító furcsa újítása

Hegedüs Zoltán, a Mintakészítő Vállalat igazgatója hasznos újításokkal is foglalkozik. Ez helyes, ezért dícséretet érdemel. De az már nem helyes, hogy nem tartja szem előtt az 56/1951. számú minisztertanácsi rendeletet, amely előírja, hogy a vállalati igazgatók kötelesek újításaikat felettes szervük újítási bizottságához felterjeszteni.

Hegedüs Zoltán sokkal egyszerűbbnek vélte azt, hogy saját vállalatának újítási bizottságához adja be újítását. Tekintve, hogy minden újítást végső fokon a vállalat igazgatójához terjesztenek fel, Hegedüs Zoltán abban a kellemes helyzetben volt, hogy ő maga dönthetett saját újítása ügyében.

Igy történhetett, hogy 1952-ben, nyolc esetben közel háromezer forintot vett fel az igazgató. Igaz, az újítások egyike társas munka volt, de a rendelkezés szerint, ha az újítók egyike az üzem igazgatója, csak a felettes szerv újítási bizottsága dönthet.

Az igazgatói újítások ügyében vizsgálat indult, amely megállapította, hogy Hegedüs Zoltánt felelősség terheli, mert eltűrte, hogy az újítási megbízott szabálytalanul járjon el és így ő szabálytalanul utalványozott összegeket vehessen fel.

Megállapították azt is, hogy Hegedüs át akarta hárítani a felelősséget az újítási megbízottra, mondván: miért nem figyelmeztette őt a szabálytalanságra?

Ezt a felelősségáthárítást nem vehették figyelembe az ellenőrző szervek, mert érvényben lévő rendelkezés szerint a vállalati igazgatóknak ismerniök kell az újítási rendeletet.

Hegedüs Zoltánt a vizsgálat eredménye nem győzte meg. Kijelentette, hogy: „Büszke öröm tölt el annak tudatában, hogy vállalatom több újítási versenyben négy vándorzászlót nyert el.“

Erre nemcsak az igazgató, hanem a vállalat minden dolgozója büszke. De arra már nem büszkék a Mintakészítő Vállalat dolgozói, hogy igazgatójuk pénzt vett fel a bélyegzőórák szalagcsere ötletéért. Hegedüs Zoltán ugyanis többek között azért is pénzt kapott, mert javasolta, hogy délelőtt piros, délután fekete szalag legyen a bélyegzőórában. Sőt, kiutalást engedélyezett önmagának azért is, mert azt javasolta, hogy a vállalat két helyisége közül a Lehel-utcai teremben állítsák fel a kultúrgárda színpadát.

Az igazgató — mint mondotta — erkölcsi és politikai kötelességének tartja, hogy az újítási mozgalomban résztvegyen… Ezt az elhatározást mindenki csak helyeselheti. De újításai ügyében végső fokon ne ő maga döntsön, hanem nyújtsa be felettes szervénél. Ne féljen: ha jó az újtás, ott is díjazzák. Ha azonban továbbra is önmagának engedélyezi az utalványozásokat, akkor ezért a máshol szokatlan újításáért szokott módon fogják felelősségrevonni…

A bikali állami gazdaságban

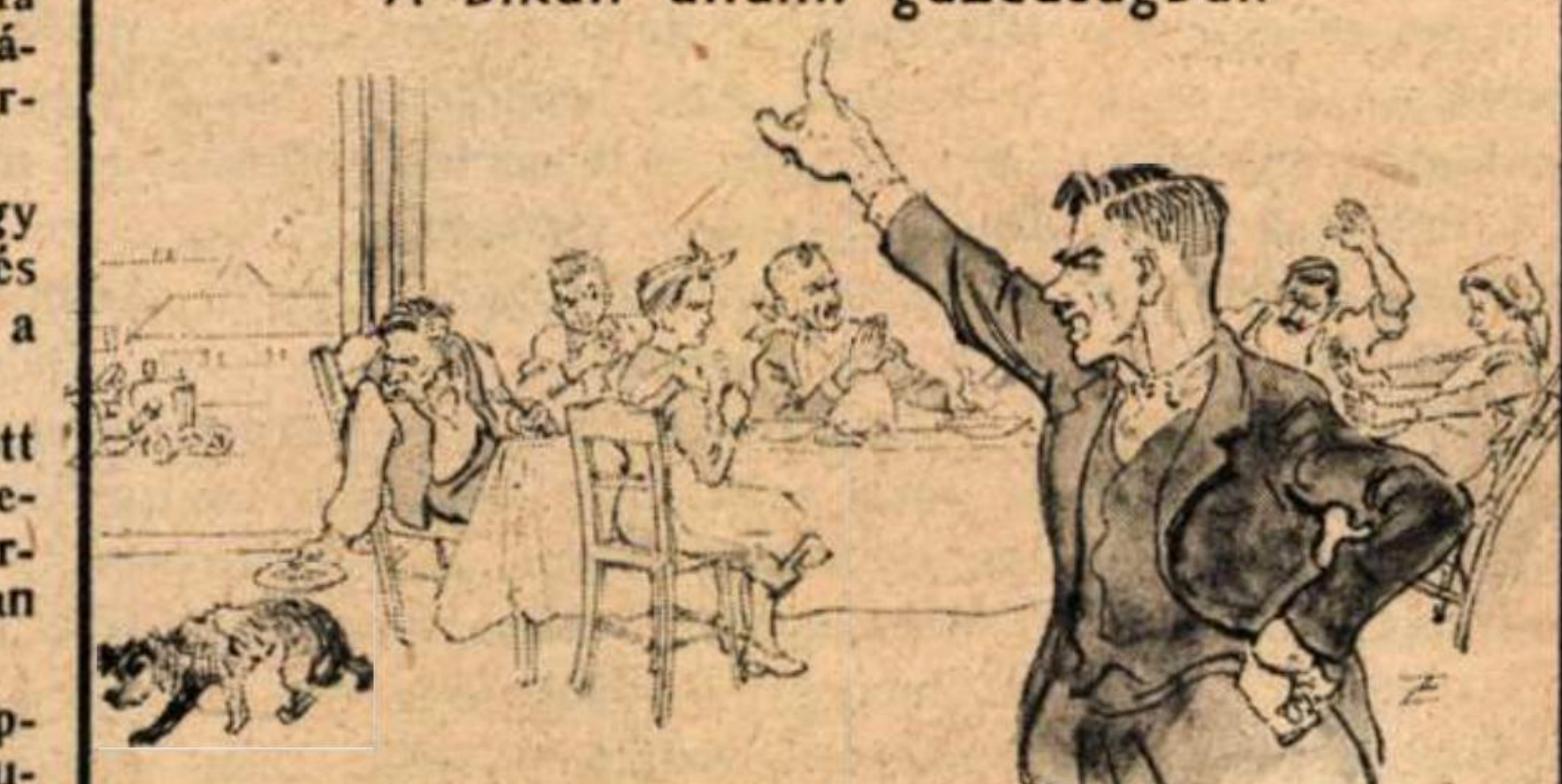

— Miért ordítozik úgy az igazgató minden délben?

— Azt hiszi, hogy akkor nem vesszük észre milyen rossz a koszt…

A bolygó utas

(Humoreszk, de ide tartozik)

A Madách-téren felszálltam a 6-os buszra. A Szent István-körút és Csáky-utca sarkánál akartam leszállni, volt hát időm, hogy kényelmesen elhelyezkedjem és kissé elmerengjek napi teendőimen. A kalauznő harsány csatakiáltása riasztott fel:

— Nincs leszálló! — kiáltotta nem is kérdő, hanem felszólítómódban, de még ki se mondta a „leszálló“ szót, már csengetett is. A busz vad iramban vágtatott el a Csáky-utcai megálló mellett és én ijedten hebegtem, hogy ott akartam leszállni. A kalauznő vállát vonogatta és azt mondotta, hogy én vagyok a hibás, mért nem jelentkeztem. Próbáltam meggyőzni, hogy a jegyváltással egyidejűleg megszereztem azt a jogot is, hogy a nékem tetsző megállóhelyen leszálljak, de ő válasz helyett harciasan kiáltotta:

— Nincs leszálló! — Ezúttal azonban már a „Nincs“ szónál csengetett és mire észbekaptam, már a Margithidon robogtunk.

Szeliden megjegyeztem, hogy a megállóhely, mint a neve is mutatja, azért van, hogy a kocsi meg is álljon, ha leszálló van és hogy az utas nem köteles a kalauz vezényszavait lesni, de mire befejeztem, már a Császárfürdőnél voltunk.

Mit tehettem? Leszálltam és a túlsó oldalon felkapaszkodtam egy visszafelé induló buszra, hogy azzal eljussak a Csáky-utcához. Igen ám, de ez a kalauznő még lendületesebb volt, ő már a „Nincs leszálló!“ — állítás előtt csengetett és mire magamhoz tértem, már a Deák Ferenc-téren voltunk. Nosza, újból leszálltam és a tulsó oldalon felugrottam egy Budára tartó 6-osra. Minek cifrázzam? Csak Óbudán, a Kolosy-téren sikerült leszállnom, viszont a visszafelé robogó buszról, csak a végállomáson tudtam lekecmeregni.

Azóta így pendlizek a 6-os buszon, mint valami ingajárat és már feladtam a reményt, hogy ebben az életben valaha is le tudok szállni a Csáky-utcánál. Szerencsére este 23.20-kor ment az utolsó kocsi. Igaz, hogy megállás nélkül robogott a remizbe, de ott sikerült telefonon egy taxit kerítenem és így valamivel éjfél után végre eljutottam a Csáky-utcába.

Király Dezső

Fejesugrás

Az MHK-próbázás feltétlenül szükséges az évvégi jeles tornaosztályzat megszerzéséhez. Távol- és magasugrásban a kívánt eredményeket nem tudtam ugyan elérni, de szerencsémre helyette — ahogy az MHK szabálykönyve előírja — lehet „fejesugrást három méterről“ teljesíteni.

Az iskolában kihirdették a fejesugrás próbájának időpontját s néhány tanulótársammal június 4-én kimentünk a Sportuszodába. A próbáztatók kinn is voltak, kedvesen fogadtak bennünket, és kijelentették, hogy ma nem tartanak próbát, talán majd máskor, jöjjünk 9-én 4 és 5 óra között. Kilencedikén jóhiszeműen újra elmentem. A jegyszedő ridegen kijelentette, hogy 4 óra már 3 perccel elmúlt, felsőbb hatóságok ilyenirányú rendelkezése folytán az uszoda küszöbét emhákázó szándékkal senki át nem lépheti. És diadalmasan mutatta az óráját: „Tizenhat óra három perc“. De jöjjek el június 11-én, akkor újra lesz próbázás. Tizenegyedikén a jegyszedő csak 3 forint 80 filléres jeggyel akart beengedni. Felmentem az irodába, egy szemüveges férfi végighallgatott, aztán azt mondta, hogy ne beszéljek össze-vissza, őt nem lehet megtéveszteni, mi az hogy MHK, ilyen a mai fiatalság stb. Hát jó, mit volt mit tenni, jegyet vettem. S az uszodában a próbázásnak híre-hamva sem volt. Ezalatt persze lejárt a próbázási határidő s az évvégi bizonyítványom gyenge tornaeredménye őrzi ennek a kalandsorozatnak az emlékét.

Szegő János
Kölcsey-gimnázium
III. orosz oszt.

Ez aztán az éberség!

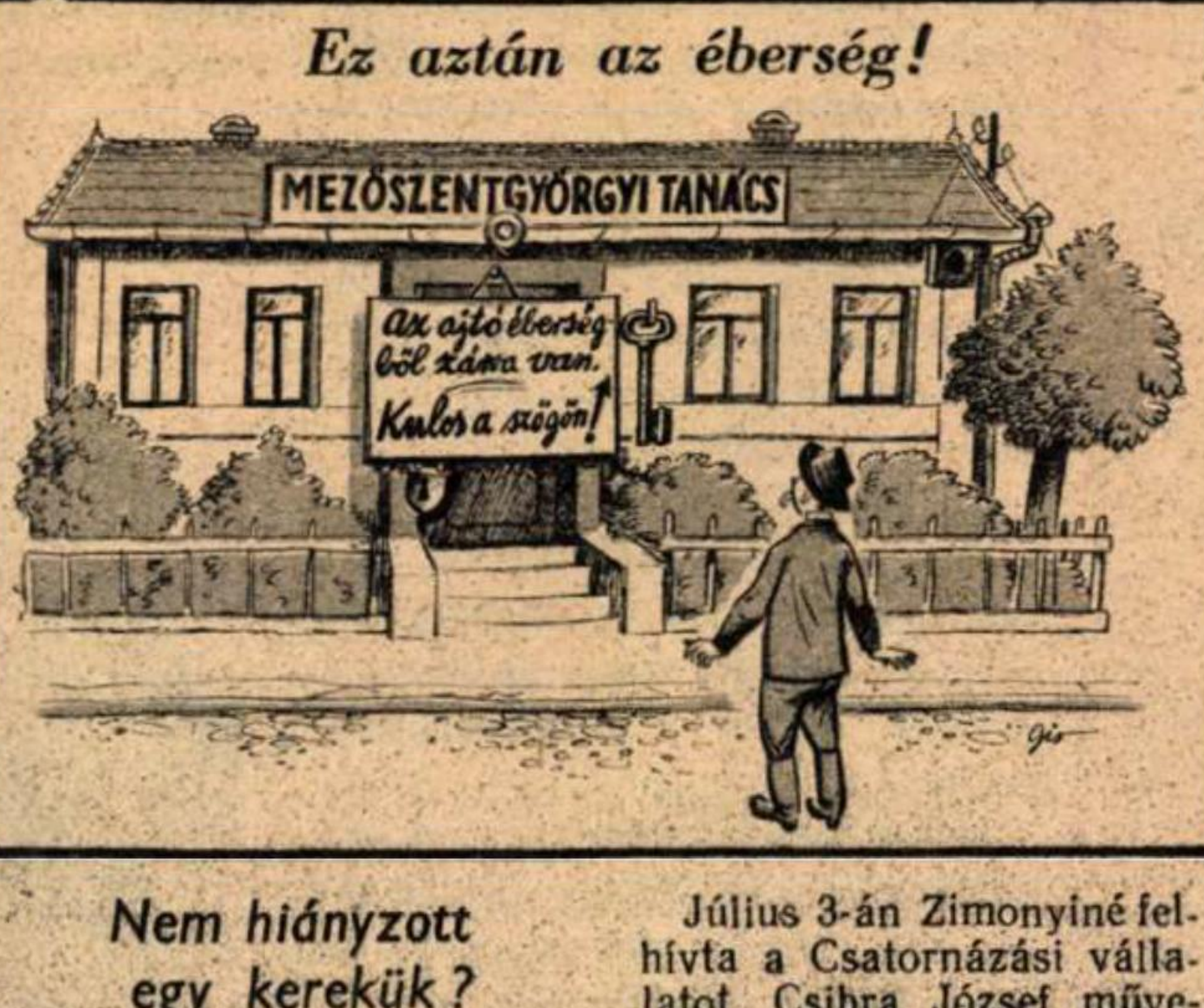

MEZŐSZENTGYÖRGYI TANÁCS
Az ajtó éberségből zárva van. Kulcs a szögön!

Nem hiányzott egy kerekük?

Június 29-én reggel dübörögve vonult végig a Szállás-utcán egy teherautó. Pótkocsiján az egyik kerék önállósította magát, levált és begurigázott a 36/a számú ház kapuján.

A lakók nagy reverenciával fogadták a váratlan vendéget. Zimonyi Sándorné a robogó autó után szalasztotta a fiát:

— Kiabálj csak utána!

A Zimonyi-fiú hangja nem érte utól a kocsit. A rögtönzött lakógyűlés, a tanúk meghallgatása után úgy találta, hogy a kerék a kátrányozók kocsijáról esett le.

Zimonyiné nyomban felkereste a kátrányozó üzem párttitkárát, aki megállapította, hogy minden kerekük megvan. Zimonyiné közölte a 130 kiló súlyú kerék személyleírását, mire a párttitkár felkiáltott:

— Ez a csatornázóké lesz!

Július 3-án Zimonyiné felhívta a Csatornázási vállalatot. Csibra József művezető nyomban megjelent a Szállás-utca 36/a számú házban. Amikor megmutatták a szökött jószágot, örömmel kiáltott fel:

— Hiszen ez a miénk!

— Hát akkor vitessék el, — javasolta Zimonyiné naivan.

A művezető összeráncolta a homlokát.

— Ez nem olyan egyszerű — mondotta. — Nálunk még senki sem jelentette, hogy hiányzik egy kereke.

Tíz nappal később a megtévedt kerék még mindig a Szállás-utcában unatkozott. Július 13-án még senki sem jelentkezett érte. Minek is? Szakértők szerint egy ilyen kerék mindössze háromezer forintot ér.

Ne dobd el

a *barack-magot!*

Gyüjtsd össze, kilójáért Ft 1.44-et fizet a MÉH

Kedves Ludas Matyi,

a te segítségedet kérjük. Mi, a Kőbányai Sör és Malátagyár dolgozói nem akarunk „pihenni“. Illetve akarunk, de nem úgy, ahogy azt üzemünk vezetősége „atyai gondoskodással“ elrendelte.

A helyzet ugyanis a következő:

Vállalatunk adminisztratív dolgozóinak munkaideje szombaton félegykor fejeződne be és az ebédidőt jogukban lenne a gyártelepen kívül eltölteni.

Igy rendelkezik a Munka Törvénykönyve is: „A munkaközi szünetet a munkaidő végén lehet kiadni és azt a dolgozó a vállalat telephelyén kívül is eltöltheti: a) szombaton, ha a munkaidő rendszeresen kevesebb, mint más munkanapokon, stb…“

Valójában azonban nem mehetünk el félegykor, bár jogunkban lenne az ebédidőt gyártelepen kívül eltölteni. Az üzem vezetőségének jóvoltából félegytől egyig ott kell csücsülnünk és várnunk. Ez idő alatt dolgozni nem szabad, mert ezt a túlóra rendelkezések tiltják. Csak egyet lehet csinálni ezalatt a félóra alatt: ebédelni! Minden más tevékenység szigorúan tilos!

Arra kérlek kedves Ludas Matyi, nézz utána ennek az ügynek, és próbáld meg elintézni, hogy ezt a kötelező „pihenő időt“ otthon tölthessük el családunk körében.

Remélem nem lesz abból baj, hogy a mai szombati kötelező pihenő-félórát nem tartottam be, hanem levelet írtam neked Matyikám!

Szívélyesen üdvözöl

Lukács István

a Kőbányai Sör- és Malátagyár dolgozója

Az érdekeltek hozzászólnak

Lapunk május 24-i számában „A korrupció magasiskolája“ címmel megírtuk, hogy a Nyomtatványellátó Vállalat egyik dolgozója a nyomtatvány-igénylőktől madáreledelt kért igényük teljesítésének fejében. Erre a cikkünkre a Nyomtatványellátó Vállalat igazgatója cáfoló választ küldött a Ludas Matyinak. Ebből a cáfolatból megállapitottuk, hogy a Ludas Matyi cikke megfelelt a valóságnak. Lugosi elvtárs, a Nyomtatványellátó Vállalat igazgatója, ugyanis azt írja, hogy „dolgozójuk valóban kért néhány kilogram madáreleséget a két ügyféltől, de azt térítés ellenében kérte és nem hozta kapcsolatba a nyomtatványok szállításával. Tehát privát kérés volt csupán és arra vonatkozott, hogy a jövőben hasonló előzékenységgel fogja a rendeléseket viszonozni.“ A „cáfolat“ még megállapitja azt is, hogy az a gazdaság is megkapta az igényelt nyomtatványt, amelyik nem küldött madáreleséget. Méghozzá soronkívül. (!)

A „cáfolat“ elismeri, hogy „dolgozónk magatartása alkalmat adott a felületes szemlélőnek arra, hogy vállalatunk működésére nézve nem éppen kedvező látszat alakuljon ki. Ezért a vállalat igazgatója megfelelő súlyú büntetést szabott ki.“

Hát igen. Ez a látszat azonban a „cáfolat“ elolvasása után sem kedvezőbb. S még az sem teszi azzá, hogy a levélíró helyesli, amiért „ilyen szellemes formában vetettük fel azt a bizonyos öt százalék igazságot“. (Márminthogy azt az öt százalékot, amelyet Lugosi elvtárs a száz százalékból elismert.)

De még a „cáfolat“ szerint is több az, mint öt százalék…

A Ludas Matyi szerkesztősége

Rajzos Híradó

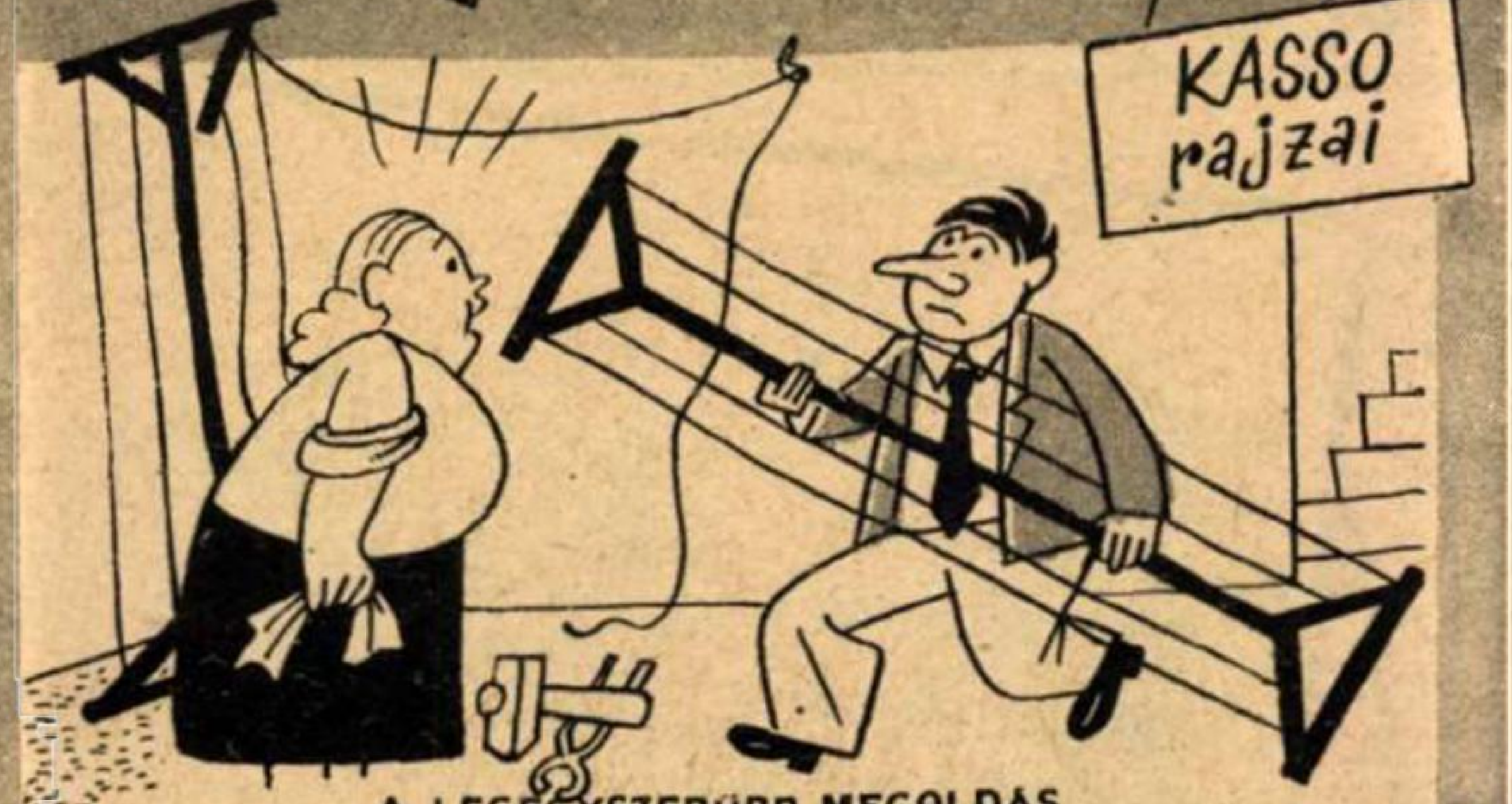

A LEGEGYSZERŰBB MEGOLDÁS

— Miért hoztál új fregolit, amikor csak a régit kellett volna megszögezni?
— Nem kaptam sehol szöget. Vettem egy új fregolit, majd abból kihúzunk egyet!

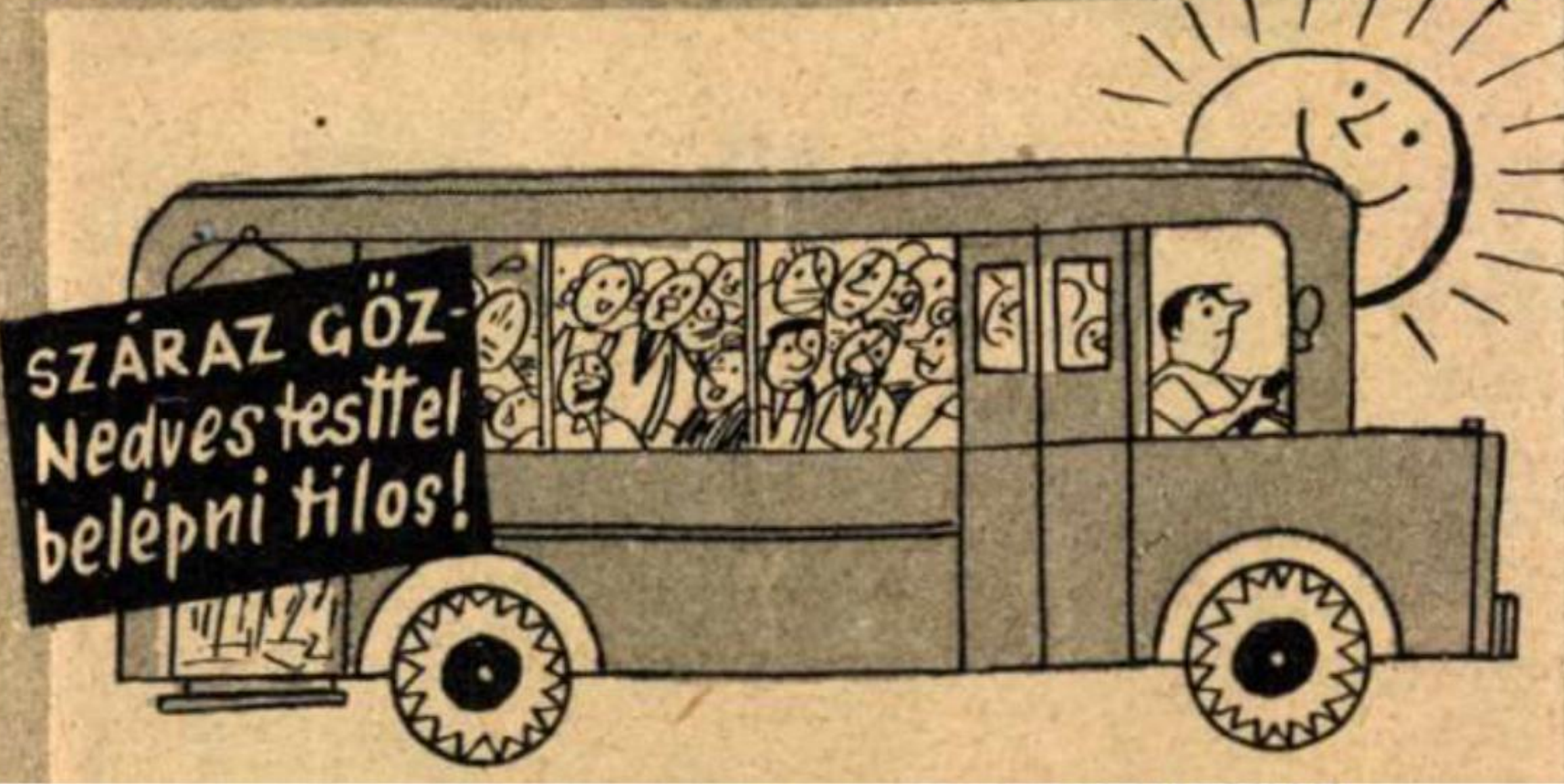

NEM SZELLŐZTETIK AZ AUTÓBUSZOKAT

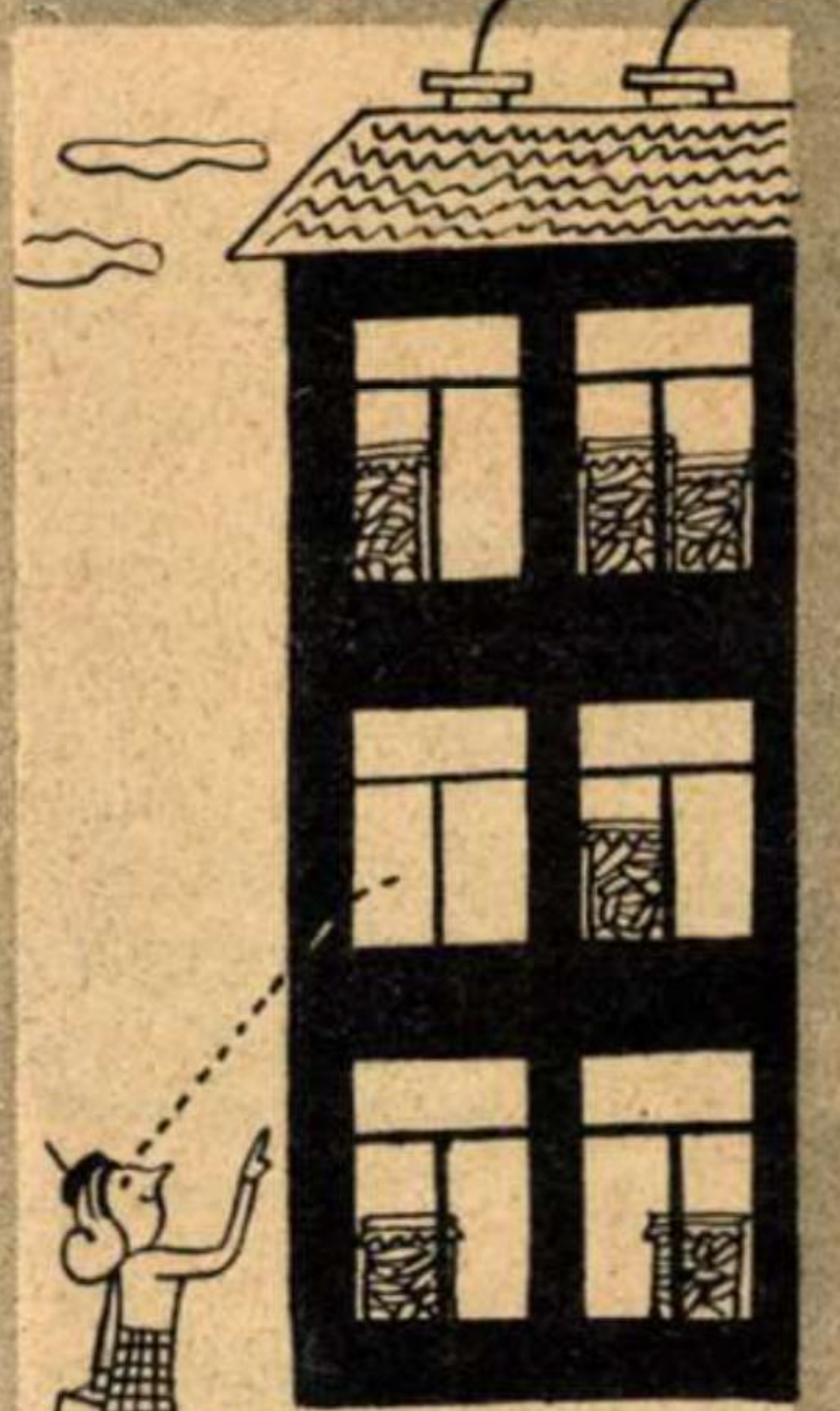

UBORKA-ELTEVÉSI IDÉNY

— Úgy látszik, Kovácsék üdülni mentek...

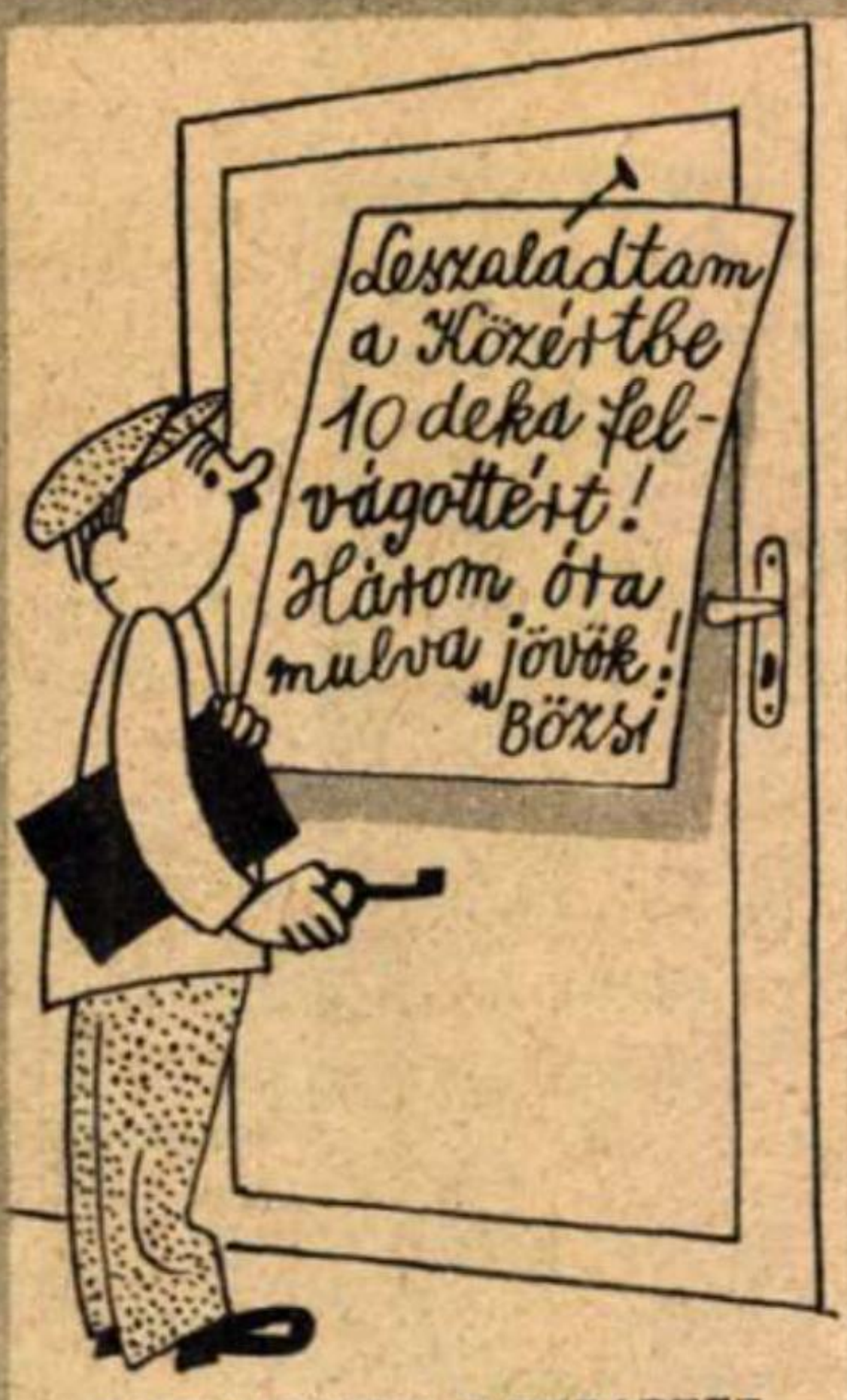
Leszaladtam a Közértbe 10 deka felvágottért! Három óra mulva jövök! Bözsi

BÖZSI ISMERI A KÖZÉRTET

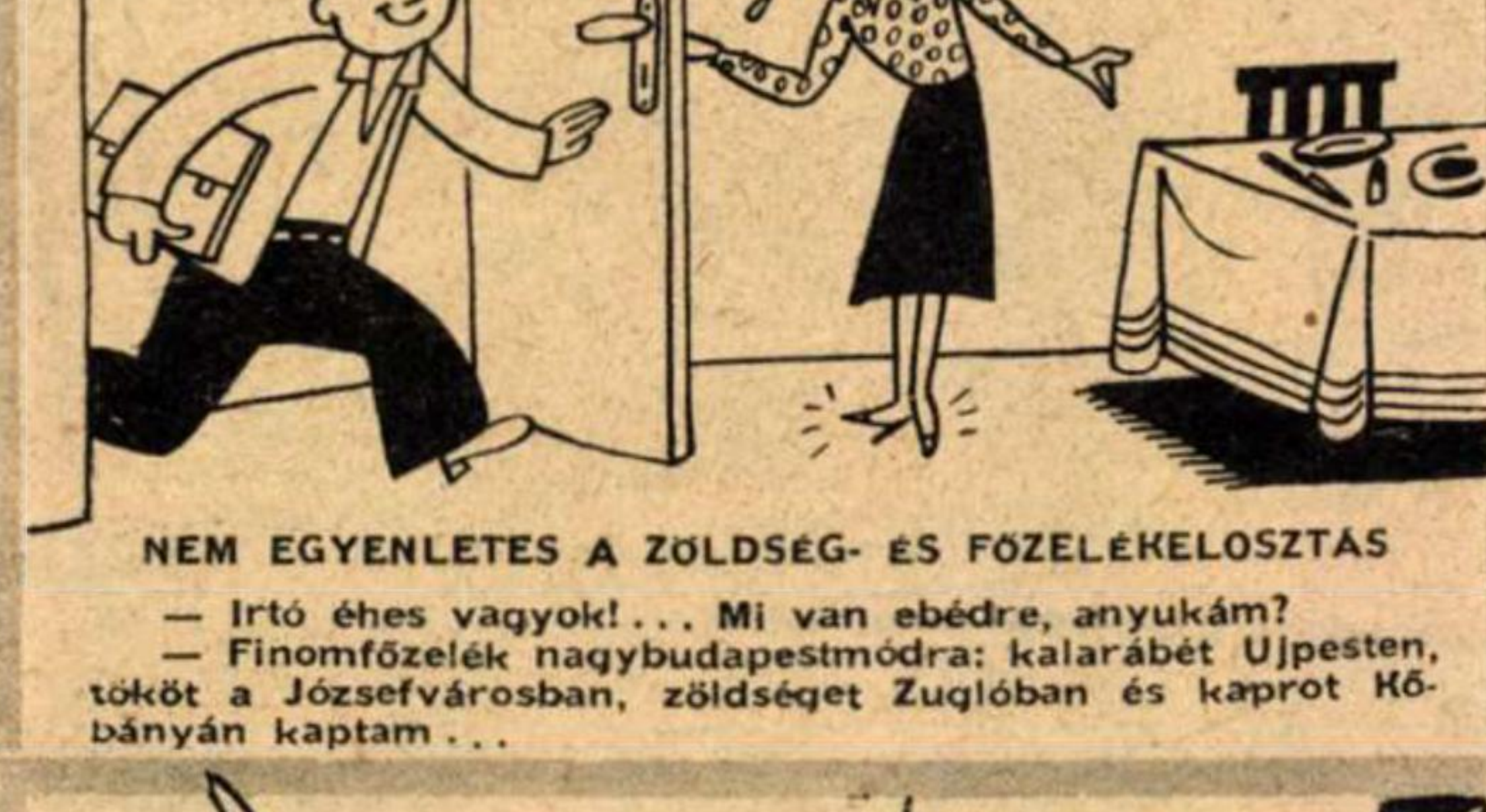

NEM EGYENLETES A ZÖLDSÉG- ÉS FŐZELÉKELOSZTÁS

— Irtó éhes vagyok! ... Mi van ebédre, anyukám?
— Finomfőzelék nagybudapestmódra: kalarábét Ujpesten, tököt a Józsefvárosban, zöldséget Zuglóban és kaprot Kőbányán kaptam ...

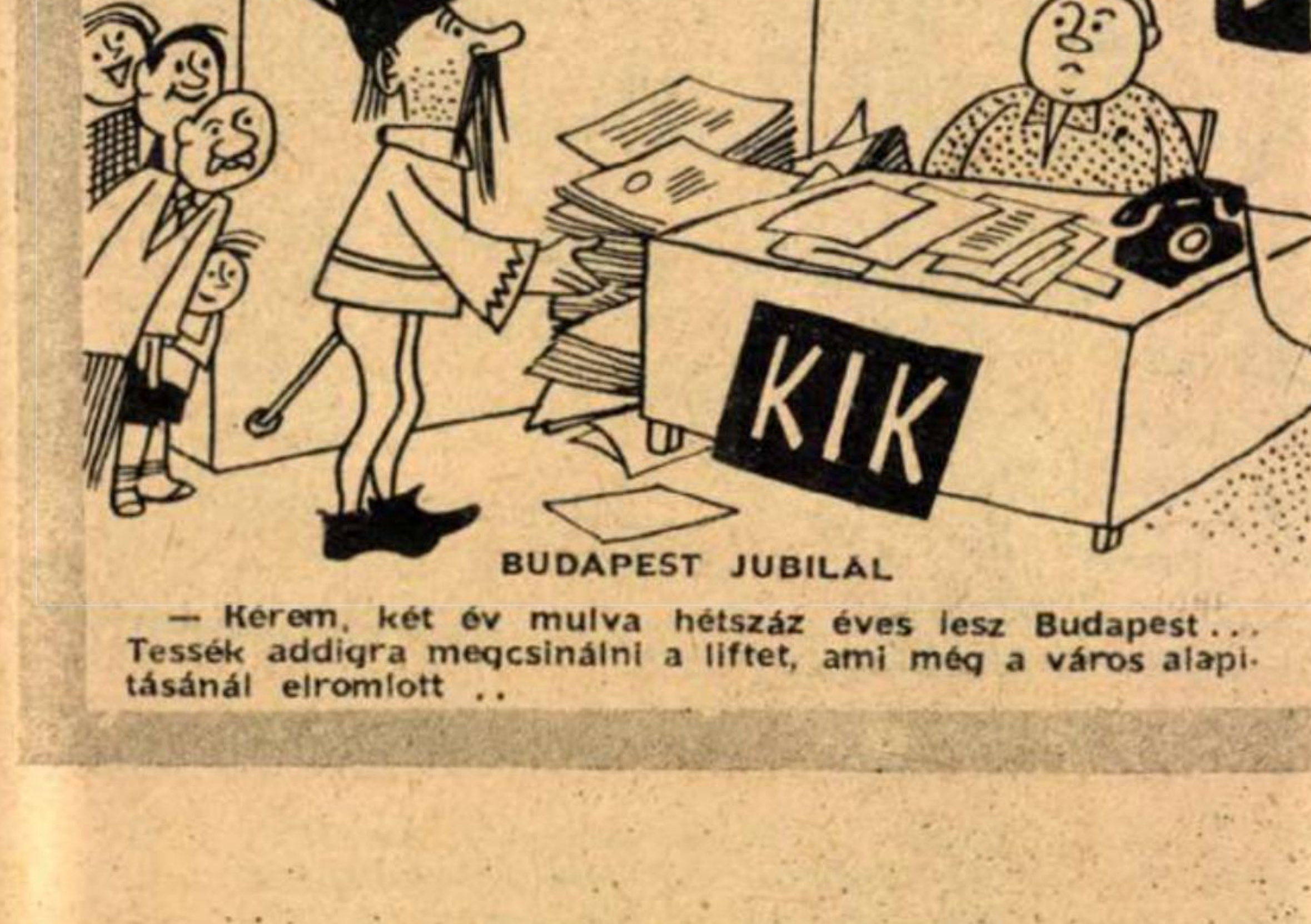

BUDAPEST JUBILÁL

— Kérem, két év mulva hétszáz éves lesz Budapest ... Tessék addigra megcsinálni a liftet, ami még a város alapításánál elromlott ..

SZÓNOKI FOGÁS

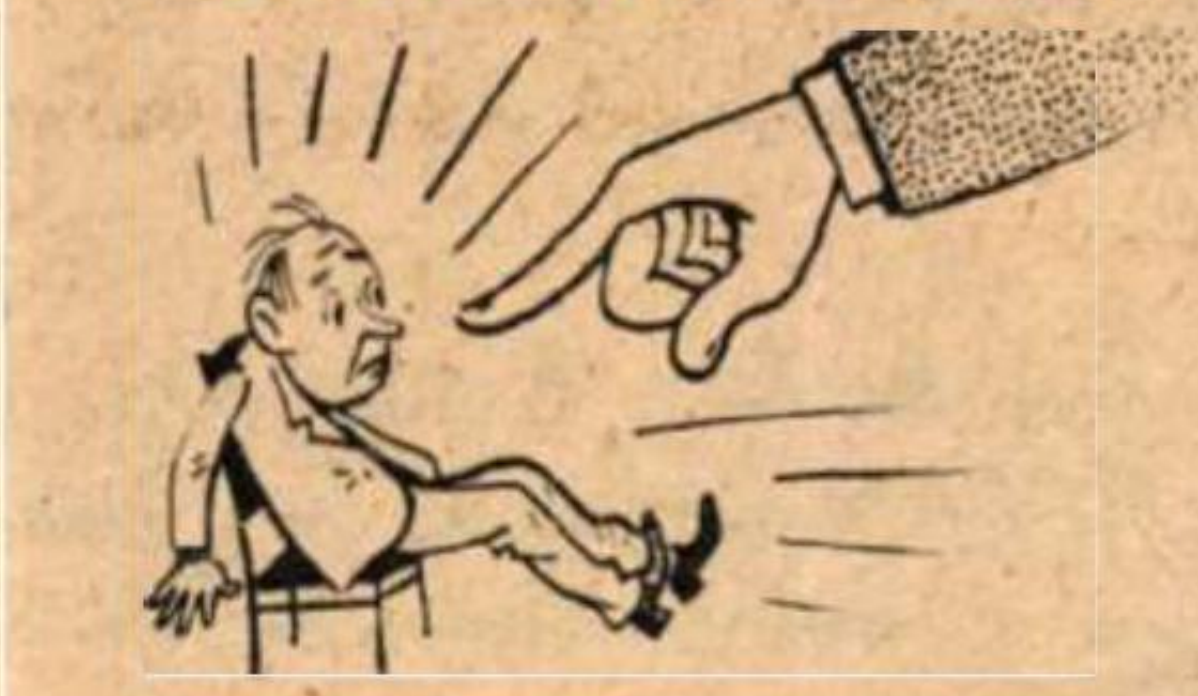

Hernádit a Bámexbumfértnál mindenki Ibolyának szólította, holott jó szülei annakidején Edének nevezték el. Hernádi túlzott szerénysége miatt kapta ezt a nevet. Munkáját rendesen elvégezte, de sohasem beszélgetett a társaival, ha vitára került a sor, szerényen visszahúzódott és hallgatott. Értekezleteken sohasem szólalt fel és rendszerint az utolsó sorban, hátul a falnál megbújt az egyik sarokban. Ott aludta ki napi fáradalmait.

A termelési értekezleten is elfoglalta a szokott helyét, de alighogy az előadó, a Bámexbumfért igazgatója elkezdte a beszámolóját, Hernádinak máris leragadt a szeme és kényelmesen elhelyezkedve a széken, alváshoz készülődött. Már már sikerült elszunyókálnia, amikor arra riadt fel, hogy a nevét mondják...

— Tegyük fel, — mondta az igazgató elgondolkozó hangon és ideoda röpködő tekintete megpihent Hernádi körtealakú fején, — tegyük fel, hogy Hernádi kartárs mindennap késik...

A hallgatóság szinte egyszerre nézett hátra Hernádira, aki dermedten, kínos mosollyal bámult az igazgatóra... nem értette a dolgot...

— Nos, — rezegtette a hangját az igazgató, — ez esetben minden egyes kartárs hasson oda, hogy Hernádi kartárs megjavuljon...

— De mért pont én? — nézett könyörgő szemmel az igazgatóra Hernádi Ibolyka Ede. — Én még sohasem késtem!

Az igazgató egyre jobban belejött a beszédbe, de nem tudott szabadulni Hernádi jólfésült körtefejétől. Állandóan feléje nézett, őt bűvölte. Az meg rémülten, tátott szájjal leste az igazgató minden szavát.

— No, most megkapja az Ibolyka — suttogta özvegy Pattantyus Dezsőné, a vállalat legközepesebb gépírónője, szomszédjának — a diri kiszúrta!

Az igazgató nemhogy kiszúrta, de tekintetével szinte felszúrta a vergődő Hernádit és aztán túlnézett rajta a semmibe, mintha oda felírták volna az előadás szövegét, messziről is jól olvasható betűkkel.

Pár perc mulva aztán újra lecsapott Hernádira, mint tigris a bárányra.

— Mi lenne ha, mondom mi lenne, ha... mondjuk... Hernádi kartárs...

Mindenki villámgyorsan hátrafordult.

— ...egész nap lógna és nem csinálna semmit?

— Én? — sikoltott Ibolyka hangtalanul. — Hiszen én lekönyvelem a napi normámat... Velem soha nincs semmi baj... Mit akar mindig tőlem? — Összetörten ült a széken, pirosan, mint a pipacs és levegő után kapkodott, mint egy szárazra vetett potyka.

Abban a percben nyilt az ajtó és Dánosi lépett be, Dánosi a Főközpontból. Leült az egyik sorba és papírt, ceruzát vett elő.

— Ha Hernádi kartárs lóg, — folytatta a gondolatmenetet az igazgató — akkor nyilvánvaló, hogy a többiek is majd így gondolkoznak:

— Ha neki szabad, nekünk is szabad..

Dánosi a Főközpontból hátranézett Hernádira és szemrehányóan a fejét csóválta.

— Nem rólam van szó kéremszépen, — dadogta némán Hernádi, esengő pillantásokkal a főközpontos elvtárs felé — engem csak szónoki fogásnak használ az igazgató elvtárs... Velem soha nincs semmi baj! — Megpróbált mosolyogni, de nem tudott.

Ekkor egy gondosan összehajtott cédulát csúsztattak remegő kezébe. Idegesen szétnyitotta. Ez állt benne:

„Gyakoroljon önkritikát!“

Mikes György

BESZÉLJÜNK A BÁNYÁSZOKRÓL

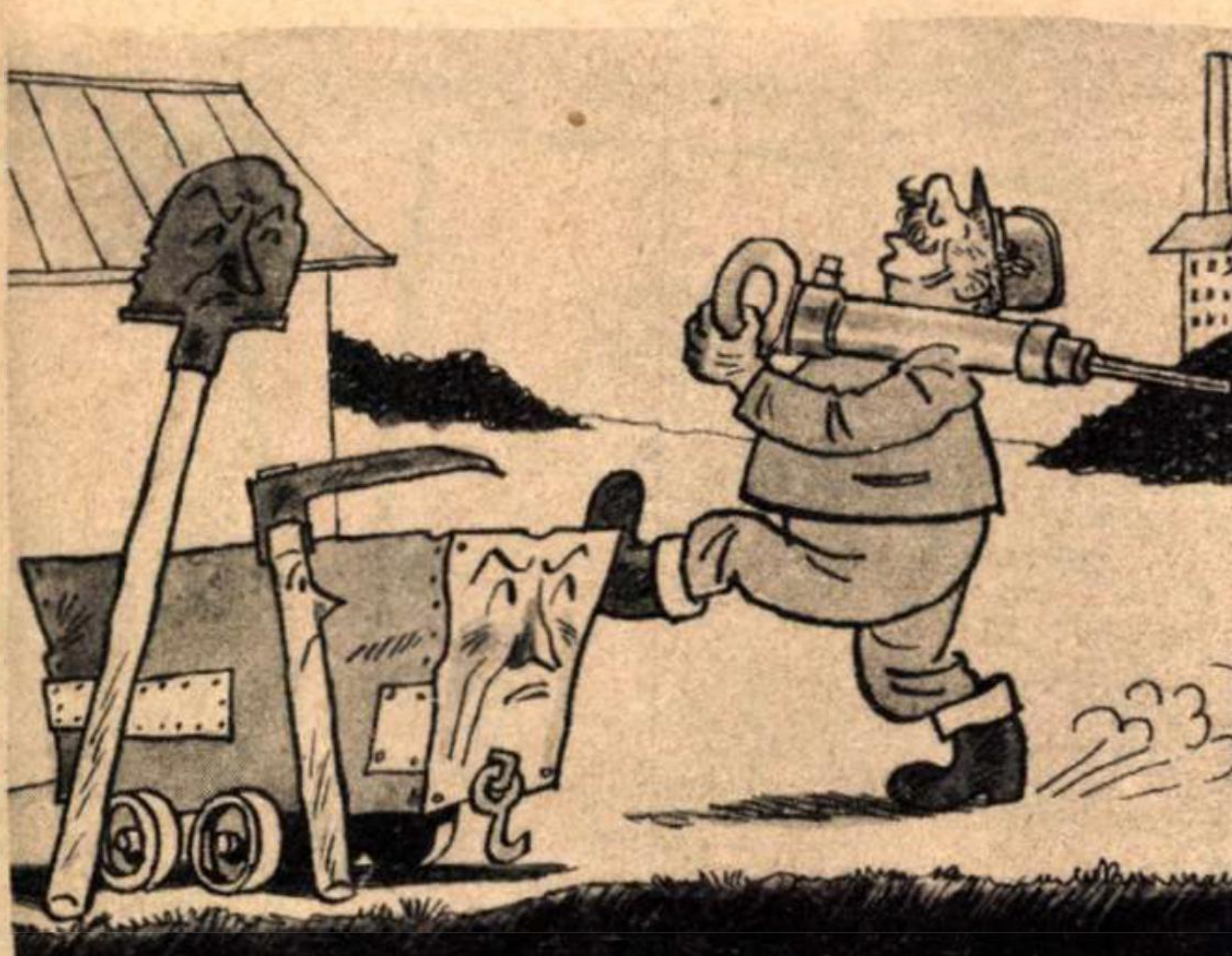

Nem csoda

— Nézzétek a Pintér-bácsit! Egészen megfiatalodott az új gépek mellett!

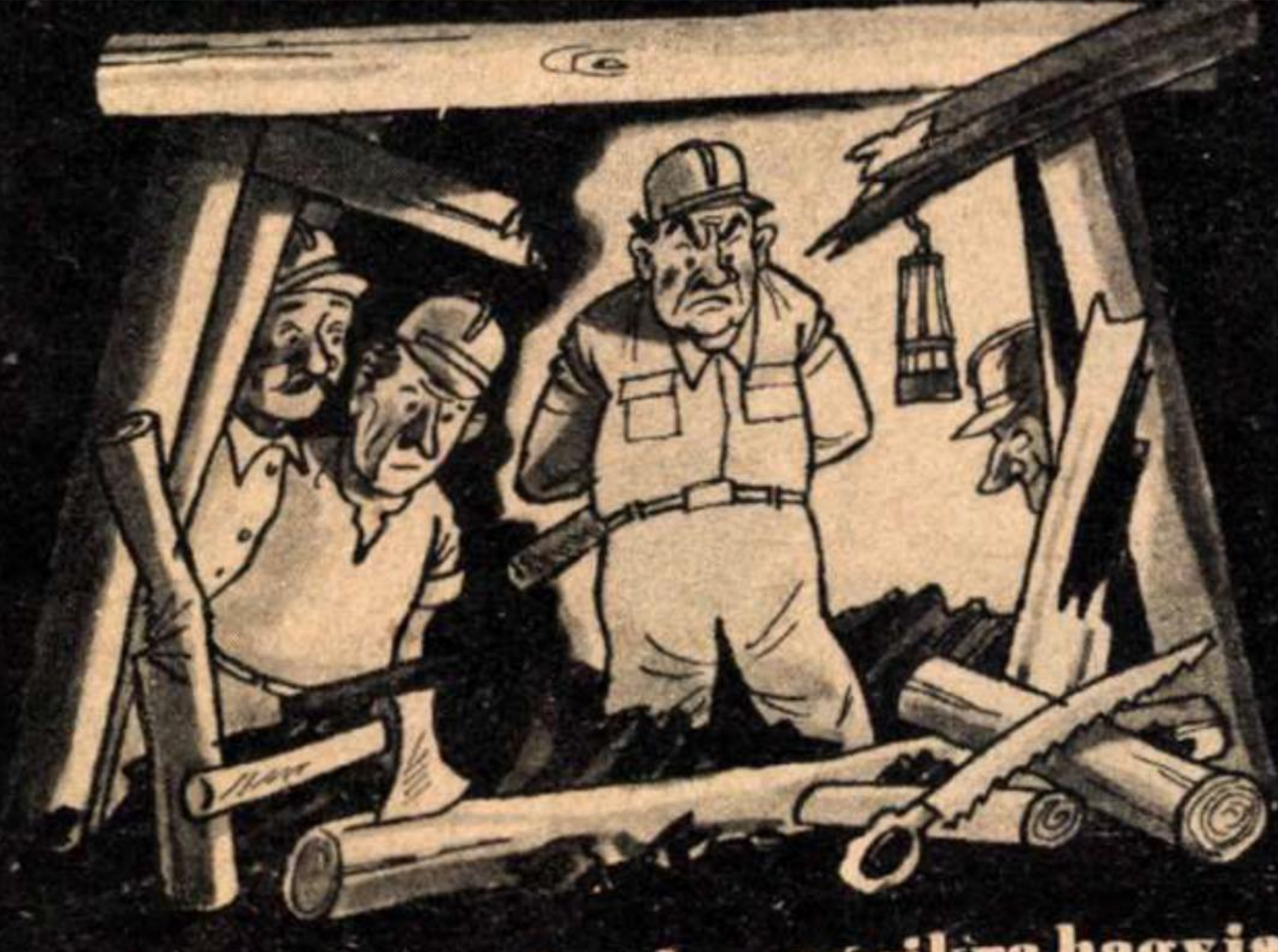

Ahol minden műszak a másikra hagyja az ácsolást

— Disznóság! Ugy hagyták itt a munkahelyet, ahogy mi hagytuk itt nekik tegnap!

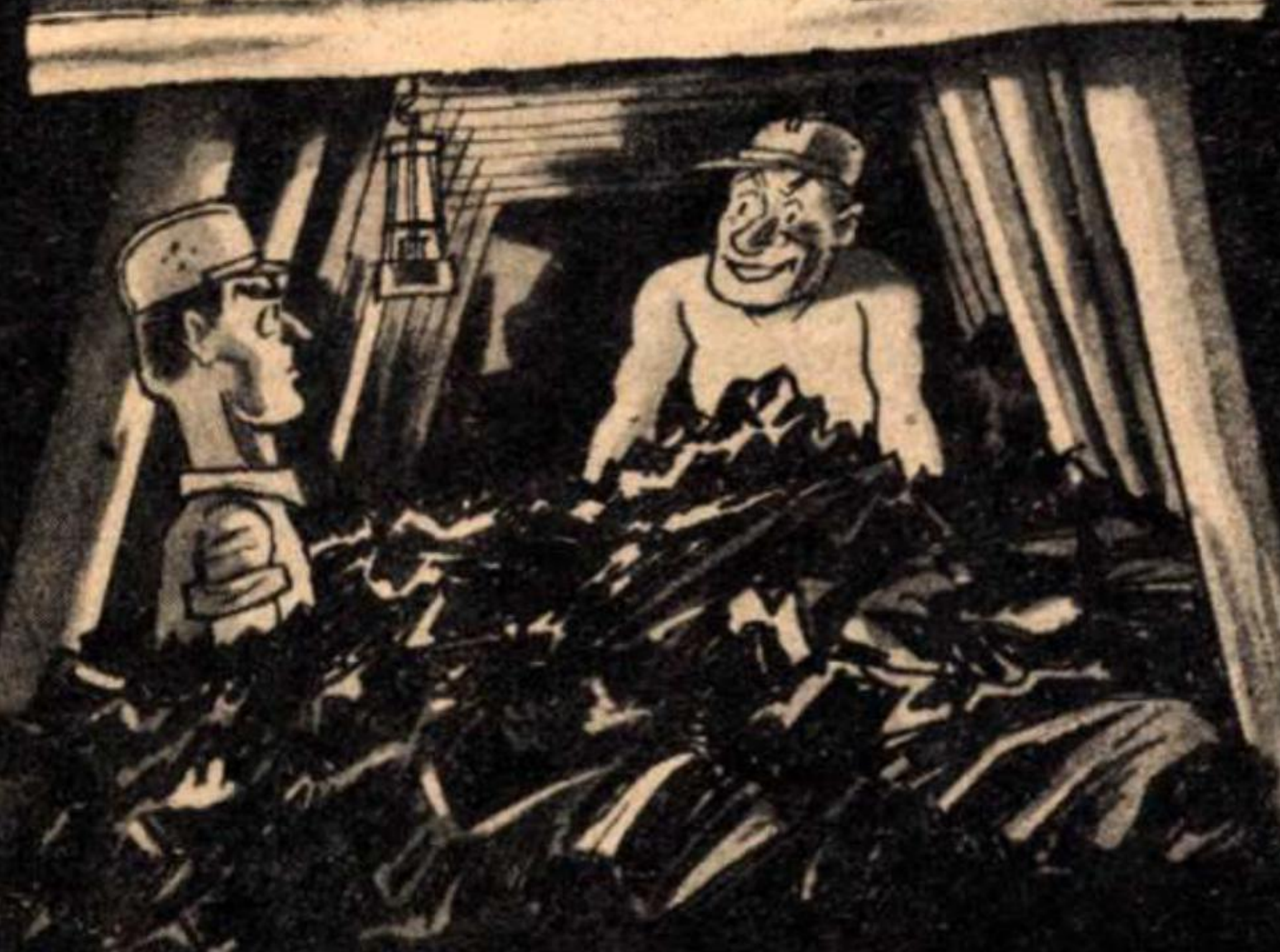

Több gondot a folyosók rendbentartására

— Vigyázat! Csillével jövök!

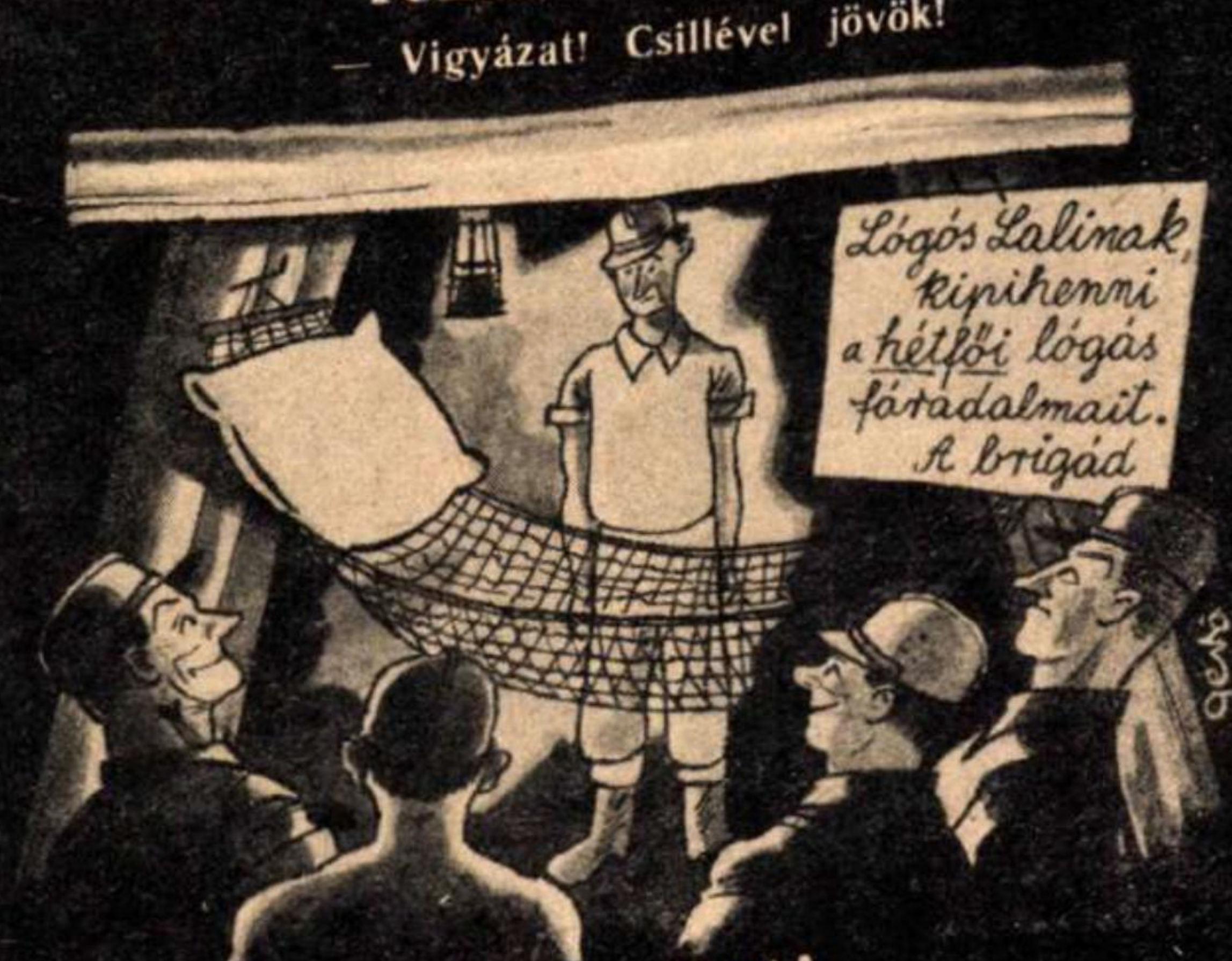
Lógós Lalinak kipihenni a hétfői lógás fáradalmait. A brigád

Jó álmokat!

— Ha már nem dolgozol velünk, aludj legalább nálunk!

Hangtalan Heti Híradó a makói „JÓZSEF ATTILA" TSZ-ről

A mozikban e héten hangos filmhíradón látható, hogyan dolgozik a makói „József Attila". Ludas Matyi viszont Hangtalan Heti Híradóban számol be, arról, mit látott a TSZ-ben.

A legöregebb arató,

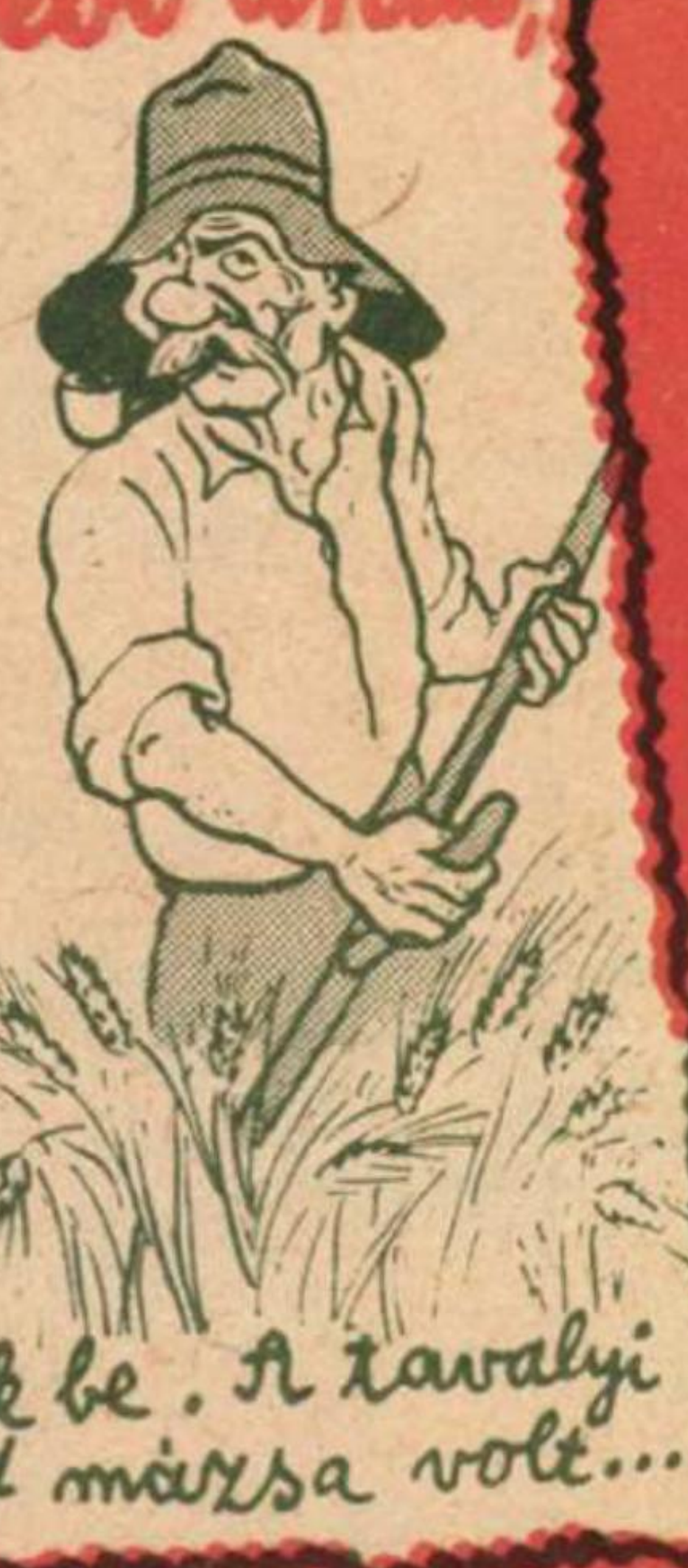

a 74 éves Mágori János bácsi sem emlékszik olyan gyönyörű termésre, mint amilyen az idei. Van olyan búzatábla, ahol holdanként 18 mázsát takarítottak be. A tavalyi rekord itt 7 mázsa volt...

Szép kis épület a kályha tetején

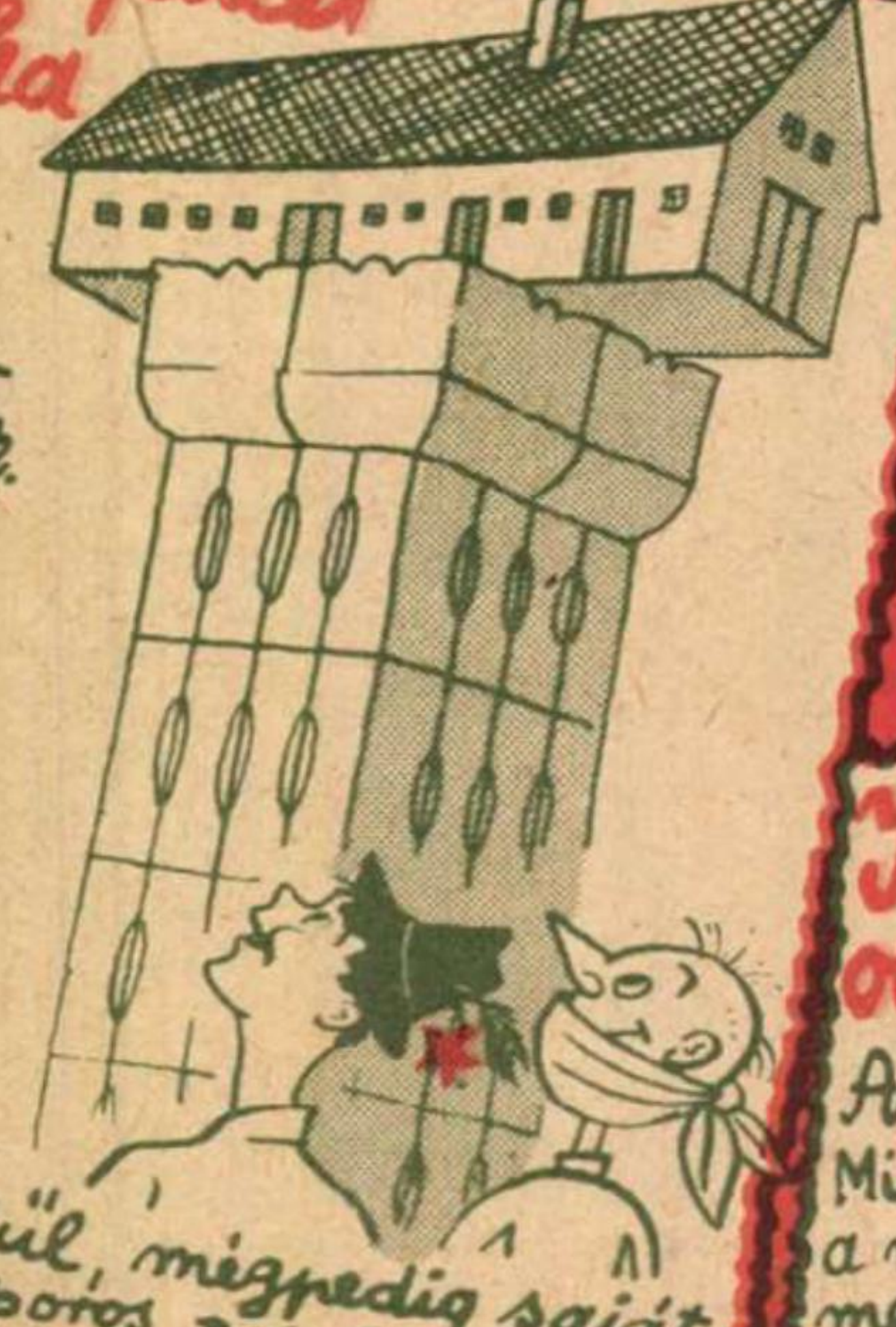

Ezt a TSZ irodájában láttuk. Mint megtudtuk, a ház a csoport egyik most épülő, 80 állatot befogadó istállójának modellje. Két ilyen új istálló készül, mégpedig saját égetésű szénporos téglából!

Az elnököt,

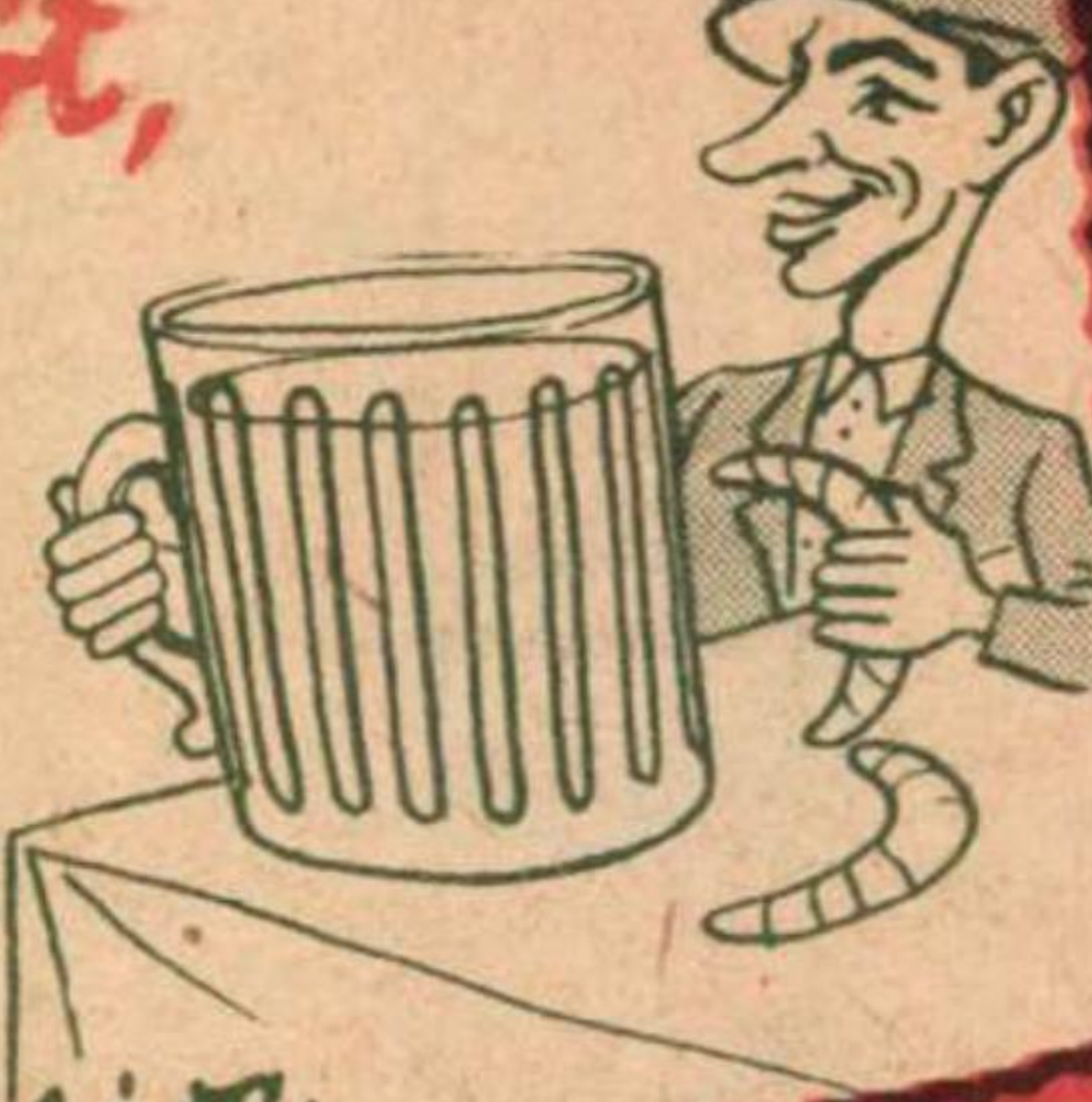

Jenei Imrét a makói tejivóban találtuk. A TSZ 26 éves vezetője ilyen hatalmas adag kávéval gyűjtött erőt az aznapi munkára.

Ketten újságot olvasnak

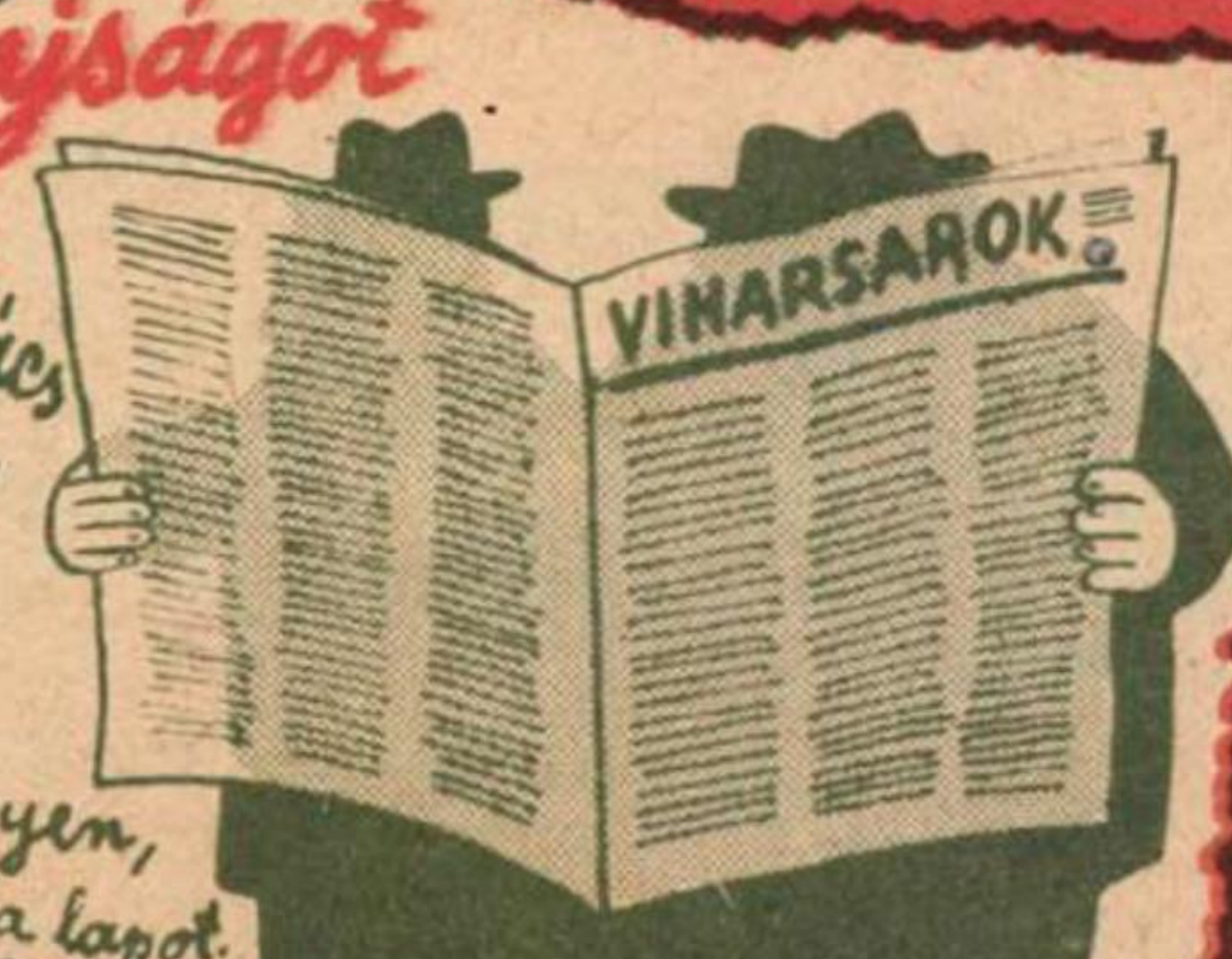

Az egyik: Kovács Mihály TSZ-tag, a másik: Közismert makói kulák, akivel, hogy olcsóbb legyen, közösen fizeti elő a lapot.

Készül az aratási filmhíradó

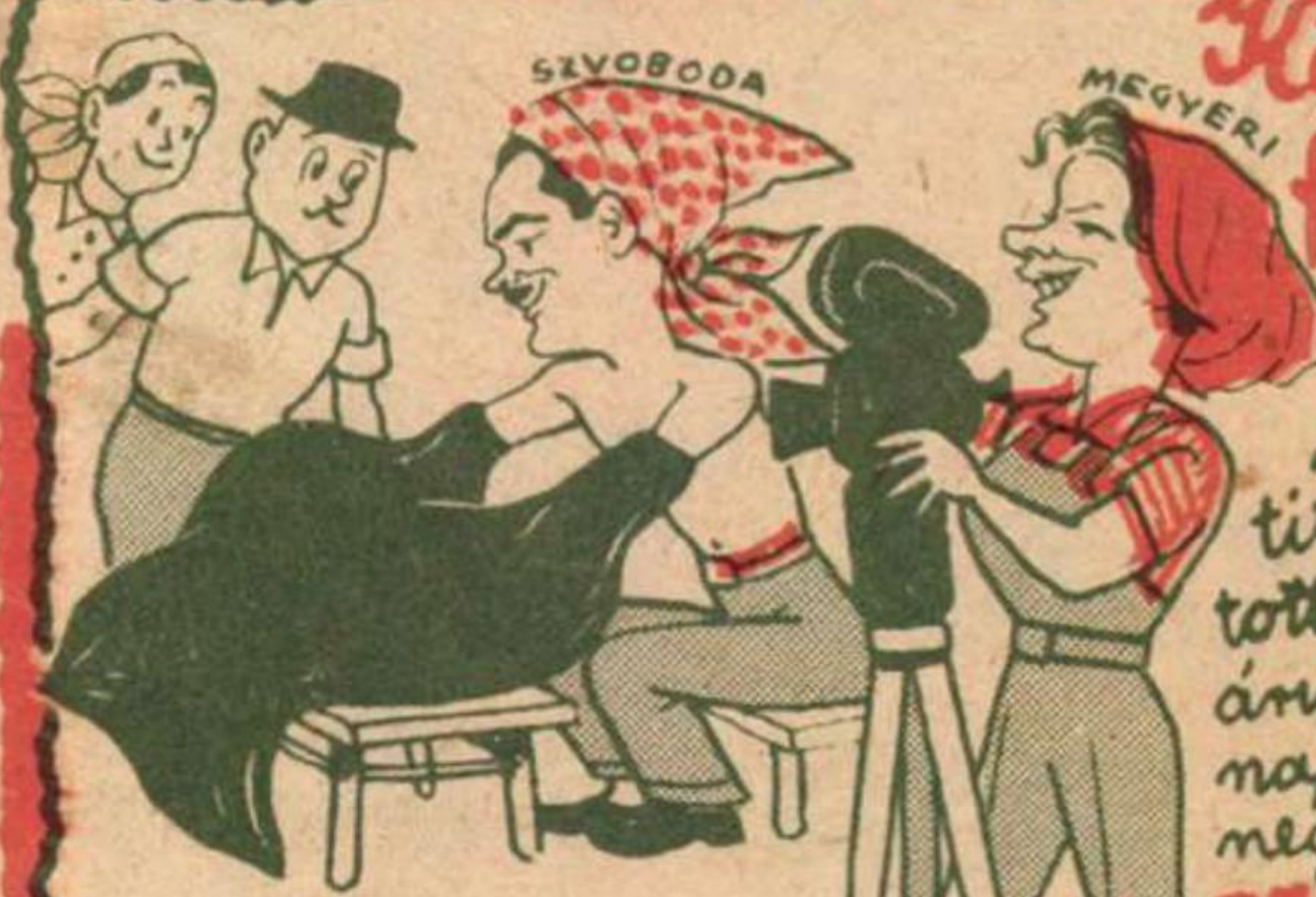

Sok nézője volt Szvoboda László operatőrnek, aki sokáig titokzatos módon matatott egy fekete zsákban. Eláruljuk a rejtélyt: a tűző napon így töltött új negatívfilmet a kazettába.

A filmhíradó főszereplői:

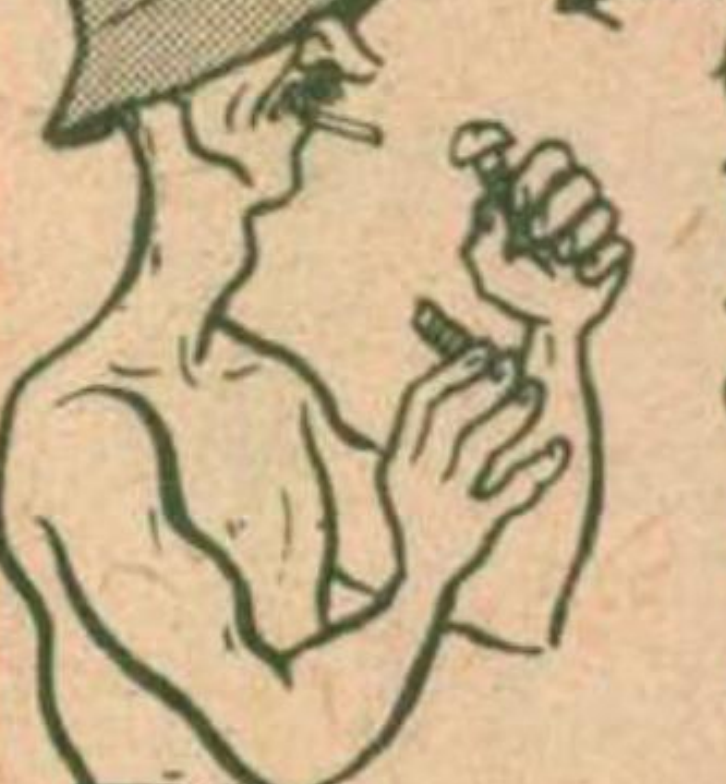

← Váradi Sándor bácsi, aki roppant szégyelte, hogy egy eltörött csavar miatt jódarabig állt az aratógépe a mezőn...

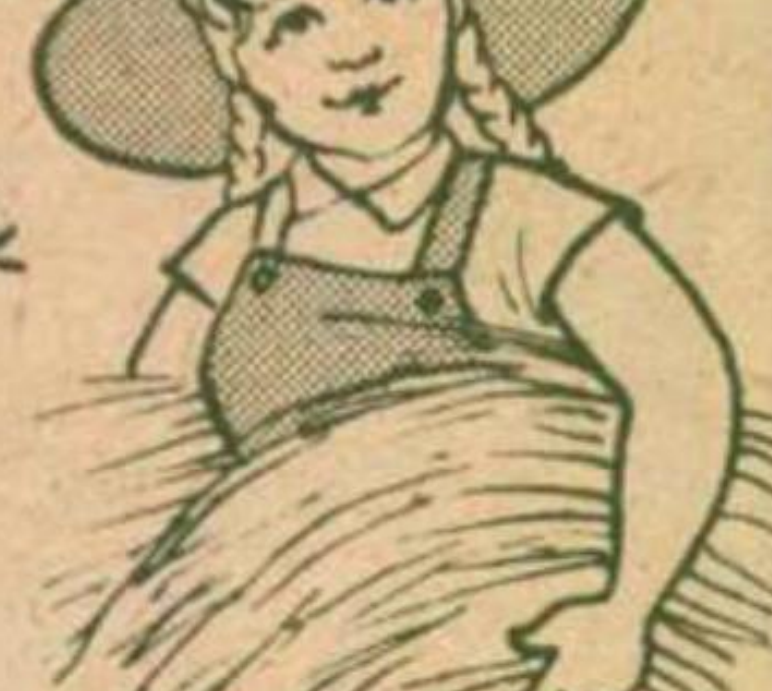

← A 16 éves Hadobás Juci, akinek az operatőr szerint remekül áll az overallhoz és a szőke copfhoz a széles sárga szalmakalap

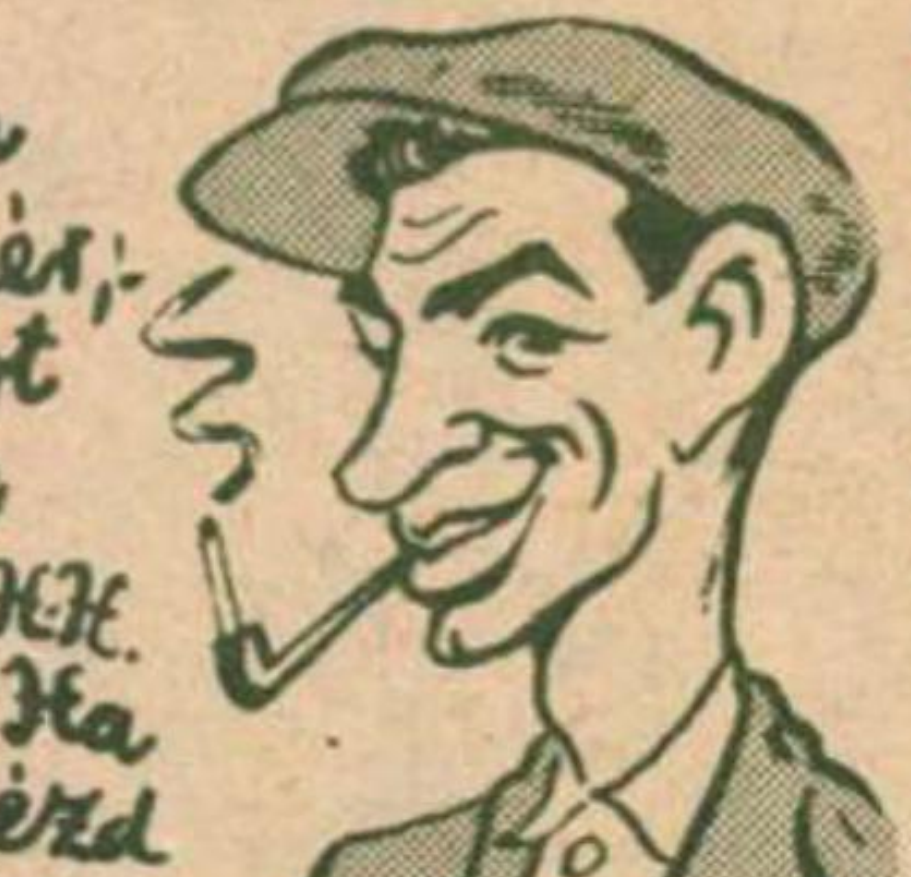

Fél perc nem nagy idő", Elemér, – de ezt a rajzot fél perc alatt készítette a H.H.H. Jenei Imréről. Ha nem hiszed, nézd meg a moziban, Elemér!

Szőri Marika, → a makói gimnázium orosz tagozatának II. b. osztályú kitűnő tanulója, aki azonban mint marokszedő is ötöst érdemel!

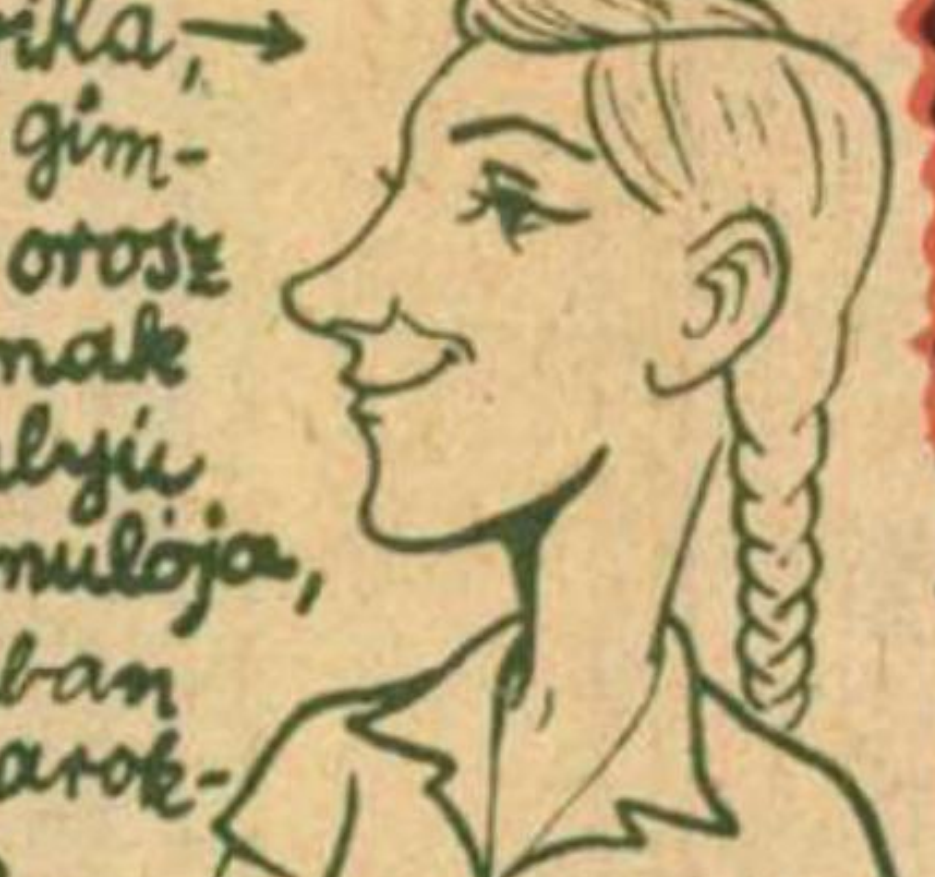

Pirul a makói hagyma

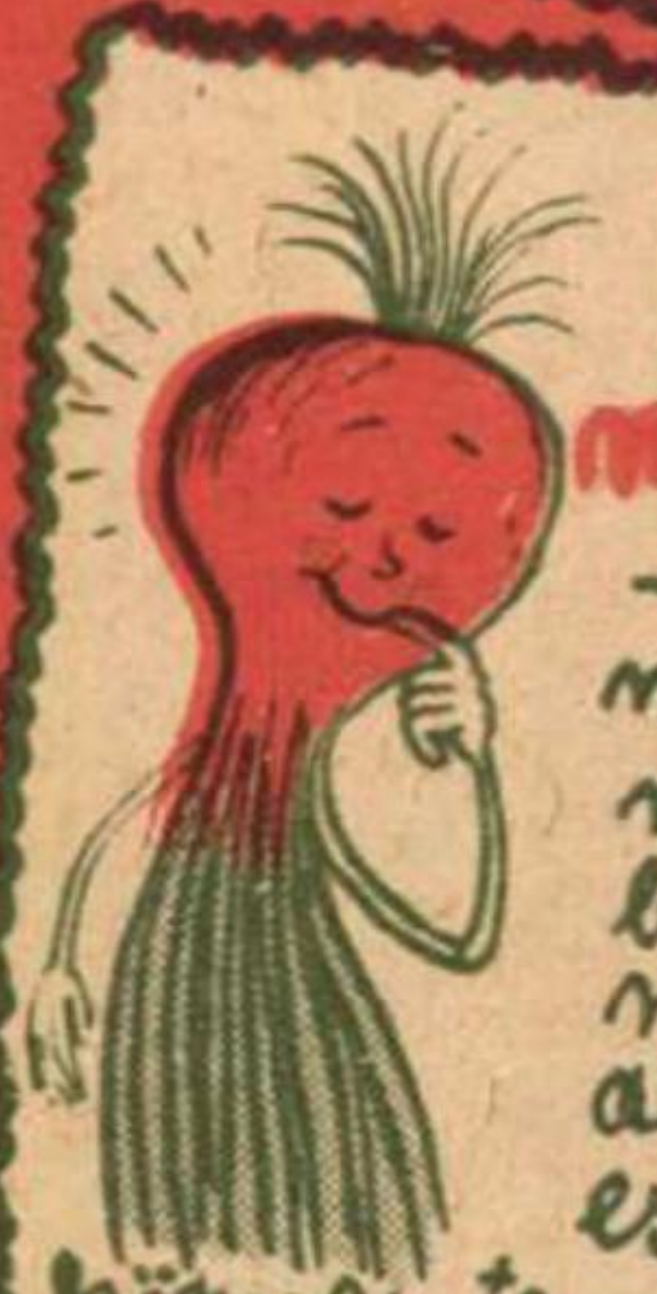

– de nem azért, mert a finom paprikáshoz kondérban pirítják, hanem azért, mert az idei bőséges esztendőben csak közepes termés lesz belőle. Hogy miért? Mert, mint mondják, túl sok eső esett, ápolására pedig nem akadt elég munkaerő. Viszont azt látjuk, hogy „objektív nehézség" akadt Makón bőségesen!

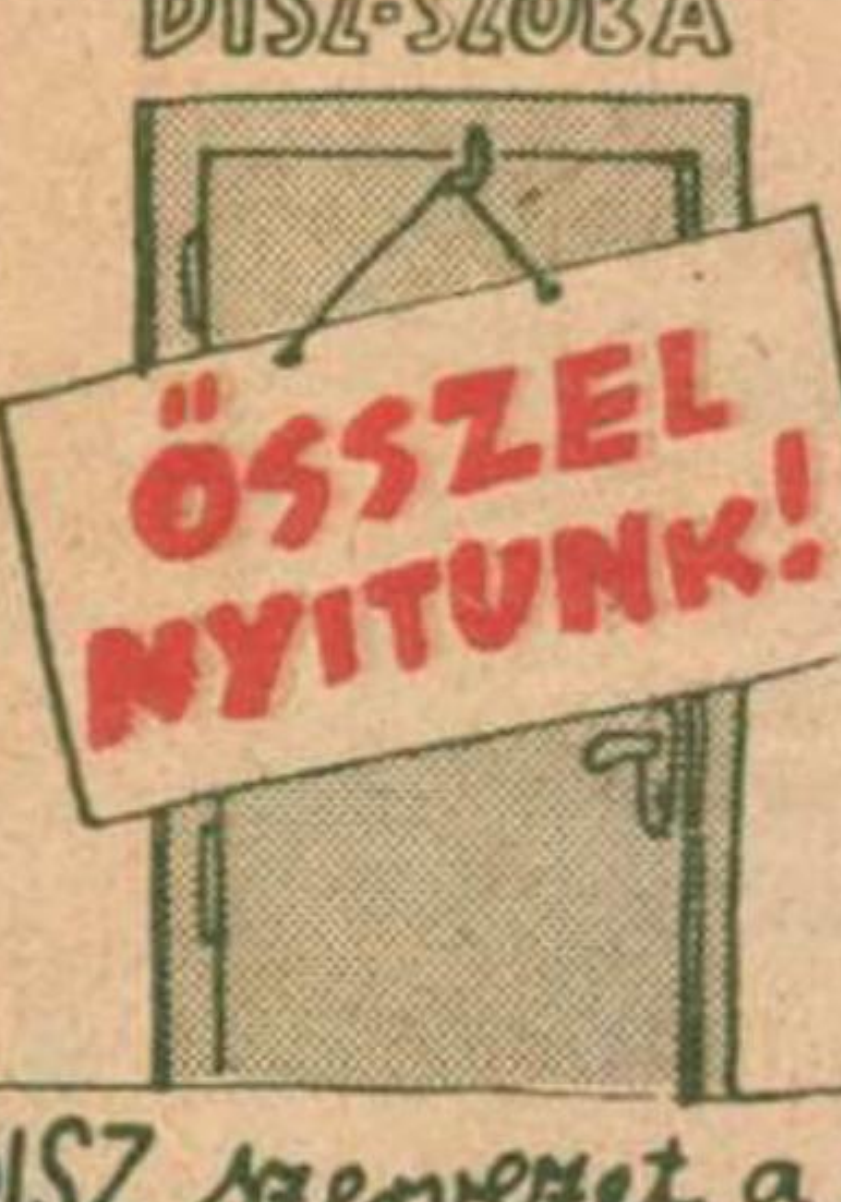

A DISZ szervezet a „József Attila" tsz-ben csak bizonyos évszakokban működik...

Ezek az elvtársak

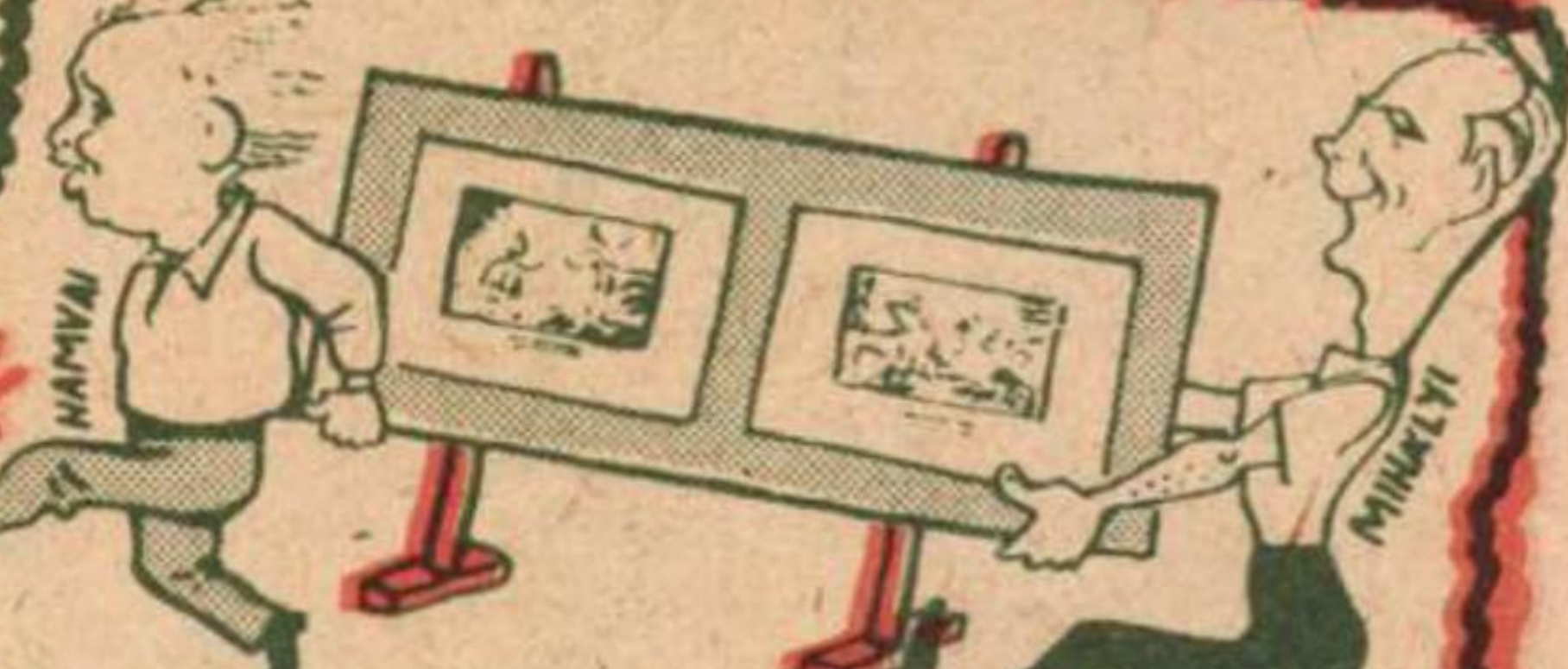

a Képzőművészeti Alap mozgó Karikatúra-vándorkiállítását hozták el a TSZ arató-dolgozói számára. A H.H.H. bemutatja a kiállítás egyik legnagyobb sikert aratott rajzát: →

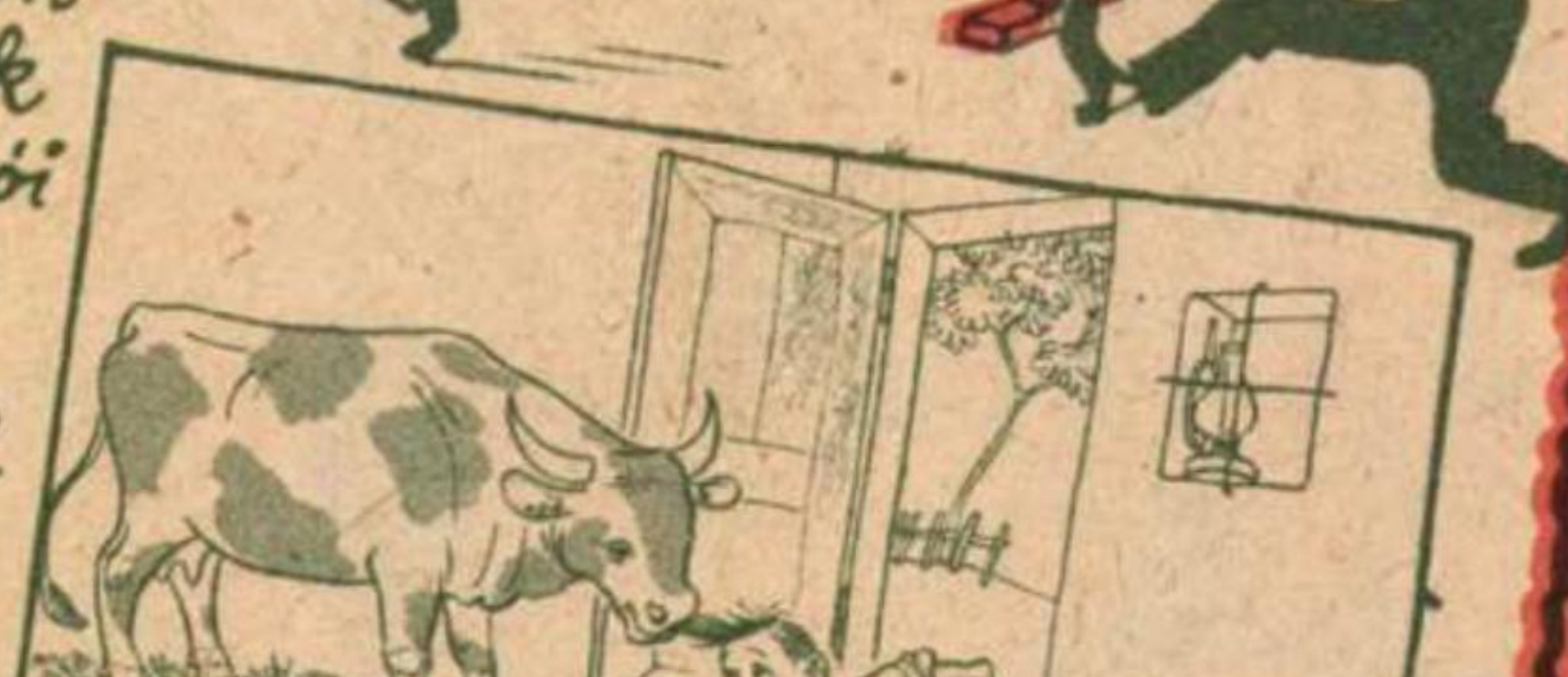

– Megőrültél, Riska? Lelegeled a hajamat?
– Mi mást tehetnék, mikor még mindig nem kaszáltad le a szénát...

A tegnapi esőben lefeküdt a búza

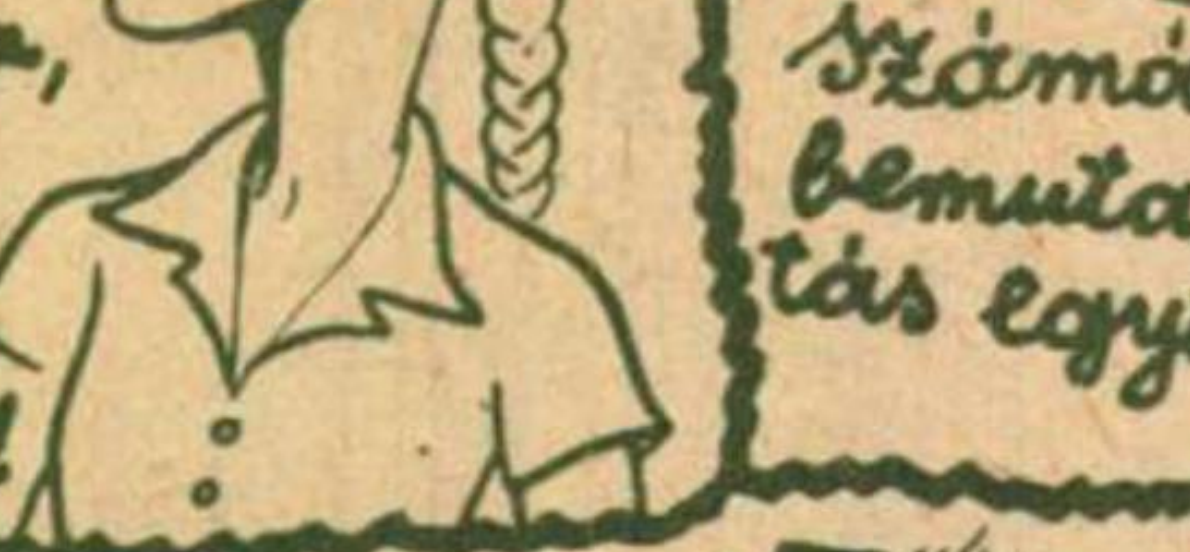

mondta a kombájn vezetője és több mint félnapig állt a gépe a határban. Igaz, hogy az álló kombájn modellül szolgált Tóth B. László festőművésznek itt közölt „Kombájn a makói határban" című vázlatához – de mi azért jobban szeretnénk, ha a makói gépállomás kevesebb modellről és több működő munkagéptől gondoskodnék.

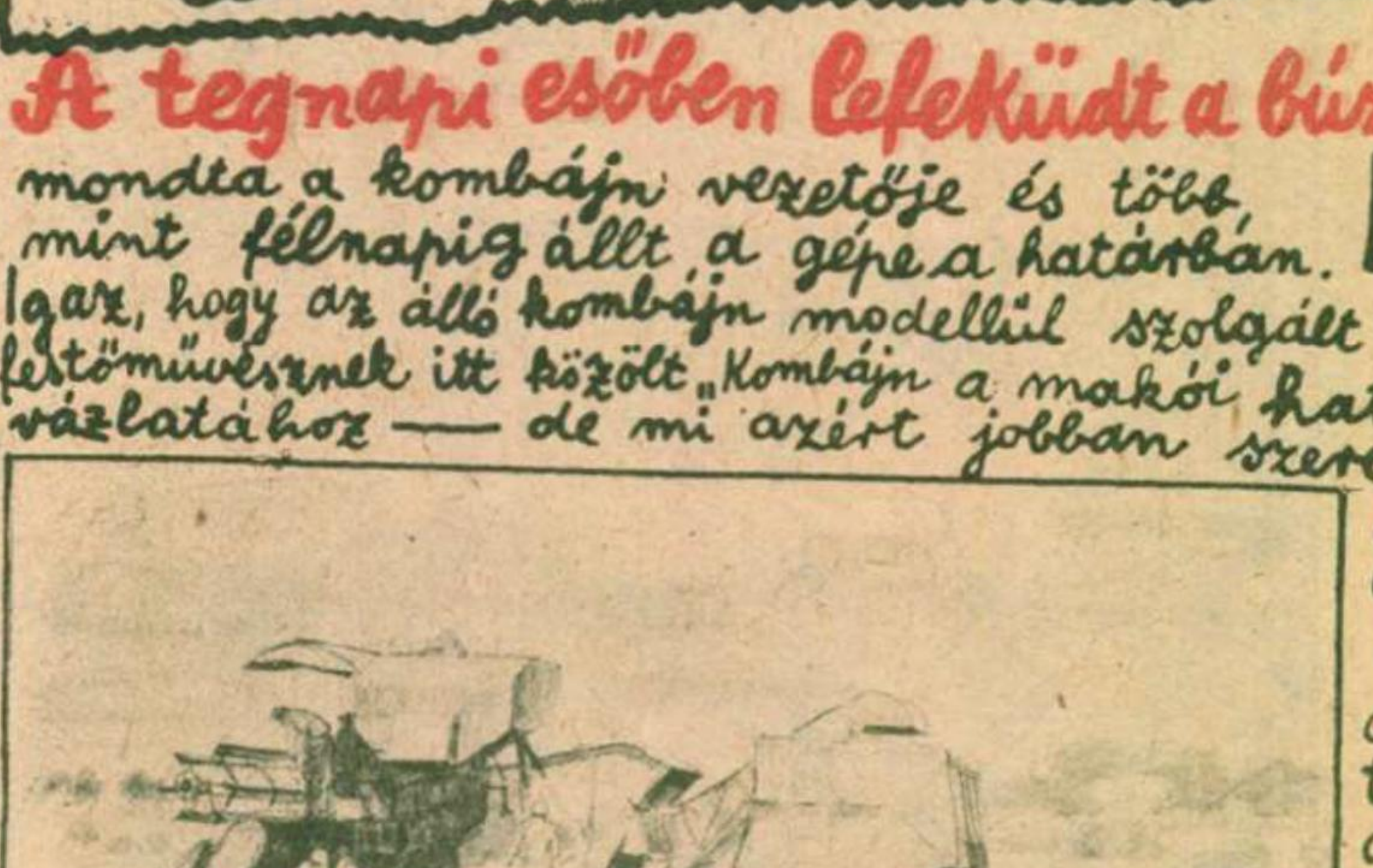

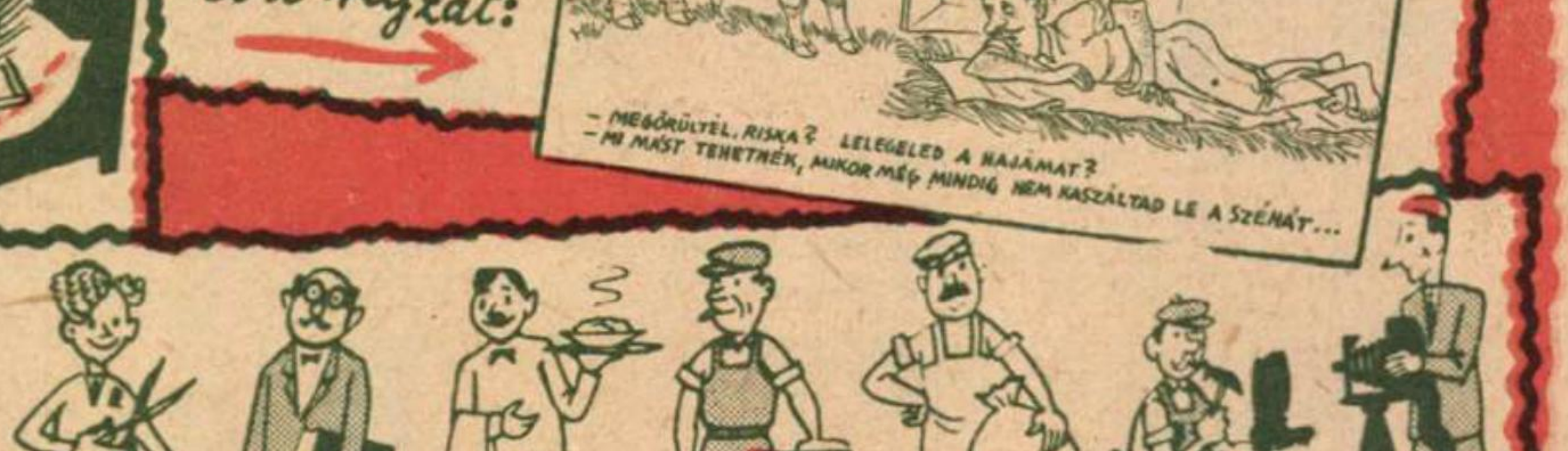

... és még sok más szakma gyakorló képviselője található a tagságban. Egy kis találékonyságért tehát, úgy látszik, nem kell Makón a H.H.H.-nak a szomszédba mennie...

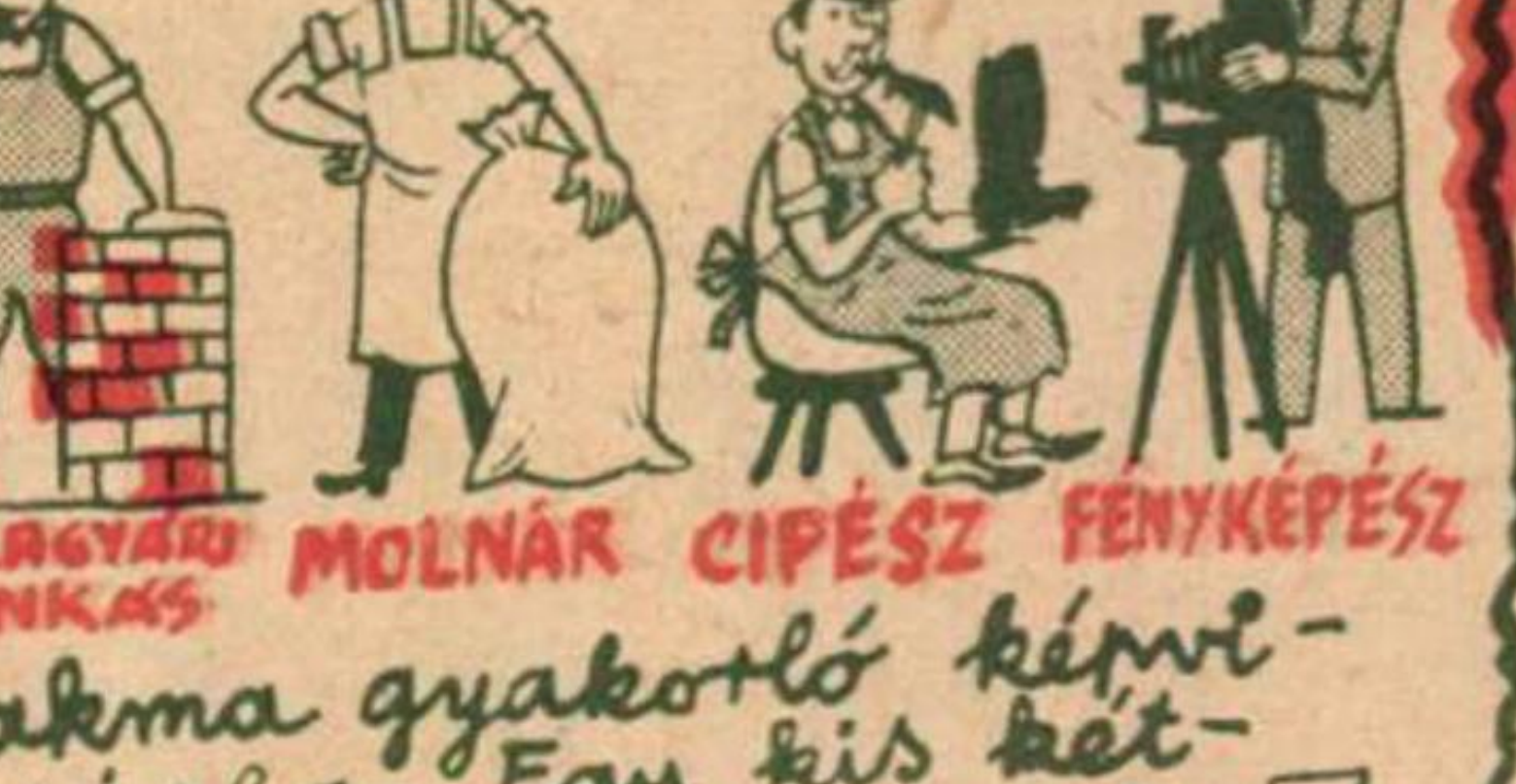

Írta és rajzolta: Sándor Karcsika

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda 0. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.